A ZAMA.HU INGYENES, ONLINE FORMÁBAN MEGJELENŐ KÖNYVAJÁNLÓ MAGAZINJA

ZAMAGAZIN

IRODALMI NOBEL-DÍJ
MIT OLVASTAM EDDIG? MILYEN ÉLMÉNYT ADTAK?

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
NOBEL-DÍJ 2025

STOCKHOLM
NOBEL MÚZEUM

KÖNYVESBOLTOK
KÖNYVESBOLTOK KÜLFÖLDÖN

KIHÍVÁS
OLVASS VELEM

- **KÖNYVAJÁNLÓK**
- **VÉLEMÉNYEK**
- **ÉRDEKESSÉGEK**
- **BELEOLVASÓ**

RIVISTA ITALIANA DI MUSICOLOGIA - VOL.
RIVISTA ITALIANA DI MUSICOLOGIA - V
ORFEO
CANTO
LES PÊCHEURS DE PERLES
BIZET
MASSENET

A LEGSZEBB AJÁNDÉK: **EGY KÖNYV**

Azt hiszem, elmondhatom magamról, hogy szerencsés vagyok a könyvek terén. Tudniillik az egész évemet végigkísérik a regények, így amikor ajándékozásra kerül a sor, nagyjából pár perc alatt el tudom dönteni, kinek milyen olvasmányt válasszak. Persze a könyv ismerete mellett szükséges az is, hogy ismerjem az ajándékozottat. **Mit szeret olvasni? Milyen jó, esetleg rossz élményei voltak eddig a könyvekkel? Mennyire nyitott? Mennyire ragaszkodik a saját ízléséhez?**

A baráti és ismeretségi körömben az utóbbi esetet sokszor elengedik, mivel tudják, hogy könyvek között forgok, szeretik, ha meglepem őket valami új, egyedi, esetleg különleges történettel.

Persze az is előfordul, hogy kapok célzásokat, mire lenne szükségük, milyen élethelyzetben vagy szituációban vannak, milyen kérdéseik vannak az életükkel kapcsolatban. Ilyenkor olyan érzésem van, mintha valami terapeuta lennék. Felelősséget érzek, hogy mindenkinek megtaláljam azt a könyvet, ami átlendítheti egy nehézségen, megnyugtathatja, vidám perceket okozhat, vagy elrepítheti valami különleges világba, különleges helyre.

Ezért tartom a könyvet ideális ajándéknak, hiszen számtalan lehetőség áll előttünk, hogy sokoldalú, változatos élményekkel lephessük meg szeretteinket. Ahogy a blogomon és a korábbi magazinban is igyekeztem segítő kezet nyújtani, úgy az online magazin jelenlegi számával is szeretném megkönnyíteni nektek a választást. A magazinban szereplő kiadókkal közösen olyan könyveket válogattunk össze, amelyekkel a család minden tagjának meglepetést okozhattok.

© Copyright 2025 ZAMA.HU . Minden jog fenntartva. A magazinban található szöveg és képek felhasználásához a szerző engedélye szükséges! | hello@zama.hu
Szöveg, tördelés és grafika: Berta Péter | **Boritóterv**: Vajda Attila | Készült online formában, 2025-ben

ÍGY OLVASOK: IRODALMI NOBEL-DÍJ

Eddigi életem során nem kifejezetten érdekeltek az itthoni irodalmi díjak. Pontosabban nem voltak rám olyan hatással, hogy rögtön rohantam volna elolvasni az adott könyvet. A hazai díjak kapcsán elég sokszor olvastam azt a nézetet, hogy leginkább baráti alapon adják őket. Ha visszagondolok, nem tudok hirtelen felidézni olyan könyvet, amit csak azért olvastam el, mert megkapott egy hazai díjat.

A nemzetközi díjakkal már másként vagyok. Az irodalmi Nobel-díjra általában kíváncsi voltam, de úgy voltam vele, hogy ezekről gyakran azt állítják, nem feltétlenül olvasóbarát a stílusuk. Így nagyrészt kerültem őket. **Az érzésem akkor kezdett el változni, amikor rendre belefutottam abba, hogy tetszett egy kötet, a végén pedig kiderült róla, hogy a szerzője irodalmi Nobel-díjat nyert**. Ma már szívesen olvasok ilyen regényeket, ennek köszönhetően tágabb lett az érdeklődési köröm, és sokkal több tapasztalatot szereztem a komolyabb irodalmi művek terén. Kihívásként élem meg az olvasásukat, nem leküzdhetetlen akadályként.

Átpörgetve az eddigi díjazottak listáját, tizenkét szerzőtől olvastam. Van, aki maradandó élmény volt, és olyan is, akire őszintén szólva nem emlékszem. Na de nézzük szépen sorban a szerzőket! (Nevük mellett a díj elnyerésének évét tüntetem fel.)

Knut Hamsun (1920) – *Éhség* című regényét nagyjából tíz évvel ezelőtt olvastam. Mind a mai napig emlékszem rá, mennyire ellenszenves volt a főszereplő. Kontrasztban állt a könnyű olvashatóság azzal, hogy nyomasztó volt a történet. Kedvencnek jelöltem attól függetlenül, mert emlékezetes maradt.

Hermann Hesse (1946) – *Sziddhárta* című könyve viszonylag friss élmény. Nagyon odafigyelős olvasmány, rengeteg filozófiai gondolat bukkan fel a szövegben. Tipikusan olyan kötet, amit érdemes többször is elolvasni, mert újabb és újabb rétegeit fedezhetjük fel.

Ernest Hemingway (1954) – Pár novellát olvastam tőle, de nem voltak rám hatással. *Az öreg halász és a tenger* viszont igen, az kifejezetten tetszett. Pár éve a 21. Század Kiadó elkezdte újra kiadni az életművet, én pedig be is gyűjtöttem a köteteket. Fogok még tőle olvasni.

Albert Camus (1957) – *A pestis* erőteljes regény volt. Egy ideje tervben van tőle más mű is. Egyszer elkezdtem *A közöny*t, de nem kötött le.

Gabriel García Márquez (1982) – *Egy hajótörött története* volt az első könyvem tőle. Tetszett, érdekes volt. Persze tudtam, hogy az igazi kihívás a *Száz év magány*, amit tavaly el is olvastam. Hát, nem mondom, hogy jó élmény volt. Inkább kettősséget érzek, a kreativitása és a történetmesélése egyedi és különleges. Őt is szeretném még jobban megismerni.

José Saramago (1998) – *Vakság* az egyik kedvencem tőle. Erős történet, erős mondani-

való, mindez olvasmányosan, gördülékenyen. Picit nyomasztó volt, de mégis olyan érzésem volt, hogy nincs minden veszve. A kötet hatására sok könyvét sikerült használtan beszereznem, de még nem folytattam az életművét.

Doris Lessing (2007) – Nem sokkal a díj megnyerése után került a kezembe *Az ötödik gyerek*, amit egy kollégám ajánlott. Régen olvastam, nem emlékszem minden részletre, de megmaradt bennem, hogy az egész kötet nagyon szomorú volt.

J. M. G. Le Clézio (2008) – *A láz* című könyvet hamar félbehagytam. Egyszerűen nem értettem belőle semmit. Hozzá kell tennem, amikor olvastam, akkor közel sem voltam rutinos szépirodalmi olvasó, szóval szerintem a „rosszkor olvastam” esete áll fenn.

Alice Munro (2013) – Pontosan nem emlékszem, melyik kötetét olvastam, de a novellái lassulásra késztettek. Amolyan nyugodt, érzelmes és elmélkedős írások voltak.

Kazuo Ishiguro (2017) – Tőle két könyvet is olvastam. Az első a *Klara és a Nap* volt, ami kedvenc lett. Elbűvölő és megható történet, elvarázsolt teljesen az atmoszféra. Utoljára talán a *Stoner* esetén éreztem hasonlót: egyszerű történet, tele rejtett utalással, finom érzékkel szőtt sorokkal. Teljesen flow-élmény volt. *A napok romjai* közös olvasmány volt a blogon; a szereplő kapcsán kettősséget érzek mind a mai napig, de pont ettől maradt emlékezetes.

Jon Fosse (2023) – Nagyon friss élmény, pár hete olvastam egy vékony kis könyvét *Reggel és este* címmel. Száz-egynéhány oldalas a regény, de ebben a rövidségben is olyan erő rejlik, hogy csak pislogtam. Elsőre fura volt a stílusa, de aztán megszoktam, és együltő helyemben kiolvastam. Bár sejtettem, hová fog kilyukadni a történet, mégis „hűha” pillanatokat éltem át.

Han Kang (2024) – A *Növényevő* egyszerűen tökéletes. Nincs benne semmilyen extra írói bravúr, nincs váratlan fordulat, döbbenet, nem rágjuk tövig a körmünket az izgalomtól. Helyette elemzünk, gondolkodunk és próbálunk választ találni arra a kérdésre: mi történt? Miért viselkedik így a szereplő? Mi minden lappang az elméjében?

Jövőre szeretném bővíteni a Nobel-díjas ismereteimet. Több tucat szerzőt tettem várólistára. Legalább havonta egyet el szeretnék olvasni. Annie Ernaux, Abdulrazak Gurnah, Peter Handke, Olga Tokarczuk, Mario Vargas Llosa és Selma Lagerlöf – néhány név azok közül, akik felkeltették a figyelmemet.

Nem mondom, hogy mindenkinek Nobel-díjas írókat kellene olvasnia. Eddigi tapasztalatom azt mutatja, kell egy bizonyos érettség, rutin és nyitottság a regények és a szerzők felé. És persze nagy adag kitartás is, mert nem mindig az a cél, hogy csupán végigrohanjunk a regényeken.

NÉHÁNY ÉRDEKESSÉG AZ IRODALMI NOBEL-DÍJ VILÁGÁBÓL

Az irodalmi Nobel-díjat eddig **118 alkalommal** osztották ki. **4 alkalommal** megosztottan kapták a díjat, így összesen **122 díjazott van**.

A **legidősebb** díjazott Doris Lessing volt, aki 87 éves korában kapta meg a díjat. A **legfiatalabb** Rudyard Kipling volt, 41 évesen.

Eddig mindössze **18 női** díjazott van, míg **férfiakból 104.**

A **legtöbb** irodalmi Nobel-díjjal rendelkező ország **Franciaország** 16 díjjal. Őket követi USA és UK 13-13 díjjal

Az **első női díjazott,** Selma Lagerlöf, aki 1909-ben vehette át az elismerést..

Jean Paul Sartre a neki ítélt irodalmi Nobel-díjat **visszautasította**, mondván *"burzsoá díj, amelyet burzsoák osztanak"*

A posztumusz irodalmi Nobel-díjat nem lehet kiosztani. A díjat legfeljebb akkor lehet odaítélni, ha a díjazott a döntéshozatal után, de még a díj átadása előtt elhalálozik.

STOCKHOLMI KIRÁNDULÁS: NOBEL-DÍJ MÚZEUM

LÁTOGATÁSOM A STOCKHOLMI NOBEL-DÍJ MÚZEUMBAN

Szeptemberben Stockholmban voltam. A város óvárosának (Gamla Stan) szívében, a macskaköves utcák és színes házak között sétálva egyszer csak megpillantottam a **Nobel-díj Múzeumot.** Nem terveztem bemenni, de valahogy jött egy sugallat: miért is ne? Ráhangolódom az októberi díjátadóra.

A múzeum nem csupán kiállítás, hanem maga a múlt is egyben. Alfred Nobel életének, találmányainak és örökségének bemutatásán túl a látogatókat végigvezeti a díjazottak világán, bemutatja, mi inspirálta őket. Egyébként ugyanitt működik a Svéd Akadémia is, amely minden évben eldönti, ki kapja az irodalmi Nobel-díjat.

Imádtam, ahogy a termekben sétálva a mennyezetről leereszkedő, mozgó szalagokon a díjazottak nevei és képei futottak. A régi díjazottak után újabb és újabb generációk jöttek. **Minden portré mögött ott volt az érzés, hogy ezek az emberek elértek valamit, beírták magukat a történelemkönyvekbe.**

A múzeum viszonylag nagy területet ölelt fel, elég sok mindent kiállítottak díjaktól függetlenül. Minden tárgy mellett interaktív módon találtam leírást is. Nagyon könnyű volt a kezelhetőség, átlátható volt az egész. A régies épület pedig adott egy plusz élményt a böngészéshez.

Nyilván engem leginkább az irodalmi oldala érdekelt. Láthattam Orhan Pamuk és Borisz Paszternak kézzel írt jegyzeteit, Jon Fosse noteszét, Borisz Paszternak halotti maszkját, Selma Lagerlöf levelét, Olga Tokarczuk határidőnaplóját és Mario Vargas Llosa fából készült vízilógyűjteményének egy darabját. Emellett Le Clézio, Saramago és Ernaux személyes tárgyaival is találkozhattam. Kiemelt installációként Kazuo Ishiguro *Klara és a Nap* című regényéhez

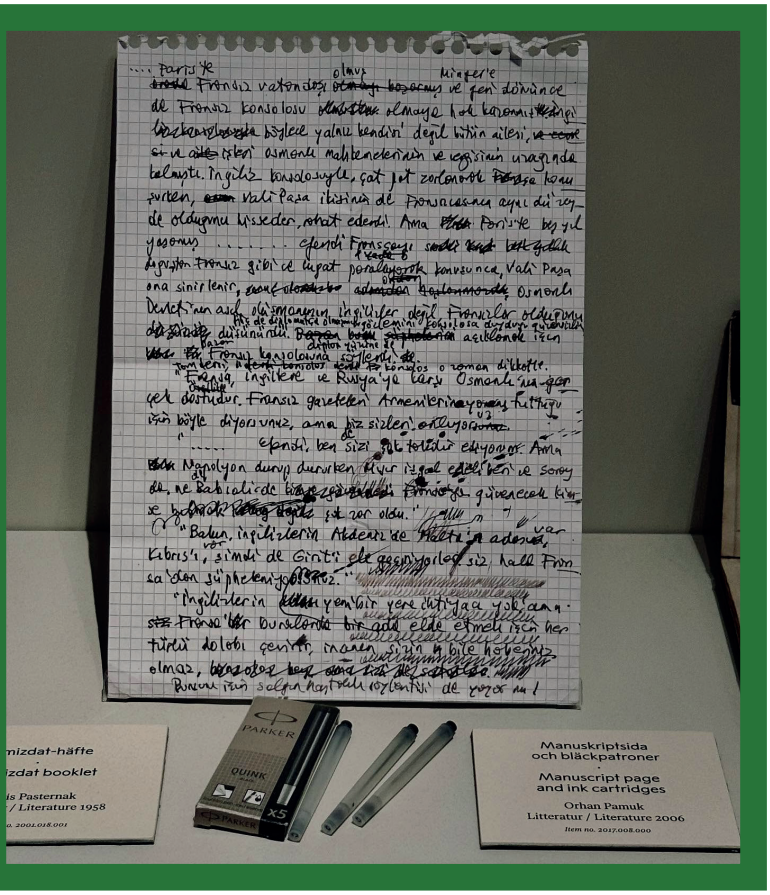

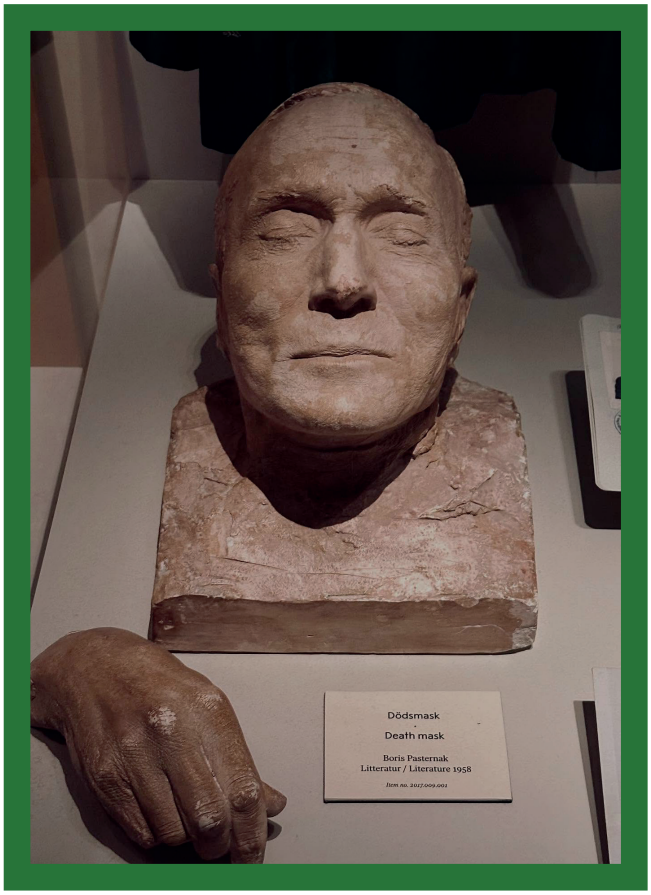
kapcsolódóan az egyik szereplő „életre kelt”.

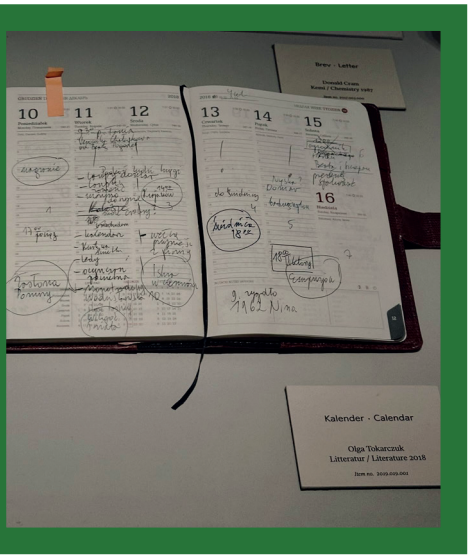
Különös és felemelő érzés volt a tárgyak között sétálni. Úgy éreztem, részese lettem az irodalom történetének. A felsorolt szerzők iránt még inkább megnőtt az érdeklődésem, és valahogy közelebb érzem őket magamhoz.

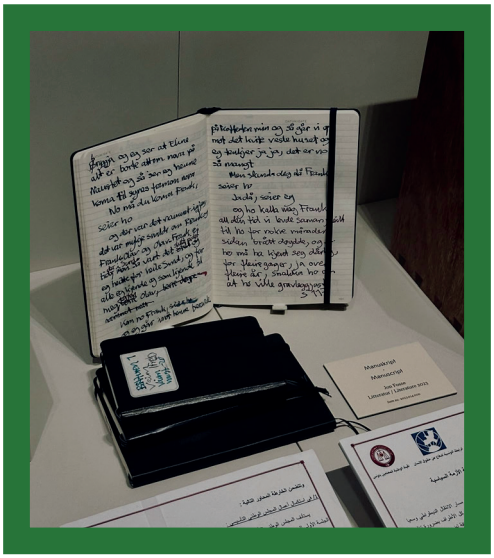
Érdekes egybeesés, hogy éppen a látogatás idején olvastam a negyedik Krasznahorkai-regényemet. Vajon ez jel, vagy csak puszta véletlen? Elgondolkodtam azon is, ha október elején Krasznahorkai nevét mondanák ki nyertesként, vajon tőle milyen tárgyat láthatnék itt? Kifelé menet arra gondoltam: bárcsak. De jó lenne egy újabb irodalmi Nobel-díj!

Ha akkor tudtam volna…

PARKER
QUINK
x5
Manuskriptsida
och bläckpatroner
Manuscript page
and ink cartridges
Orhan Pamuk
Litteratur / Literature 2006
Item no. 2017.008.000

Dödsmask
Death mask
Boris Pasternak
Litteratur / Literature 1958
Item no. 2017.009.001

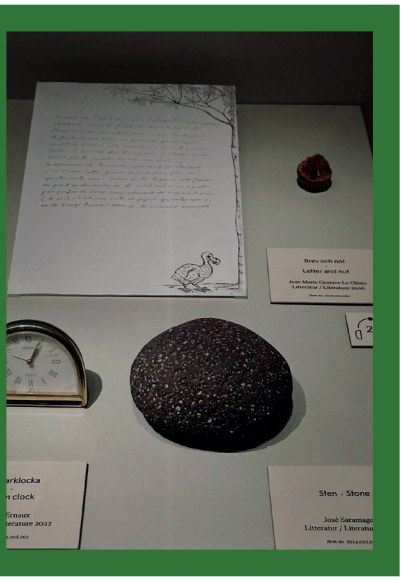

Kalender · Calendar
Olga Tokarczuk
Litteratur / Literature 2018

Flodhäst i trä
Wooden hippopotamus
Mario Vargas Llosa
Litteratur / Literature 2010

“In order to write
about life
first you must live it ”
ERNEST HEMINGWAY
Nobel Prize in Literature

Sten · Stone
José Saramago
Litteratur / Literature

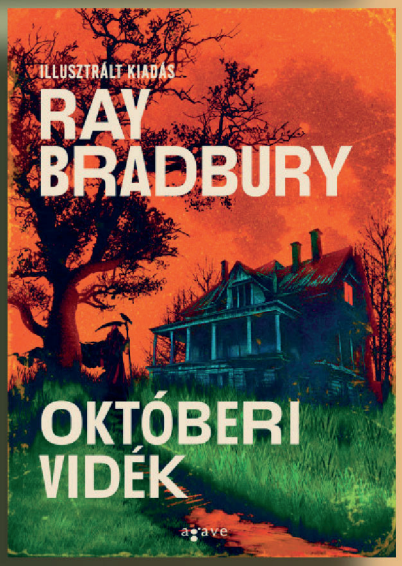
ÚJDONSÁGOK AZ AGAVE KÖNYVEK ÉS A MAGNÓLIA KÍNÁLATÁBÓL

V. E. SCHWAB: *ÉJFÉLI FÖLDBE TEMESD CSONTJAINKAT*

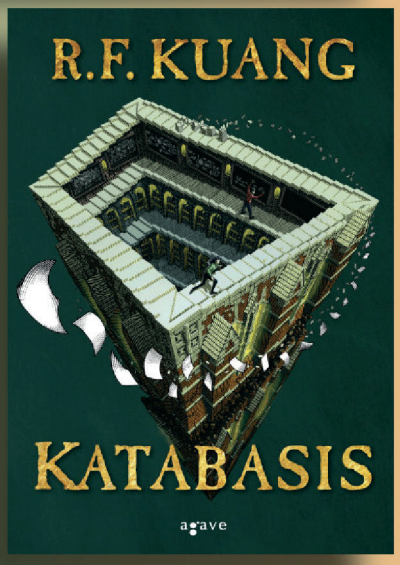
V. E. Schwab, Az *Addie LaRue láthatatlan élete* szerzője ezúttal három korszakon és három nő sorsán át mesél a halhatatlanság utáni vágyról, a szabadság hajszolásáról és az éhségről, ami nem ismer határokat.
1532-ben María vadon nő fel, de a szabadságért olyan döntést hoz, amely megpecsételi a sorsát. 1827-ben Charlotte száműzetése után új életet remél Londonban, ám a vágy szabadsága mindig áldozatot követel. 2019-ben Alice egy újrakezdés reményében menekül, de múltja nem ereszti. Három nő, három korszak, egy közös történet – az életről, ami újra és újra elölről kezdődik.

RAY BRADBURY: *OKTÓBERI VIDÉK*

Ray Bradbury, a sci-fi és a novella mestere, az *Októberi vidék* című kötettel a tőle megszokottól eltérő, sötétebb világba vezet. A kötet tizenkilenc novellája nem a Marsra vagy a jövőbe repít, hanem az emberi lélek mélyére. Ezekben a történetekben az élet, a halál, az álmok és a valóság határai elmosódnak. A szereplők dolgoznak, szenvednek, meghalnak. Ez a Bradbury egyszerre hátborzongató és lírai, és talán épp ezért olyan meglepő és emlékezetes.

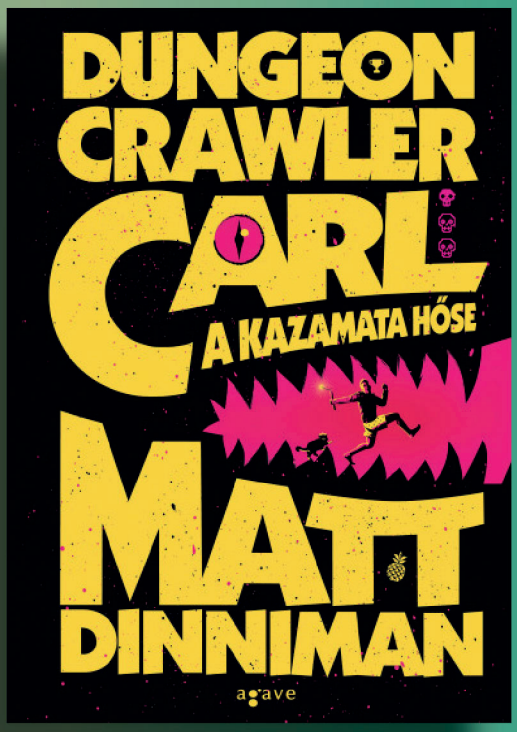
R. F. KUANG: *KATABASIS*

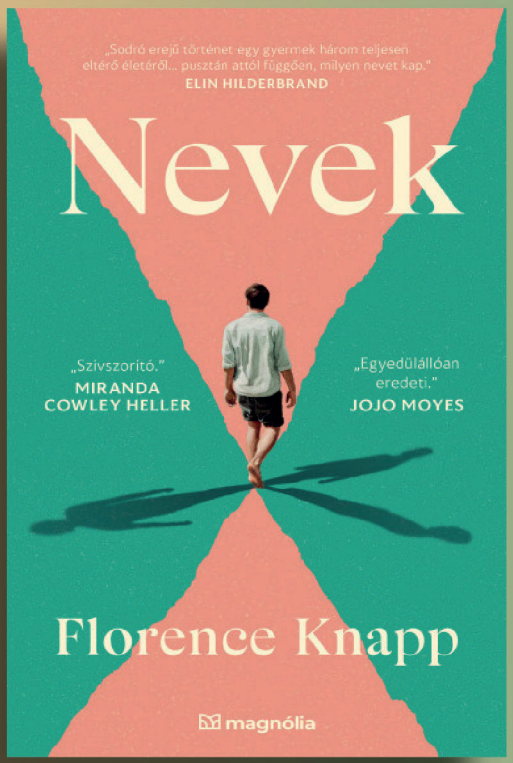

Alice Law egész életét a mágikus tudományoknak szentelte, lemondva mindenről, hogy a híres Jacob Grimes professzor mellett dolgozhasson. Ám a professzor egy mágikus balesetben meghal – talán Alice hibájából –, és a Pokolba kerül. Alice elhatározza, hogy utánamegy, mert a férfi ajánlása nélkül nincs jövője. Csakhogy riválisa, Peter Murdoch is erre az ajánlásra pályázik. Ketten indulnak a Pokolba, ahol sem a mágia, sem a tudás nem garantál győzelmet – különösen, ha a múltjuk is ellenük dolgozik.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, IZGALMAS KÖNYVEKRE VÁGYSZ

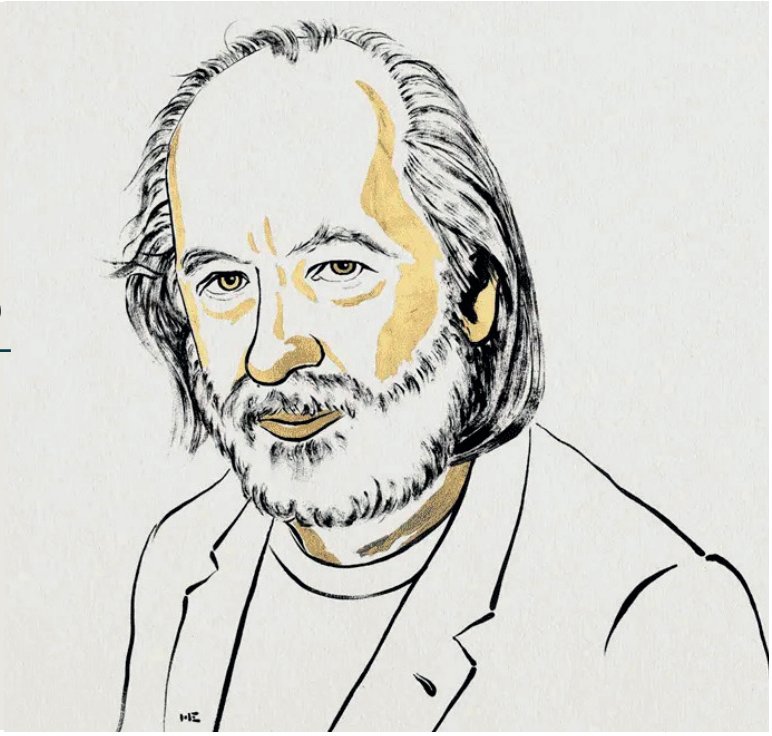

IRODALMI NOBEL-DÍJ 2025

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ

Az előző oldalakon olvashattatok arról, milyen a kapcsolatom az irodalmi Nobel-díjas könyvekkel, hogyan kerültem hozzájuk közel, milyen hatással voltak rám, illetve arról is szó esett, mely szerzőktől olvastam. Aztán röviden beszámoltam arról, hogy szeptemberben megnéztem a stockholmi Nobel-díj Múzeumot. Akkor úgy zártam az írásomat: bárcsak...

Most október 13-a van. Három nappal ezelőtt végre megtörtént az, amire nemcsak én, de nagyon sok olvasó is titkon várt. **Új magyar irodalmi Nobel-díjas szerzőnk van!** Emlékszem, a reggeli futásomat mindenképpen úgy szerettem volna időzíteni, hogy még az élő közvetítés – ahol bejelentik a nyertest – előtt hazaérjek. Hazaérve volt még egy kis időm, így levettem a polcomról az összes Krasznahorkai-kötetemet. Lefotóztam, és bizony előre megírtam egy szöveget: mi lenne, ha ő kapná idén a díjat. Mondhatni, minden készen állt a győzelemre. Elkezdődött a közvetítés, figyeltem, mikor hangzik el a név. Amikor svédül bejelentették, még nem hittem el, hogy jól hallottam. Aztán, mikor angolul is elhangzott, nem hittem a fülemnek. Rettentő boldogságot éreztem. Amikor egy évvel ezelőtt olvastam a *Sátántangó*t, akkor az járt a fejemben, hogy ez az egyediség, szokatlan stílus annyira kiemelkedő, amit tényleg díjazni kell.

Ha jól emlékszem, 2018-ban került először a kezembe Krasznahorkai László kötete. ***Már akkor rengeteget hezitáltam, melyik könyvével kezdjem el a szerző stílusának megismerését.*** Egy kicsit akkor csaltam, mert a *Manhattan-terv* mellett döntöttem, ami rövid, csupán pár oldalas szövegeket tartalmaz. Aztán 2024 januárjában elolvastam a *Sátántangó*t.

Valóban nem könnyű olvasmány. Teljes odafigyelést és türelmet igényel. Persze lehetséges, hogy másoknak könnyedén megy az olvasása, akár egyhuzamban is letolnak jó pár fejezetet. Én arról tudok beszélni, nekem mi vált be. Tényleg csak akkor kezdtem el olvasni, ha tudtam, az adott részt végig tudom olvasni megszakítás nélkül. Nem zökkentett ki se telefon, se egyéb elfoglaltság. Teljesen átadtam magam az oldalaknak. Nem olvastam el két különálló fejezetet egymás után. A tartalom és a stílus miatt is azt éreztem, megterhelő lenne. Inkább letettem, átgondoltam, mit olvastam, melyik szereplőről mit gondolok. **A várakozás izgalma, hogy ismét olvassak, rengeteg pluszt adott az élményhez.**

Nem zavart, ha néha elbizonytalanodtam, vagy nem értettem valamit. (A végére egyébként maximálisan összeállt minden, a korábbi homályos részletek a szereplőkről kitisztultak.) Szóval, ahogy haladtam előre, egyre in-

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Sátántangó
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Az ellenállás melankóliája
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Seiobo járt odalent
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Északról hegy, Délről tó, Nyugatról utak, Keletről folyó
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Herscht 07769
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Báró Wenckheim hazatér
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Zsömle odavan
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Kegyelmi viszonyok
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Az urgai fogoly
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Aprómunka egy palotáért
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Megy a világ
KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ
Háború és háború
Krasznahorkai László | Ornan Rotem
A MANHATTAN-TERV

kább tetszett. A kötet felénél pedig megérkezett a katarzis: a főszereplő, Irimiás beszéde az egyik legjobb monológ volt, amit valaha olvastam. Manipuláció, az emberi ostobaság, félelmek kijátszása – mesteri szinten. Onnantól vált igazán kedvencemmé a *Sátántangó*.

Egyébként még biztos az is a segítségemre volt, hogy olvasás előtt és közben is olvastam a regényről: összefoglalókat, elemzéseket, részleteket. Ez nem az a regény, amit szerintem el lehet spoilerezni. Mert a **lényeg inkább azon van, a szerző miként adja át a történetet.** Szóval nyugodtan olvassatok összefoglalót a történetről, mert az is segíthet.

Ezt követően kíváncsi voltam, vajon másik könyve is ezt az élményt adja-e? Elkezdtem begyűjteni és olvasni a további regényeit. Megjelenési sorrendben terveztem olvasni őket.

Harmadik olvasmányom a novellagyűjteménye, a *Kegyelmi viszonyok* volt. Összességében tetszettek a novellák, annak ellenére is, hogy nem minden esetben tudtam bevonódni, vagy rácsatlakozni. Most fel is merült bennem a gondolat: mi lenne, ha újraolvasnám?

Negyedik könyv a sorban a *Háború és háború* volt. Számos alkalommal elbizonytalanodtam, vajon mi fog történni, mit akart a szerző mondani. Milyen utalások azok, amelyek fölött elsiklottam? Megmagyarázhatatlan módon hajtott a kíváncsiság. Még annak ellenére is, hogy a szöveg sokkal nehezebb és összetettebb volt, mint a *Sátántangó*.

A főszereplő bizonytalansága, elveszettsége, a hétköznapi ember, vagy akár a saját érzéseim szélsőségeit juttatta eszembe. Hányszor éreztem én is azt, amit ő. Kialakult a kötődés. Korint magával ragadja a kézirat. Engem pedig Korin története. Krasznahorkai nem szórakoztatni szeretne, hanem mesélni – egy történetet tele meglepetéssel, rejtéllyel és megmagyarázhatatlan érzésekkel. Meghagyja az olvasónak, hogy saját maga találja meg az egész értelmét.

Annak ellenére, hogy maradtak bennem kérdések, több homályos részlet, élvezettel olvastam a könyvet. Félretettem az elvárásaimat, és csak olvastam. Persze nagyon sokat segített az a taktika, ami a *Sátántangó* esetén is bevált: akkor álltam neki egy fejezetnek, amikor biztosra tudtam, hogy van elég időm és figyelmem hozzá. Biztosan folytatni fogom az életművet.

Ezt követően *Az ellenállás melankóliájá*t vettem a kezembe. Sokan ezt a kötetet dicsérik, értékelik a legjobbra. A három részre osztható történet első fele nagyon hamar beszippantott. Aztán a második, tartalmasabb és hosszabb rész már feladta a leckét. A szöveg összetettebb, sokkal több gondolatfolyam hullámzik végig az oldalakon. Kicsit el is bizonytalanodtam, vajon tényleg nehezebb a szöveg, vagy esetleg én nem figyelek eléggé? Aztán valahogy arra terelődött a figyelmem, hogy maga a történet atmoszférája, hangulata is bizonytalan. Lehetséges, hogy ez az érzés rám ragadt?

A megjelenési sorrendet végül elengedtem, mert két rövidebb kötetét olvastam el. Elsőként az *Állatvanbent* címűt. Kicsit baljós, sötét és nyugtalanító a szöveg. Az első pár írás után megálltam, és elgondolkodtam azon, hogy amit olvasok, mennyire sokrétű. Hogy az az „állat”, a düh és a mondanivaló tulajdonképpen ott lakozik mindannyiunkban. Ezek az elfojtott érzések, félelmek jelennek meg a sorokban. Persze ez az én értelmezésem, gondolatom a kötet kapcsán. Mivel elég összetett a szöveg, tulajdonképpen elég sok értelmezése lehet.

Hetedik könyvem *Az utolsó farkas*. Egyetlen mondatból álló történet, de érdekes módon valahogy nem is hiányoltam a tagolást. Annyira fel tudtam venni a szöveg ritmusát, hogy egyáltalán nem volt zavaró a pont hiánya. Ez a kisregény is rengeteg szimbólummal, utalással van tele. Ahogy azt már a korábbi regényei kapcsán megszoktam, itt is filozofáltam, kerestem a rejtett utalásokat. Fájdalmas történet az ember és a természet kapcsolatáról. Mégis elképesztő a szerző nyelvi játéka, atmoszférateremtése.

Ez a jelenlegi mérleg. Mindenképpen szeretném folytatni a szerző életművét, mert egyelőre azt érzem, a könyvei olvasása igazi felfedezés, kaland, tanulás egyszerre. Hét kötet után bátran kijelenthetem, a legjobb helyre került az Nobel-díj.

KRASZNAHORKAI LÁSZLÓ:

A MAGYAR NEMZET BIZTONSÁGA

2025 EGYIK KEDVENCE

Két nap. Ennyi kellett, csupán, hogy elolvassam a legújabb Krasznahorkai kötetet. *A magyar nemzet biztonsága* több szempontból is különleges számomra. Egyrészt azért, mert egyértelműen ennek a kötetnek a megjelenést vártam a legjobban. Másrészt azért, mert a szerzőtől olvasott nyolcadik regény **igazi meglepetés volt számomra**.

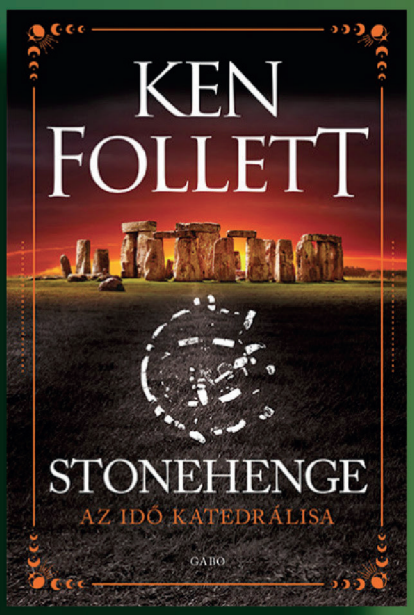
Minden pillangó lepke, de nem minden lepke pillangó. Mindez kiderül Krasznahorkai László új könyvéből, és emellett más lényeges tudnivalók is a lepkék életéről, haláláról. És az is, hogy miképp dönti el regényünk egyik főhőse már gyerekkorában, hogy egész életében a lepkéket fogja keresni és kutatni. És vajon miért lesz fontos a regény másik főszereplőjének, egy kilétét hamar fölfedő, idős embernek, hogy megismerhesse a lepkék avatott tudósát, és kifaggassa a lepkéken kívül arról is, mi a legfontosabb kérdés az életben? Miképp kerül közel egymáshoz a két főszereplő, és miképp válnak egymás számára nélkülözhetetlenné? Akkor tehát A magyar nemzet biztonsága egy különleges barátság regénye? Az. Egy búcsúzás bejelentéséé? Igen. Az élet eredetének megoldhatatlan csapdájáé? Igen. Lepkék szállnak, és szavak rohamoznak, hogy belehulljanak a jellegzetes Krasznahorkai-mondatok hálójába: a magánszenvedélyek boldogságáról, a brutális külvilág valóságáról, a természeti létezés törvényszerűségeiről; az egyetlen univerzumról, melyben a pillangók, az ember, a kudarc és az, ami felemelhet, egyetlen pontban sűrűsödik össze.

Tudom, még jó pár regény van hátra, hogy a teljes életművet megismerjem, de talán kijelenthetem, hogy ez az eddigi legolvasmányosabb, mondhatni legkönnyebb műve. A szöveg egyszerűbb, gördülékeny, nyomon követhető. A történet pedig hétköznapi, valóságközeli. Mindezek mellett rengeteg rétege van, számos mondanivalóval. Vajon mikor jön el az a pont, amikor úgy tekintünk az életünkre, hogy kerek egésznek érezzük azt? Mivel tudjuk fenntartani a kitartásunkat, hogy menjünk előre? Mi a célunk az életben? Egy apró porszem vagyunk csupán az egészben, vagy nézzünk magunkra úgy, hogy mi vagyunk a világunk közepén? Lehet barátságot találni felnőttként?

Hosszan sorolhatnám még hány kérdés fordult meg a fejemben az olvasás során. Visszaköszöntek a regény oldalain a saját dilemmáim, érzéseim, alkalomadtán az emlékeim. Ezáltal pedig mosolyogva csatlakoztam a szereplőkhöz, akiket maximálisan a szívembe zártam. Számomra szívmelengető olvasmány volt két idős emberről, akik rengeteg dolgot átéltek, számos dologban különböznek, mégis egyformák. *A magyar nemzet biztonsága* reménnyel tölt el, felemel és emlékeztet minket az élet rövidségére, esélyt adva arra, változtassunk amíg lehet.

ÚJDONSÁGOK A GABO KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

KEN FOLLETT: *STONEHENGE - AZ IDŐ KATEDRÁLISA*

A Stonehenge egy lenyűgöző történet szerelemről, áldozatról és összefogásról egy megosztott világban. Seft, a bányászfiú és Joia, a papnővé válni vágyó lány sorsa összefonódik egy olyan korban, ahol aszály sújtja a földeket, és egyre mélyül a bizalmatlanság a pásztorok, földművesek és erdőlakók között. Amikor Joia felismeri egy közös szentély építésének lehetőségét, életét a népek békés egyesítésének szenteli. A regény érzékenyen mesél arról, miként születhet új civilizáció hitből, közösségből és kitartásból, egy ősi kőkör köré épülve.

POLGÁR ZSUZSA: *LÁZADÓ KIRÁLYNŐ*

Polgár Zsuzsa minden idők egyik legsikeresebb sakkozónője, az egyetlen magyar sakkvilágbajnok. Már kisgyermekként csodagyerek volt, négyévesen nyerte első versenyét. Tizenöt évesen a világ legjobb női sakkozója lett, később az első nőként kvalifikálta magát a férfiak világbajnoki ciklusára. Négy világbajnoki címe mellett öt olimpiai aranyat nyert, és ő az egyetlen sakkozó, aki mind a hat legrangosabb címet elnyerte. Ma edzőként és alapítványvezetőként dolgozik a sakk népszerűsítéséért.

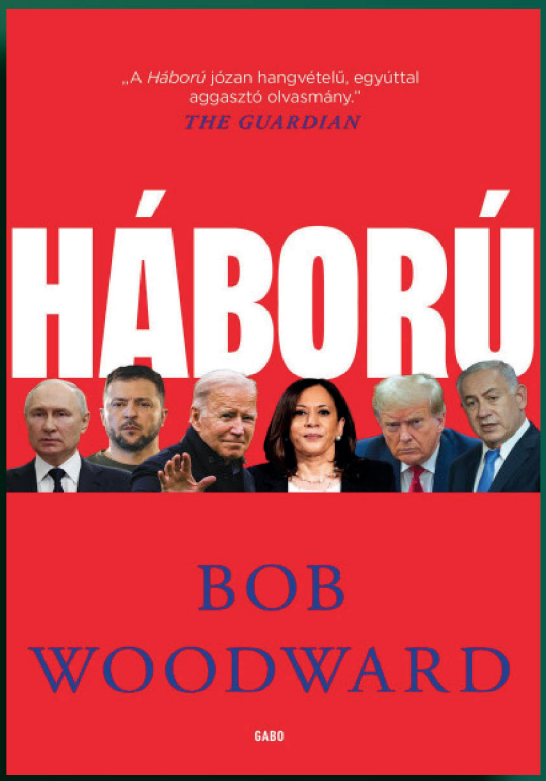
LÉNÁRT ANDRÁS: *GENGSZTERKORZÓ HAVANNÁBAN*

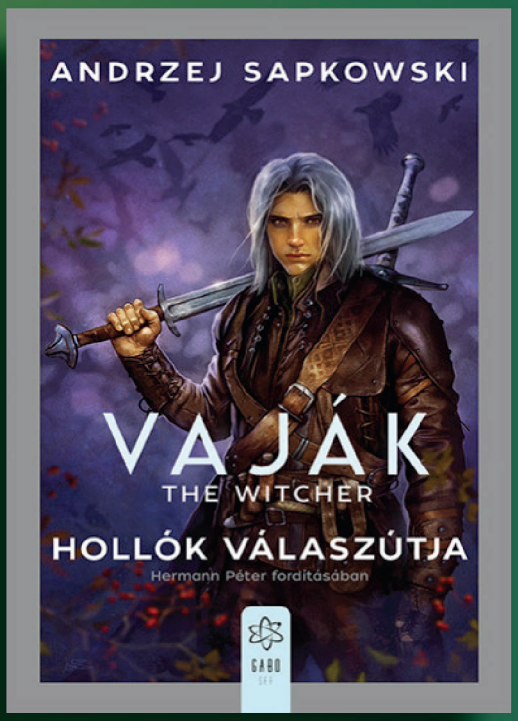

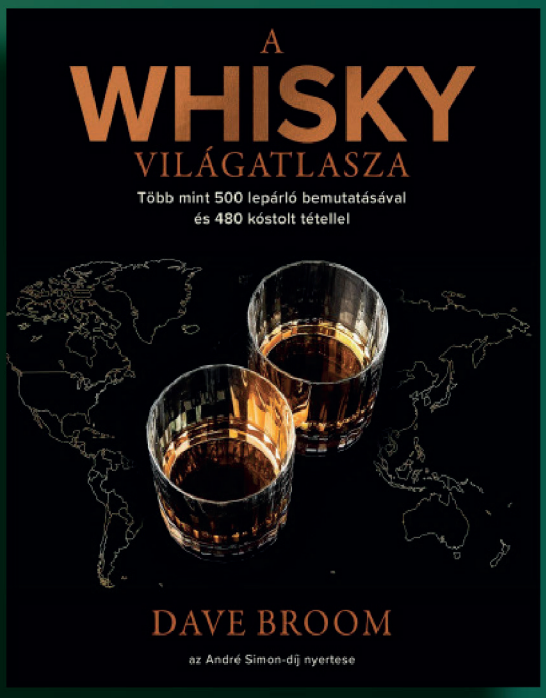
Hogyan lett Kuba az amerikai alvilág külföldi bástyája? Lénárt András könyve lebilincselő történelmi nyomozás: bemutatja, hogyan szivárgott be a maffia a kubai politikába és gazdaságba, miként vált Havanna a kaszinók, bordélyok és gengszterek paradicsomává – egészen Fidel Castro hatalomra jutásáig. Frank Sinatra, a Kennedy család, a CIA titkos akciói és a havannai maffiakongresszus is felbukkannak ebben az izgalmas, forrásokra épülő kultúrtörténeti könyvben.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, IZGALMAS KÖNYVEKRE VÁGYSZ

KEVESEBB KÖNYV, TÖBB ÉLMÉNY

MIT ADTAK NEKEM AZ IDEI KÖNYVEIM ÉS MIT VISZEK MAGAMMAL

Az év utolsó hónapjában általában már kevesebbet olvasok. Ilyenkor belépek a moly.hu oldalra, és átgörgetem, mi mindent olvastam az év során. Nagyon jó élmény felidézni az olvasmányaimat. Sokszor felidéződik bennem, milyen volt akkor, amikor épp azt a könyvet olvastam.

Az idei év olvasás szempontjából egy kicsit más volt, mint a korábbiak. Az elmúlt években 90 és 100 körül volt az olvasott könyveim száma. Már tavaly is észrevettem, hogy kevesebbet olvasok, de sokkal más jellegű könyvek kerültek előtérbe. Több olyan regény volt, amelyet hosszabban olvastam, és komolyabb mondanivalóval rendelkezett.

Amikor most megnézem, hány könyvet jelöltem be olvasásra, őszintén szólva meglepődöm. **Jelenleg 50 könyv áll az olvasottsági listámon. Nem emlékszem, mikor olvastam utoljára ennyire „keveset”**, bár rögtön hozzáteszem: pontosan tudom, milyen könyveket olvastam. Ezért nem is vagyok fennakadva ezen, mert tudom, hogy sok jó könyvet olvastam, és ez nekem bőven elegendő.

Egyébként úgy érzem, az idei évemet a könyves árkötöttségi törvény is meghatározta. A kezdeti félelmem, hogy ez milyen hatással lesz rám, teljesen elpárolgott. Sokkal kevesebb könyvet vettem, nem halmoztam fel új köteteket. És tudjátok, mi az érdekes? Egy időben mindig bennem volt az érzés, hogy „lemaradok”, ha nem olvasom el az új megjelenéseket. Ez az érzés mostanra teljesen megszűnt. Inkább a régebbi regények felé fordultam, vagy az otthoni könyveim között válogattam, és ezek a felfedezések igazi meglepetésként értek.

Ahogy görgetek a listán, nagyrészt a 2025-es évemet a szépirodalmi könyvek határozták meg. Kicsivel több volt a komfortzónán túli olvasmány is. Olyan könyvek kerültek sorra, amelyeket sokan inkább kerülnek – ilyen például Umberto Eco *A rózsa neve* vagy egy Murakami regény. Elolvastam az első Spiró könyvemet, *A padmaly*t, folytattam a Krasznahorkai életművet, és jobban elmerültem Tolsztoj műveibe is, tőle a *Feltámadás* kifejezetten tetszett. Szóval összességében jól alakult az évem.

Talán már korábban, a legutóbbi magazinban is említettem néhány kedvencet. Az első félévemet leginkább Kollár-Klemencz László *Anyám tenyere*, a *Futni születtünk*, a *Szociopata* és *A rózsa neve* határozta meg a teljesség igénye nélkül. A második félévben kevesebb kiemelkedő regényt sikerült kézbe vennem. Tolsztoj *Feltámadása* volt a legemlékezetesebb, bár lehet, hogy csak azért, mert kihívásnak éltem meg az olvasását.

A másik meglepetést egy romantikus, könnyed könyv okozta, Natalie Sue *Remélem, jól vagy* című regénye. Nagyon nehezen találnak meg a humoros, könnyed, kicsit romantikus könyvek (bár az utóbbi nem is feltétel), a lényeg, hogy humoros legyen. Ez a regény viszont nagyon kikapcsolt. Nevettem, de közben együttéreztem és aggódtam is a szereplőkért. Jól eltalált arányban volt benne minden, nem éreztem klisésnek vagy elcsépeltnek, mégis könnyed és szerethető volt.

Természetesen voltak nehézségeim is, mert több könyv kifogott rajtam, vagy más okból okozott csalódást. Utóbbira *Az esőpiacot* mondanám. Úgy éreztem, rengeteg

potenciál volt a történetben, izgatottan vártam a megjelenését. Vajon mennyire találok magamra a történetben? Én kezdenék-e új életet? A válaszokat nem kaptam meg. Ezt a kötetet inkább ifjúsági regénynek mondanám, és a tizenéves korosztálynak szól a mondanivalója. Azt hiszem, ehhez már kicsit öreg vagyok.

Nagy várakozással vettem kezembe Bulgakov *A Mester és Margarita* című regényét, főleg mert a győri könyvklub közös olvasmányának választottuk. Egyáltalán nem tudott beszippantani. Nem adom fel, lehet, hogy csak rossz időpontban találtunk egymásra. A végére egy másik csalódást emelnék ki: Kazantzakisz *Zorbász, a görög* című könyvét. Rettentően sok ajánlót olvastam róla, mindenki dicsérte, hogy a férfilét, az életkeresés és annak megélése a központi témája. A felénél azonban abba kellett hagynom, mert túlságosan közhelyes és fárasztó volt. A főszereplő pedig annyira ellenszenvesnek tűnt, hogy ez a regény biztosan nem az, ami segít rajtam vagy tanít bármire is.

Az év hátralévő részében nincs különösebb tervem. Stephen King *A hosszú menetelés* lesz az egyik közös könyvklub olvasmányunk, aztán jön a *Sátántangó* újra. Kíváncsi leszek, második olvasásra milyen lesz.

A jövőben folytatni szeretném a Murakami és a Krasznahorkai életművet – ez a kettő fix pont. Emellett azon gondolkodom, hogy jobban megpróbálok nyitni a fantasy és a sci-fi műfaja felé. Aztán majd minden alakul, ahogy alakul. Nem lesz abból sem gond, ha nem annyit és nem azt fogok olvasni, mint korábban.

Ahogy közeledik az év vége, egyre inkább azt érzem, hogy az olvasás már nem csak kikapcsolódás, hanem sokkal inkább egyfajta önismereti út is. Minden könyv egy új nézőpont, egy új tapasztalat és talán éppen ettől lett más ez az év. Nem az számít, hány könyv van a listán, hanem hogy hány történet maradt velem igazán. Mire emlékszem.

És az, hogy **mit viszek magammal tovább** a történetekből.

Hogyan választom ki, mit olvassak?

Elég impulzív vagyok a választást illetően. Rendszeresen megnézem a közelgő megjelenéseket és újdonságokat. Elolvasom a fülszöveget, és rendszerint, ha a kezembe kerül a kötet, beleolvasok pár oldalt. Ha beszippant, megfog az első pár mondat, akkor kívánságlistára teszem, hogy ne felejtsem el. Az itthoni könyveim esetén csak nézegetem a polcomat, és mindig jön egy megmagyarázhatatlan érzés, hogy valamit a kezembe vegyek. Az elmúlt időszakban ritka volt, hogy célzottan kerestem volna egy adott témában vagy műfajban.

Mi van, ha nem szippant be semmi?

Semmi nem történik. Megyek tovább, vagy tartok egy kis szünetet, és megvárom, amíg rá nem találok a tökéletes olvasmányra. Ha napokig nem olvasok, már elengedtem azt, hogy emiatt rosszul érezzem magam.

Mennyi idő után hagyok félbe egy könyvet?

Ha pár oldal nem mozgat meg bennem semmit, akkor rendszerint egyből félre is teszem. Ez amolyan ismerkedés, nevezhetjük rapid randinak. Amikor már benne vagyok egy történetben, elolvastam egy kötet felét, de nem érzem a késztetést a folytatásra, nem tölt el örömmel, akkor egy időre félreteszem. Várok pár napot, és ha utána sem tér vissza a lelkesedés, akkor már nem folytatom.

SZABAD ROSSZAT ÍRNI EGY KÖNYVRŐL?

AMIKOR A KÖNYV ÉS AZ OLVASÓ NEM TALÁLKOZIK, AVAGY A VÉLEMÉNY SZABADSÁGA

Egy könyv olvasása mindig személyes élmény. De mi történik akkor, ha nem tetszik? Ha végigküzdjük magunkat rajta, és csak a csalódás marad? Szabad ezt kimondani, leírni, megosztani másokkal? Vagy inkább tartsuk meg magunknak a negatív véleményt, hisz ezzel befolyásolhatunk másokat?

Több alkalommal előfordult már, hogy belefutottam olyan beszélgetésbe, ahol az volt a vita tárgya, valaki leírta a negatív tapasztalatait egy regényről. Nem tetszettek a karakterek, a helyszín, a kidolgozás, kliséhalmaz volt, nem működött számára a történet. Rögtön kérdőre vonták az illetőt. Miért nem hallgatott, miért rontja el mások olvasási élményét?

Velem is sokszor megesett, hogy nem értettem egy könyv körül kialakult dicséretet. Ahogy az is, hogy mások nem értették, én miért szeretek valamit annyira. Igazából teljesen felesleges ezen fennakadni, hiszen minden könyv másként szólítja az olvasóit. Valakit megérint, megnevettet, másokat untat vagy épp feldühít – és ez rendben van. Ahogy az is, hogy elmondjuk a saját, őszinte véleményünket, a személyes ízlésünknek és tapasztalatainknak megfelelően.

Én kifejezetten örülök, ha egy könyv esetén valaki felhívja a figyelmem a hibákra. Sokszor épp emiatt kelti fel a történet az érdeklődésem. A hitelesség számomra alap, mert tudom, hogy sokan hallgatnak a véleményemre, és sokunk ízlése hasonló. A véleményalkotásban szerintem az a legfontosabb, ha meg tudjuk magyarázni a miérteket. Miért éreztük azt, amit? Tényleg a történet nem tetszett, vagy az általa kiváltott érzések voltak kellemetlenek? Mi vagyunk a célközönsége a kötetnek? Tudunk-e objektíven, személyeskedés nélkül véleményt írni?

A negatív vélemény önmagában nem rossz dolog. A probléma ott kezdődik, amikor a hangnem eltolódik, és a kritika személyeskedéssé válik. A „nem tetszett” mögött mindig ott kell lennie a „miért”-nek. Érezhető legyen, hogy nem bántani akarunk, hanem reflektálni valamire, ami bennünk nem működött. A könyv mögött mindig ott van egy ember, egy történet, egy érzés. Ezt sosem szabad elfelejteni.

Ugyanakkor a csend sem feltétlenül megoldás. Ha mindenki csak dicsér, ötcsillagos értékeléseket ad, azzal hamis képet festünk. Az olvasás sokszínűsége éppen abban rejlik, hogy különbözőek vagyunk. Más szavak érintenek meg, más gondolatok taszítanak. Az olvasói közösség akkor működik igazán jól, ha a vélemények nem egymás ellen, hanem egymás mellett létezhetnek.

Lehet rosszat írni egy könyvről, de mindig tisztelettel. Tisztelet az írónak, az olvasónak.

KÖNYVVÉLEMÉNY CHECKLIST

KÖNYV CÍME:

Mi alapján választottad ki a könyvet?

[ ] véletlen [ ] ajánlás
[ ] saját ízlés [ ] téma boritó
[ ] fülszöveg

Milyenek a szereplők?

[ ] hitelesek
[ ] elrugaszkodottak

Milyen volt a főszereplő?

[ ] szerethető
[ ] közömbös
[ ] ellenszenves

A könyv hangulat milyen volt?

[ ] nyugodt [ ] pörgős
[ ] valós [ ] átlagos
[ ] távoli [ ] hiteltelen

Volt benne mondanivaló, tanulság?

[ ] igen [ ] nem

Személyesen megérintett, hatott rád?

[ ] igen [ ] nem

Újraolvasnád?

[ ] igen [ ] nem

Ajánlanád másoknak?

[ ] igen [ ] nem

Milyen volt a történet?

[ ] ötletes, egyedi
[ ] sablonos
[ ] fordulatos
[ ] kiszámítható
[ ] meglepő

Tudtál azonosulni szereplővel?

[ ] igen [ ] nem

Fejlődött, változott a főszereplő?

[ ] igen [ ] nem

Milyen az olvashatósága?

[ ] könnyű, olvasmányos
[ ] túlírt
[ ] fárasztó
[ ] elmélkedős

Melyik fordult elő veled az olvasás során?

[ ] nevetés [ ] harag
[ ] düh [ ] sírás
[ ] boldogság

Kedvenc lett?

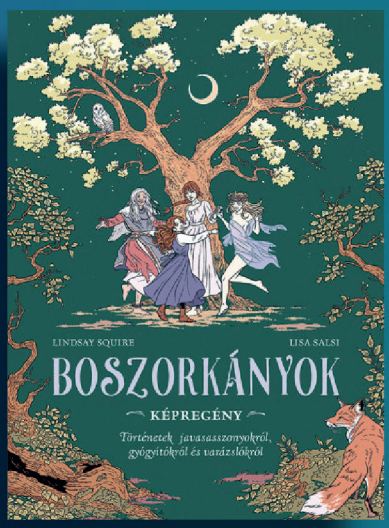
[ ] igen [ ] nem

Értékelésed

ÚJDONSÁGOK AZ BIOENERGETIC KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

BOSZORKÁNYOK - KÉPREGÉNY:
TÖRTÉNETEK JAVASASSZONYOKRÓL, GYÓGYÍTÓKRÓL ÉS VARÁZSLÓKRÓL

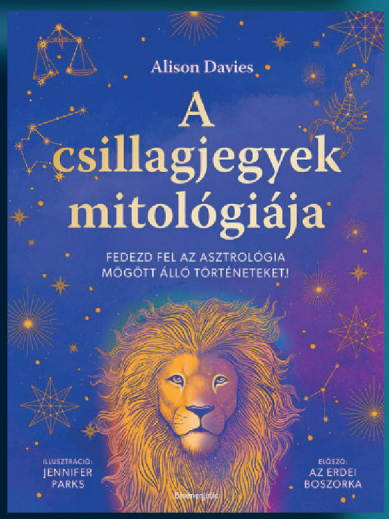
Fedezd fel e varázslatos történeten keresztül a boszorkánymesterség művészetét, gyógyító és spirituális gyökereit! Ismerd meg Biddy Early, az első ismert boszorkány inspiráló történetét, és tarts vele mágikus útján, ahol az önérvényesítés, a feminizmus, a zöldmágia, a gyógynövények és a folklór világa fonódik össze. Lindsay Squire, a Földmágia, Természetmágia és Asztromágia szerzője ezúttal is mély gondolatokkal, tudással és varázslatokkal vezet végig e különleges utazáson.

MÁGIKUS ÓRÁK TAROT:
78 KÁRTYA ÉS EGY SZÍNES KÖNYV

Utazás az időn, a téren és az álmokon át – fedezd fel a természet varázslatos ritmusát!
A *Mágikus órák* tarot a nap és az éjszaka körforgásán vezet végig, ahol a fény, a színek és a hangulatok folyamatosan változnak. Út közben találkozunk a hajnal, a nappal, a szürkület és az éjszaka őrzőivel, valós és képzeletbeli lényekkel. A 78 kártyalap és a 128 oldalas könyv segítségével megtanulhatod felismerni a természet üzeneteit és a mindennapok rejtett varázsát.

A CSILLAGJEGYEK MITOLÓGIÁJA:
FEDEZD FEL AZ ASZTROLÓGIA MÖGÖTT ÁLLÓ TÖRTÉNETEKET

Kapcsolódj az asztrológiához úgy, ahogyan még soha – fedezd fel a csillagjegyek legendás történeteit!
Ez a könyv mindenki számára érthetővé teszi az asztrológia misztikus világát. Ősi mítoszok, görög és római legendák, valamint lenyűgöző műalkotások segítségével tárja fel az ég gazdag történeteit. Megismerheted a csillagjegyek és bolygók eredetét, jellemzőit és hatásait, valamint egyszerű rituálékon és megerősítéseken keresztül megtanulhatod beépíteni energiájukat a mindennapjaidba.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

TI KÉRDEZTÉTEK:
HOGYAN VÁLASZTJÁK KI A KIADÓK, A KÜLFÖLDI SZERZŐKET, AKIKET KIADNAK MAGYARUL?

A kérdés nagyon jó, sok kiadóval beszélgettem már erről korábban, és elég széles skálán mozognak a lehetőségek. A legtöbb kiadó elsőként a nemzetközi trendeket figyeli. A *New York Times* és a *Sunday Times* bestsellerlistái, a *Goodreads* értékelései, sőt, ma már a BookTok és a Bookstagram közösségei is komoly befolyással bírnak. Ha egy könyv külföldön hatalmas népszerűségre tesz szert, vagy éppen film- vagy sorozatadaptáció készül belőle, az jó eséllyel magyarul is megjelenhet. A kiadók kapcsolatban állnak számos ügynökséggel és irodalmi ügynökkel, akik előre felhívják a figyelmet a közelgő trendekre és a felkapott szerzőkre.

Fontos, hogy az adott kötet illeszkedjen a kiadó profiljába. Például, aki eddig főként romantikus könyveket adott ki, annak a vásárlói nagyrészt ezt a műfajt kedvelik, így nem valószínű, hogy egy sci-fi iránt fognak érdeklődni. Itthon szinte minden kiadónak megvan a fő irányvonala, amit követ, így sokkal egyszerűbb megtalálni az ideális könyveket. Talán ti is tapasztaltátok már, hogy bizonyos típusú könyvekből hirtelen nagyon sok lett a könyvesboltokban. Jó példa erre az olasz és francia romantikus regények dömpingje. Ez azért is előfordulhat, mert a külföldi kiadók gyakran egy nagyobb csomagban, több címet egyszerre értékesítenek.

A kiválasztás anyagi oldala sem elhanyagolható. **A magyar megjelenéshez a kiadónak meg kell vásárolnia a fordítási jogokat, ami sokszor licit keretében történik.** Ilyenkor az ország több kiadója is versenyezhet egymással, és egy-egy bestseller jogai komoly összegekbe kerülhetnek. A kiadóknak mérlegelniük kell, vajon a magyar piacon megtérül-e a befektetés. Néha egy ígéretes, de drága könyvről le kell mondani, mert túl nagy a kockázat. Előfordul az is, hogy egy már bejáratott szerző jogaira egy másik magyar kiadó rálicitál, ami után a szerzői életmű eléggé „széteshet” – más fordítás, más kötés, más arculat. Arra is volt már példa, hogy egy adott szerző aktuális sikerkönyve mellé kötelező volt megvenni a korábbi, kevésbé ismert köteteinek jogait is.

Érdekes tényező az is, hogy milyen aktualitása van az adott kötetnek. Például az ukrajnai háború után sokkal több, a témával foglalkozó könyv jelent meg. Ide sorolhatók az elnökválasztásokhoz vagy évfordulókhoz kapcsolódó kötetek is. A lényeg, hogy a hazai olvasóközösség tudjon kapcsolódni a témához. Nem biztos, hogy két kevésbé ismert – mondjuk török – szerző levelezése komolyabb érdeklődést tudna kiváltani.

A végére hagytam a személyes választásokat. Sokszor előfordul, hogy a kiadó vezetője, szerkesztője vagy akár fordítója talál rá egy olyan kötetre, ami rögtön a szívügyévé válik. Érdekesek ezek a *„szerelemprojektek”*, de egyben kockázatosak is. Egy ember személyes ízlése nem feltétlenül vetíthető ki sok más olvasóra. Számos alkalommal látni és tapasztalni, hogy egy könyv megjelenése mögött személyes kötődés áll, de ez a lelkesedés nem mindig tükröződik vissza a közönség részéről.

Mindenesetre a folyamat rendkívül izgalmas és egy kicsit szerencsejáték is. Néha nem elég egy nagy név vagy egy izgalmas történet. Sok múlik azon, mennyi energiát fektetnek abba, hogy a megjelenés híre eljusson az olvasókhoz.

MI A KÜLÖNBSÉG EGY HAGYOMÁNYOS ÉS EGY EKÖNYV KIADÁSI FOLYAMATA KÖZÖTT?

Ma már szinte természetes, hogy egy könyv nyomtatott és digitális változatban egyaránt megjelenik. Viszont több folyamatban is különbözik a kiadásuk.

A hagyományos, nyomtatott könyv kiadása hagyományos szerkesztési és tördelési munkát igényel. A folyamat végén a kéziratból valódi, kézzelfogható könyv születik, amelynek fontos része a borítóterv, a papír minősége és a kötés. Magyarán a fizikai megjelenése. A nyomda után a kötet elindul raktárakba és könyvesboltokba. Itt komolyabb logisztikai, szállítási költségek merülnek fel.

Ezzel szemben az e-könyv előállítása teljesen digitális folyamat. Nincs szükség nyomdára vagy logisztikára, de a technika annál sokkal nagyobb figyelmet igényel. A szöveget speciális formátumokba (epub, mobi) kell alakítani, ügyelve arra, hogy az olvasó eszközén – legyen az telefon, tablet vagy e-book olvasó – jól jelenjen meg. A digitális kiadás látszólag gyorsabb, de több technikai hozzáértést kíván.

A hagyományos és e-könyv között jelentős különbség van a költségekben is. A nyomtatott könyv előállítása ma már viszonylag drága. Nyomdai munka, a papír, a raktározás és a szállítás mind hozzájárul a végső árhoz. Minél nagyobb példányba készül a nyomtatás, annál olcsóbb lehet az alapára a kötetnek. Az e-könyv ezzel szemben sokkal olcsóbban előállítható, hiszen nincs fizikai termék, megspórolva a fenti kiadásokat. **Sajnos itthon áfabeli különbség van, méghozzá a nyomtatott kötetek javára. Míg azokra, mint termékekre 5% áfa számolandó, addig az e-könyvekre ez 27%.** Miért ekkora a különbség? Mert utóbbit már nem terméknek, hanem szolgáltatásnak könyvelik el. Ha jól tudom ez valamilyen uniós szabályzás miatt van így.

Költségbeli különbséget jelenthetnek a külföldi regények esetén a jogdíjak is. Általában erre külön kell szerződni, és a kiadási jogdíj előfordul, hogy magasabb. Gondolom a kalózmásolatok kockázatát is beleszámolják.

RÁD MILYEN HATÁSSAL VOLT AZ ÁRKÖTÖTTSÉGI TÖRVÉNY ?

Amikor kihirdették a törvényt, megijedtem az egésztől. Aztán ahogy telt az idő, hónapról hónapra elengedtem, megnyugodtam. Aminek az lett az eredménye, sokkal, de tényleg sokkal megfontoltabb lettem. Mondjuk úgy, amíg korábban simán vettem havonta akár tíz könyvet is, addig ma ez a szám leginkább kettő-háromra csökkent. Hozzá kell tennem, nem csak az árkötöttség, hanem a könyvek alap drágulása is közrejátszik ebben. A kettő együtt pedig maximális megfontoltságra, tudatosságra ösztönzött.

Olyan szerzőket vettem meg egyből, akik számomra már bizonyítottak, akiknek gyűjtöm a regényeiket. Vagy pedig már meglévő sorozatnak az új része, aminél feltétlen a polcomon szerettem volna tudni a folytatást is.

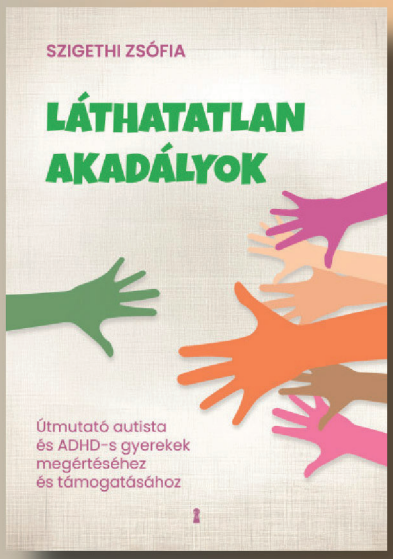
Nagyjából minden új kötetbe beleolvastam, ami felkeltette a figyelmem. Ha bizonytalan voltam abban, hogy el akarom olvasni, akkor a moly.hu-n kívánságlistára tettem, emlékeztetőként. Így év vége fele már van olyan kötet, ami nem árkötött, de nem érzem a késztetést, hogy elolvassam.

Jó érzéssel tölt el a megfontoltság. A másik előnye az árkötöttségnek, rengeteg régebbi kötet került a látóterembe. Idén szerintem több használt könyvet vettem, mint újat. Sokszor még a történet is izgalmasabb, eredetibb.

Szóval igazi könyvmolyként én igyekeztem a magam javára fordítani az egészet.

HÁROM ÚJDONSÁG, KULCSLYUK KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

SZIGETHI ZSÓFIA: *LÁTHATATLAN AKADÁLYOK*

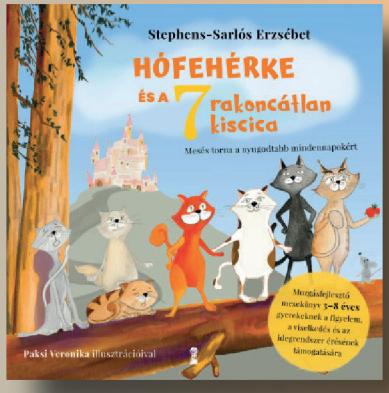
E hiánypótló könyv szülőknek, pedagógusoknak és szakembereknek szól, akik jobban szeretnék érteni és támogatni az autista vagy ADHD-s gyerekeket. Olvasmányos, mégis tudományos igényességgel mutatja be, milyen neurodiverz emberként élni egy neurotipikus világban, és gyakorlati stratégiákat kínál a mindennapi kihívásokhoz. Foglalkozik az AuDHD-val is, segítve az összetett igények megértését. Célja az empátia növelése és a hatékony támogatás irányainak kijelölése.

KÁDÁR ANNAMÁRIA: (KIS)-KAMASZOK

A mai kamaszok gyors, zajos és nyomasztó világban élnek, más nyelvet beszélnek, és sokszor mintha falak választanának el minket tőlük. Pedig bennük is ugyanaz a vágy él: hogy értsék és szeressék őket. Ez a könyv ebben segít. A szerző friss kutatásokra, pedagógusok tapasztalataira és saját élményeire támaszkodva mutatja be a (kis)kamaszok világát: a digitális hatásokat, a zaklatást, a mentális terheket. Őszintén, mégis optimistán ad kapaszkodókat a jobb kapcsolódáshoz.

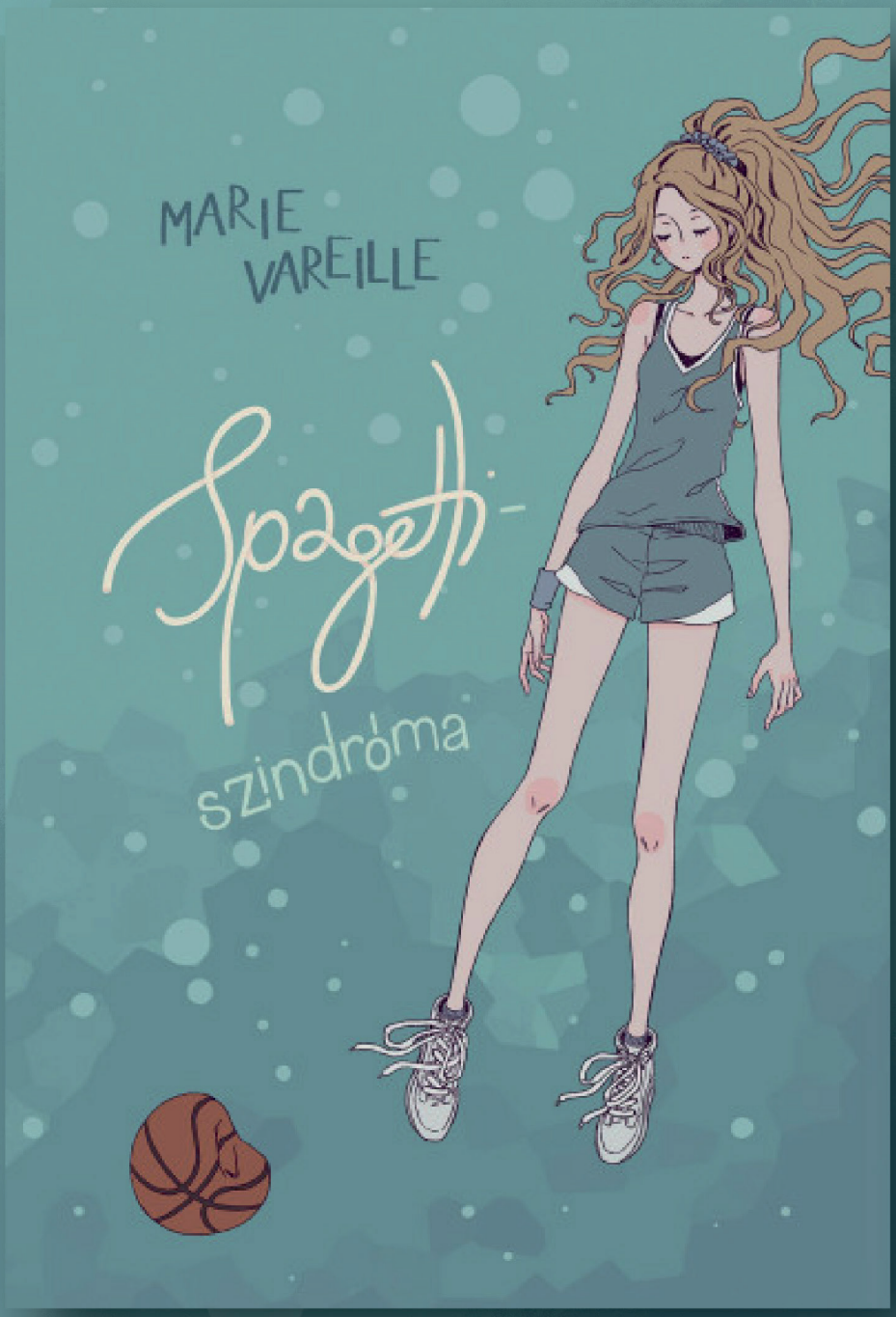
STEPHENS-SARLÓS ERZSÉBET: *HÓFEHÉRKE ÉS A 7 RAKONCÁTLAN KISCICA*

A figyelem könnyen elkalandozik? Állandó a mocorgás, a hirtelen reakció? Sok gyermek küzd figyelemzavarral és hiperaktivitással – ezért fontosak a játékos, megbízható módszerek. Ebben a varázslatos mesében Hófehérke hét huncut kiscicával él, akik tele vannak energiával. A sok móka közben megtanulják irányítani figyelmüket és erejüket. Dr. Stephens-Sarlós Erzsébet mozgásfejlesztő meséje a játékot és a tudományt ötvözi, segítve a 3–8 éveseket a koncentráció, a mozgáskoordináció és az önszabályozás fejlődésében.

MARIE VAREILLE
SPAGETTI - SZINDRÓMA

EGY TÖRTÉNET, AMI MEGNEVETTET, MEGSIRAT ÉS VÉGÜL REMÉNYT AD

Marie Vareille a kortárs francia irodalom egyik legsikeresebb, többszörös díjnyertes szerzője, aki ebben a megindító ifjúsági regényében több nehéz témát is feldolgoz a **gyászon és a veszteségen át az elfogadásig.**
A spagetti-szindróma 2021-ben elnyerte a francia Babelio-díjat.

KÖNYVPIACI KITEKINTŐ: A KÖNYVES ÉLFESTÉS TRENDJE

VAJON TÉNYLEG EGYEDI ÉS KÜLÖNLEGES, VAGY MÁR TÖMEGCIKKNEK SZÁMÍT?

Az elmúlt másfél évben a könyvek nemcsak tartalmukkal, hanem megjelenésükkel is egyre nagyobb figyelmet kapnak. Az olvasók polcain korábban is találhattunk különböző egyedi kötésű diszköteteket, azonban már van egy új trend is, az élfestés. A könyv lapéleinek festése – legyen az egyszínű, mintás vagy akár illusztrációval díszített – látványos, modern megoldás, amely új szintre emeli a könyvek megjelenését. De vajon valóban hozzátesz az élményhez? Mennyire drágítja magát a könyvet? A túlzott élfestés ma már nem is ritkaság?

Míg régen az élfestés főleg egyedi, kézzel készült dekorációt jelentett, addig ma a nyomdai technológiának köszönhetően sokkal egyszerűbb kivitelezni. A könyvesboltban sétálva elképesztő mennyiségben roskadoznak a polcok a különböző színes, mintás, festett könyvektől. Leginkább a könnyed, romantikus regények esetén jellemző, nyilván okkal, hiszen ez az a műfaj, ami könnyebben eladható a női olvasók számára. Mindezek mellett azonban sci-fi, fantasy vagy akár sportkönyv esetén is előfordulhat. Vevőcsalogató, és bizony sokan csak a megjelenés miatt is megvesznek egy-egy könyvet. Az olvasó számára jó érzés a különleges kiadás, az egyediség. Ki lehet tűnni vele a "tömegből". Egy élfestett könyv birtoklás a rajongók számára sokszor túlmutat az olvasás szeretetén.

Persze felmerül a kérdés, vajon az élfestés hosszú távon megőrzi az egyediségét, vagy idővel elveszik a varázsa, ha minden kiadó elkezdi alkalmazni? Az eredeti cél ma már kissé elveszett szerintem. Amíg pár ilyen cím volt a könyvpiacon, az olvasó azt érezhette, valami exkluzív tárgy van a kezében. Aztán ahogy telt az idő, annyira lett jelentéktelen és veszített a különlegességéből. Inkább hajlik sima trend, tömegcikk irányába, mint egyediség felé. Már bocsánat a kifejezésért, de a leggyengébb ponyvát is ezzel próbálják a kiadók és magánkiadások felértékelni, bízva abban, ha történet nem is feltétlen hat érdekesnek, a kivitel majd eladja a könyvet anélkül is.

Rendszerint az élfestett könyvek mellett sima kiadásban is kiadják az adott regényt. Ilyenkor az árra plusz költséget számolnak fel. Úgy vélem, nem ad annyit hozzá, hogy plusz fizessek. Személy szerint a könyvespolcomon található rendet se borítanám fel azért, hogy kifordítva legyenek rajta a könyvek.

Hogy meddig folytatódik ez a trend, és mennyire hatásos, jó kérdés. **Lehet, hogy a könyv drágulását ellensúlyozva igyekeznek a kiadók valami többletet adni az egyedi megjelenéssel.** Az is lehet, a látványban bíznak, hogy egy színesebb izgalmasabb kinézetű könyvet az algoritmusok is jobban felkapnak a közösségi oldalakon. Bíznak abban, a könyvmolyok elkezdenek versenyezni egymással, kinek van több élfestett kötete. Rengeteg befolyásoló tényező.

Az viszont egészen biztos, lehet bármilyen szép, cifra, vagy egyedi egy könyv, ha a történet gyenge, akkor semmit nem fog számítani a kinézet. Ahogy az is megemlítendő, ha valakinek csak a "sima" kiadásra van pénze, semmiről nem fog lemaradni. Sőt, az is lehet, ő nagyobb valószínűséggel fogja elolvasni, mint az, aki csak begyűjti a szép könyveket.

A *Remélem, jól vagy* számomra igazi komfortzónán túli olvasmány volt. Őszintén szólva, első ránézésre egy könnyed, romantikus, „csajos” történetnek tűnt, olyasminek, amihez korábban nem sok kedvem volt, mert gyakran sablonosnak, klisésnek éreztem az ilyen regényeket. A kiadótól Krisztián ajánlotta figyelmembe, és az ő ízlésében maximálisan bízom, így kíváncsian vágtam bele. Nyaralásra vittem magammal, mondván pont ideális lesz a tengerparton olvasni.

A történet főszereplője egy fiatal lány, Jolene, aki egy irodában dolgozik, de nincs igazán jó kapcsolatban a kollégáival. Sajátos szokása, hogy a válaszlevelekbe epés megjegyzéseket ír, majd fehér színre állítja a szöveget, abban a hitben, hogy senki sem látja. Ez sokáig működik is, mígnem le nem bukik. Ekkor egy tréningre küldik, és a számítógépét is átkonfigurálják, hogy ellenőrizzék a tevékenységét. Csakhogy a rendszerbe hiba csúszik: Jolene így hozzáfér a kollégái teljes levelezéséhez. Innen pedig beindul a bonyodalom, hiszen ki ne lenne kíváncsi arra, mi zajlik a munkahelyi játszmák felszíne alatt?

A könyv különlegessége számomra abban rejlett, hogy nagyon jól ábrázolta a munkahelyi hangulatot, a klikkesedéseket, a megfelelési kényszert és azt is, mennyi minden húzódik meg egy-egy viselkedés mögött. A szereplők hús-vér emberek, mindegyiküknek megvan a maga terhe, és ahogy haladunk előre, kiderül, sokkal több a közös bennük, mint azt elsőre gondolnánk.

"Szörnyűségesen megbuktam az itt töltött első hat hónapban. Gőzöm sem volt semmiről, például hogy rossz szemmel néznek rád, ha gyorsabban dolgozol mindenkinél, vagy gyanakodni kezdenek, ha nem mesélsz a magánéletedről, és hogy azokkal, akiknek hatalma van fölötted, muszáj udvariasan viselkedned, még akkor is, ha kutyául bánnak veled. Amikor végre leesett, hogy ugyanazokba a szituációkba keveredem itt is, mint amik előidézték a szorongásomat a gimiben, pánikroham tört rám, és négy nap betegszabit vettem ki. Kis híján vissza se jöttem."

A szöveg könnyed és gördülékeny, tele remek poénokkal – humoros, de sosem erőltetett. A romantikus szál is pont annyi, amennyitől még friss és szerethető marad a történet, nem pedig sablonos.

Összességében abszolút pozitív élmény volt számomra a *Remélem jól vagy*. Szórakoztató, kedves és mégis tartalmas olvasmány – olyan, amire jólesik visszagondolni. Ha szeretted Dolly Alderton *Jó alapanyag* című regényét vagy *A szellemeket*, akkor nagy eséllyel ez a könyv is elnyeri majd a tetszésedet.

ELVÁLHAT-E AZ ÍRÓ A MŰVÉTŐL?

OLVASSUNK-E OLYAN SZERZŐTŐL, AKINEK A MAGÁNÉLETE NEM TISZTA?

Egy jó könyv olvasása során rendszerint kizárjuk a külvilágot és elmerülünk az adott történetben. Aztán miután befejeztük a könyvet és visszatérünk a valóságba, akkor előtérbe kerülhet a szerző. Vajon el lehet választani a kettőt? A szerzőt és az alkotást? A regény valóban önálló életet él, függetlenül attól, ki írta azt meg?

Az irodalmi közegben számos olyan szerző megtalálható, akik politikai, ideológia vagy akár szimpla személyes véleménye miatt megosztja az olvasókat. A legújabb nagy visszhangot kiváltó eset Neil Gaimanhez köthető, akit több nő vádol szexuális visszaéléssel. Bojkottálják műveit a könyvesboltokban, illetve a filmiparban is.

Amikor a témáról olvasok, akkor rendszerint a fő érv az ilyen szerzők olvasása ellen az, hogy a könyv megvásárlásával anyagilag támogatjuk a szerző életét, ezáltal pedig hozzásegítjük ahhoz, tovább folytassa azokat a tevékenységeket, amik rosszak, vagy tovább bátorítjuk az ideológiájának terjesztéséhez.

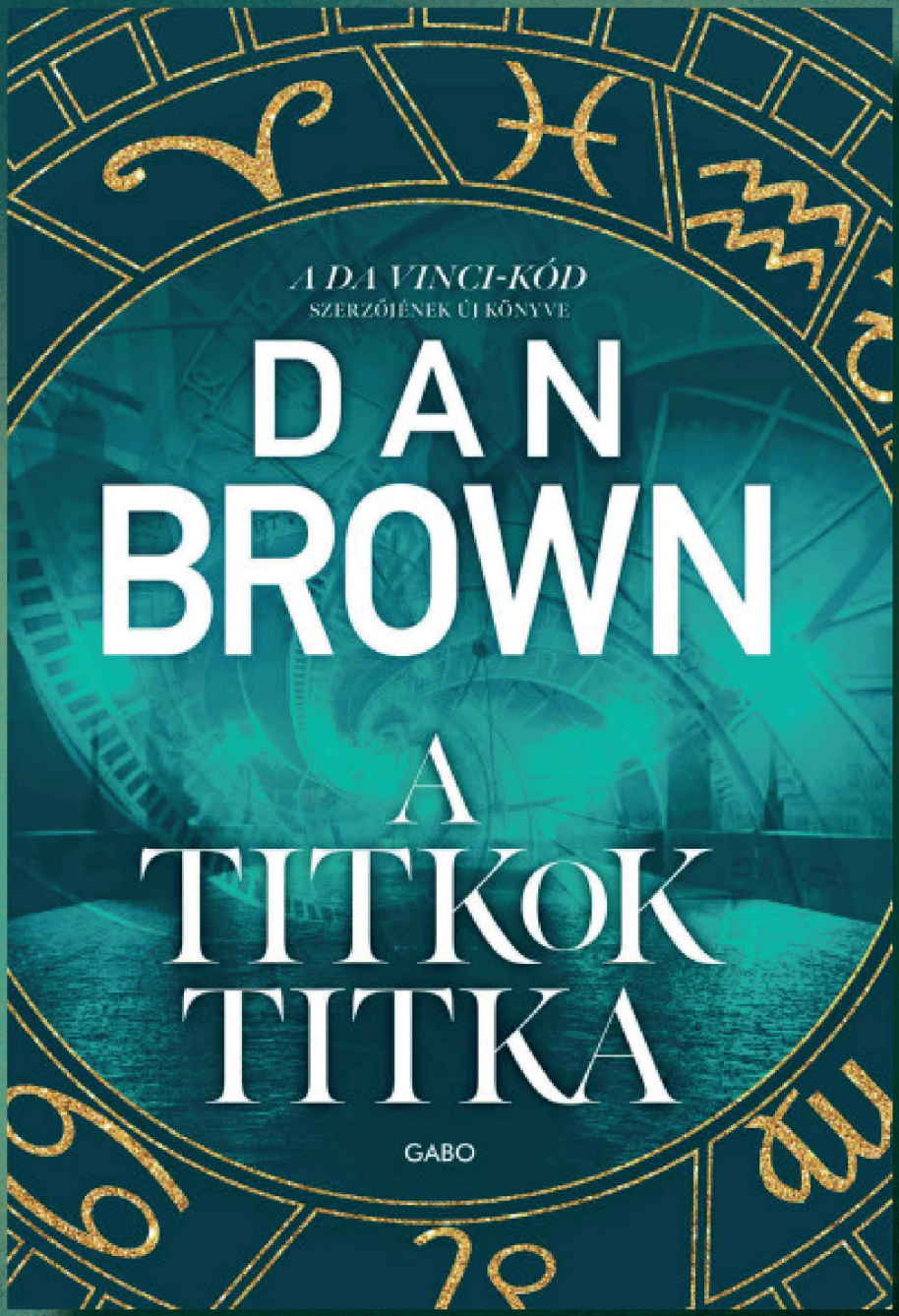
Érzékeny terület. Személyes tapasztalatom azt mutatja, az ellenzők hangja általában sokkal hangosabb, erőteljesebb. Tényleg elképesztő letámadást tudnak indítani egy-egy kommentszekcióban az adott szerző ellen.

Jómagam nehezen tudok egyértelműen beállni bármelyik oldalra is. Egyrészt szomorú, amikor egy tehetséges és kreatív alkotóról kiderül, hogy a magánéletében erőszakos, bántalmazó vagy éppen másokkal szemben kirekesztő. Ilyenkor elgondolkozom azon, vajon a regényeiben is visszaköszön-e ez a látásmód? Egy alkotásnak, legyen az regény, festmény, vagy film, több kell legyen, mint az ember, aki létrehozta. A tudatos olvasás segíthet? A megismerés, értelmezés és a döntés, hogy meddig tart a mű és hol kezdődik az ember?

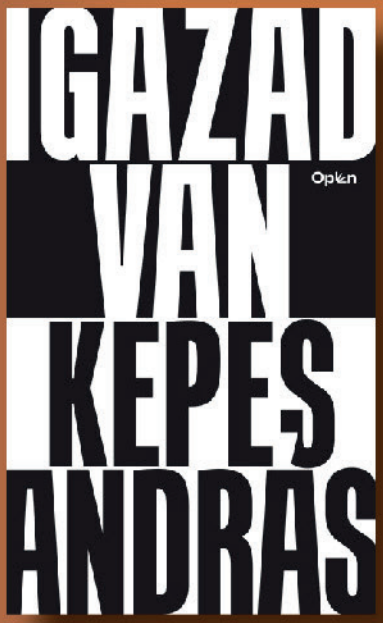
Azt hiszem, a döntés mindig személyes. Van, akit elriaszt a szerző viselkedése, és többé nem tudja ugyanazzal a szemmel látni a művet. Más viszont úgy érzi, a könyv önálló életet él, és megérdemli, hogy a maga értéke szerint tekintsünk rá. Én pedig valahol a kettő között maradok. Olvasok, figyelek, gondolkodom és elfogadom, hogy nem minden válasz egyértelmű.

NYOLC ÉV UTÁN ROBERT LANGDON VISSZATÉR!

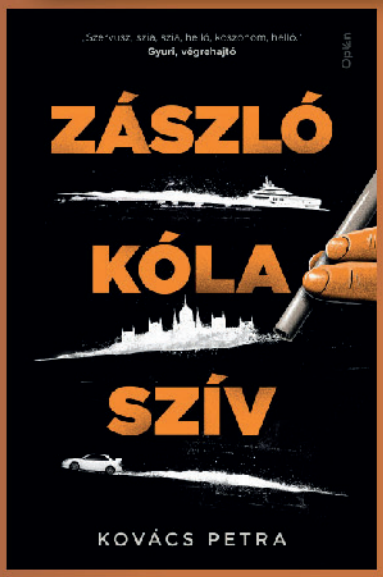

ÚJDONSÁGOK AZ OPEN BOOKS KIADÓ KÍNÁLATÁBÓL

KEPES ANDRÁS:
IGAZAD VAN

Az esendő emberek mind azt képzelik, hogy náluk van az igazság. Pedig mi tudjuk: nekünk van igazunk...Meghasonlott a világ. Az egymásra acsarkodó értékrendek és vélemények nyomán ölre mennek családtagok, elsorvadnak barátságok, elfordulnak egymástól generációk, belerokkannak társadalmak. Vajon mi mérgezi a kapcsolatainkat? A kultúrák különbségei, zsigeri reakcióink, a válságba jutott ideológiák, agyunk torzításai, netán az önzés, a hatalomvágy vagy a digitális kor technológiája? Kepes András nem kínál kész megoldásokat, inkább kérdez, vizsgálódik, töpreng. Önvizsgálatra ösztönöz minket, és arra, hogy fogalmazzuk meg saját válaszainkat, amelyek mentén megérthetjük egymást.

KOVÁCS PETRA:
ZÁSZLÓ, KÓLA, SZÍV

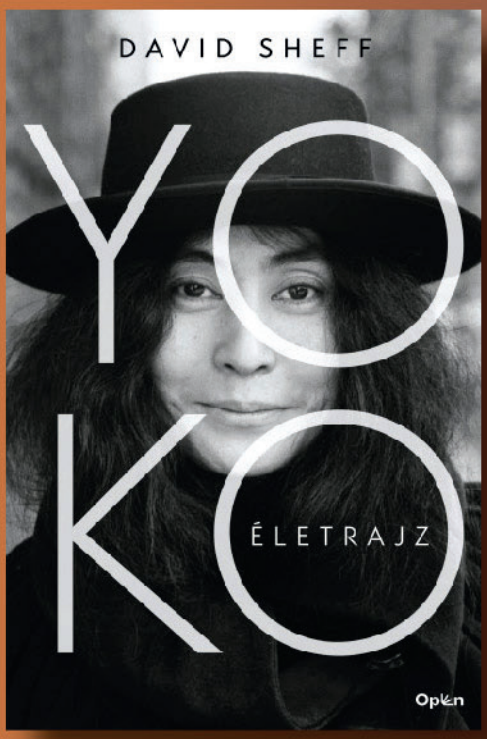
Egy plakátokról irányított ország, ahol a törvény csak javaslat, és a hűség a legfőbb törvény. Egy ismerős közeg, ahol receptre írják fel a korrupciót a döntéshozóknak. A legfontosabb kérdés nem az, hogy mi az igazság, hanem hogy ki meséli a történetet. Elmúlt 15 évünk történetét. Kovács Petra kíméletlen, pörgős és szatirikus politikai thrillerként meséli el. Ez a Tónik, Katik, Gyurik, Palik és Juditok története. A leszámolások, eltussolások és látszatmegoldások története, az egyik bukott köztársasági elnöktől a másikig. Egy könyv, amitől egyszerre fogsz sírni és nevetni.

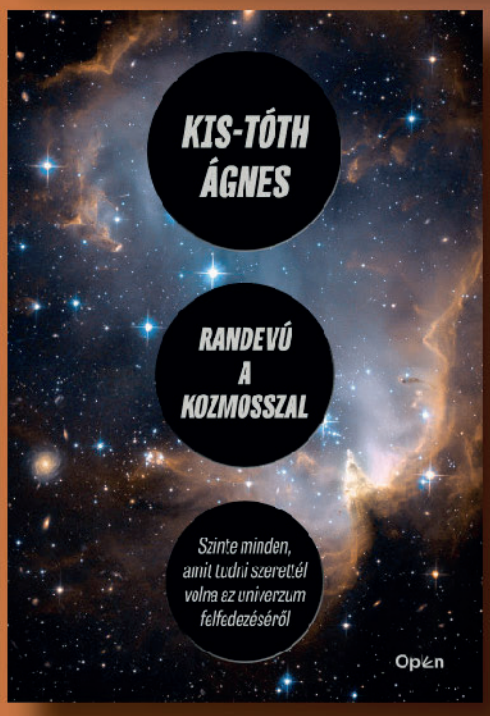
DOBRAY SAROLTA:
LÉNA

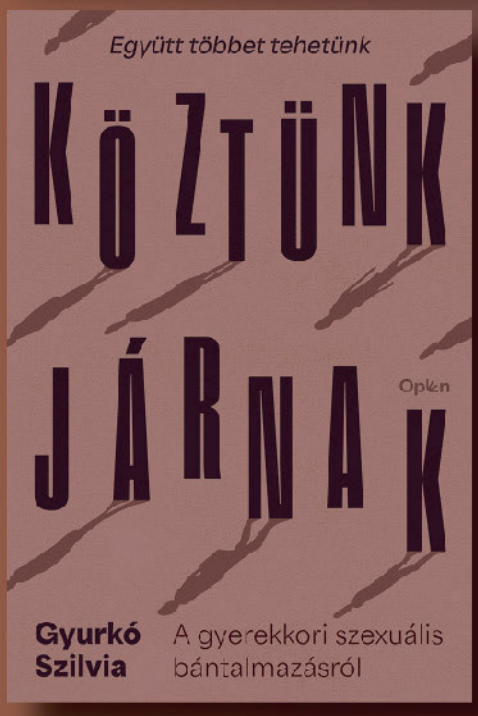
Ha Pétert kérdeznék, azt mondaná, ez egy szerelmi történet. Ha engem kérdeznének, én is ezt mondanám. Pedig nem az. Léna házasságának tizedik évében választ elé kerül: marad a férjénél, aki mellett lassan elveszíti önmagát, vagy megpróbál egyedül új életet kezdeni? De mi az ára a szabadulásnak? Dobray Sarolta új regénye megrendítő és pontos látlelet a bántalmazó kapcsolatokról, az önfelismerésről és a szabadságért vívott küzdelemről.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

BELEOLVASÓ:
TOD LENDING:
AZ ESERNYŐKÉSZÍTŐ FIA

1

Aznap este, mielőtt minden megváltozott, látomásom volt. Zelda megragadta a kezemet, és átvezetett egy koromsötét erdőn, ahol nem volt ösvény. Az őszi levegő hűvös volt, az ég tintafekete, nem világított a hold. Lépteink alatt ropogtak a száraz levelek, gallyakat és ágakat törtünk össze, megtörve a kísérteties csendet. Tölgyek és szilfák magasodtak fölénk, hosszú, göcsörtös, karszerű ágaik csavarodtak és hajladoztak fölöttünk. A nedves talaj illatától nehéz, hátborzongató szél zizegtette a haldokló leveleket. A szellemekkel teli, sötét erdő a családomra emlékeztetett, vágytam utánuk.

– Merre? – suttogtam Zeldának.

– Nem is tudom. Talán erre. – Még mindig a kezemet szorongatva húzott a Visztula mocsaras illata felé.

Átkeltünk egy nedves, magas fűvel borított kis réten, egy kusza bozótosba értünk, az ágak a karunkat és a lábunkat karmolták. A talaj puha lett. Fekete agyag szívta be a csizmánkat, a folyó szúrós szaga egyre erősebb lett. Árnyékok suhantak a fák között. Németek, gondoltam. Futni akartam.

– Mi a baj? – kérdezte Zelda.

– Semmi. – Nem akartam, hogy azt gondolja, félek.

Követtük a sziklákon és fatörzseken csobogó víz hangját egy tisztásig. A folyó feltárult, üveges vize ezüstös csillag- fényben ragyogott, sűrű bokrokkal és vadszederrel benőtt partok között kígyózott. A folyó mellett több szomorúfűz eresztette zsinóros ágait a vízbe. Az egyik ugyanaz a fűz volt, amelynek függönye alatt rejtőzve először csókoltam meg Zeldát. Tizenkét évesek voltunk. Ő kezdeményezte a csókot. Én félénk voltam. Ő bátor. Négy évvel később ugyanannál a fűzfánál összeszedtem minden bátorságom, és megkértem a kezét.

– Hozzád megyek – mondta –, ha idősebbek leszünk. Elvezetett ahhoz a fűzfához. Alatta ültünk, tekintetünket a folyóra szegezve, és vártuk, hogy egy hajó elvigyen minket északra, valahová messze a sötét erdőtől és az árnyékoktól. Ahogy a hajót vártuk, kis fekete kupolák úsztak a víz felszínén, felénk sodródtak. Amikor közelebb értek, láttam, hogy esernyők.

2

Az ébresztőórám reggel hatkor hirtelen véget vetett a látomásnak. Az új hónap első napja, 1939. szeptember 1-je volt. Három nappal korábban töltöttem be a tizenhetet. Ahogy ott feküdtem az ágyban az izzadságtól nyirkos lepedőn, a gondolataim elkalandoztak, megzavart a látomás, nem tudtam, mit jelenthetett.

Az ágyam lábánál az ablak előtt a lenge fehér függönyök lobogtak és gomolyogtak a

folyó felől érkező, szokatlanul meleg szélben. Zelda ujjatlan kék nyári ruhájára emlékeztettek a sárga napraforgókkal. Szerettem azt a ruhát. Jól mutatott benne hosszú, karcsú, naptól és széltől szeplős, lebarnult karja. Reméltem, hogy aznap reggel az lesz rajta. Úgy volt, hogy hamarosan találkozunk a folyónál a reggeli sétánkra, szokás szerint, ez volt a mi kis rituálénk, mielőtt munkába mentünk.

Felkeltem, elhúztam a függönyt, és elindultam a fürdőszoba felé, amikor a távolból súlyos robaj hallatszott, mintha mennydörgés lett volna. De nem lehetett az – meleg napfény áradt be az ablakomon. Végigpásztáztam a reggeli égboltot a lakónegyedünk, Kazimierz utcáit szegélyező három- és négyemeletes bérházak fölött. Az ég felhőtlen volt, és ragyogó kékben pompázott. Aztán egy újabb robbanás, ezúttal közelebb, megzörgette az ablakokat és az ajtókat. Ez nem mennydörgés volt.

Felrántottam az öltönynadrágomat, majdnem elszakadt egy varrás, és a nappaliba rohantam, kiabálva:

– Mi a fene volt ez?

– A farstunkene riporter semmit sem tud! – kiáltotta Bubbe, a nagymamám. Bordó plüssfoteljébe telepedve hallgatta a rádiót, fekete teát ivott, remegve tartotta a teás- csészét és a csészealjat az öregségtől és az évtizedeken át tartó ruhavarrástól görcsös, reumás kezével. Idegesen letette a csészét a kisasztalra, és megragadta a karfát, hogy felemelje hordó alakú testét.

Papa kinézett az utcára nyíló franciaerkély ajtaján, és az égbolton nyomok után kutatott. Bal keze az erkély vaskorlátját markolta, hüvelyk- és mutatóujja közé cigarettát szorított, másik kezében egy csésze kávét egyensúlyozott. Csokoládébarna öltönyében készen állt, hogy induljon az esernyőboltba. Mindig előbb készült el, mint én.

Idegesen a korláthoz kocogtatta a cigarettát, hogy leverje a nem létező hamut, mélyet szívott belőle, és füstcsóvát fújt ki.

– Reuven, nézz oda! – mutatta a cigarettával, egy kis kávét csöpögtetve a nadrágjára. Ő nem vette észre, én pedig nem szóltam semmit. – Látod, mi jön a reptér felől?

Kihajoltam az ablakon, láttam, hogy egy baljós, fekete füstoszlop kavarog és gomolyog az égen. Nyugat felől több nagy, kétmotoros repülőgép jelent meg, a város felett köröztek. Valami nagyon nem volt jól.

– Azok a mieink? – kérdeztem.

– Azt hiszem, igen. Úgy néznek ki, mint a mi Los harci repülőgépeink.

– Oj... nem hiszem – vélte Bubbe. Mellém préselte zömök, erősen parfümözött testét. – Ezek az átkozott németek. – Lihegett, húsos karjával oldalba bökött.

– Bubbe, biztos vagyok benne, hogy a mieink – felelte Papa. – Talán gyakorlatoznak. – A hangja vékony volt és bizonytalan.

– Baromság – vágta oda Bubbe. – Ezek németek. – Undorodva kiköpött az ablakon. – Micsoda broch! – Folyton káromkodott.

– Miért nem szólnak a légvédelmi szirénák? – kérdeztem. – Mert a polgármester egy idióta – vágta rá Bubbe.

Mama berohant a nappaliba, kék köntösének szalagját összehúzta, sűrű barna haja kócos volt.

– Mi volt ez a zaj? Mi ez?

Sara és Basa, a két húgom érkezett a nyomában.

– Mennydörgés – vélte Sara, és a biztonság kedvéért belekapaszkodott Mama köntösébe. Tágra nyílt szemével körbe- pillantott, valamiféle megerősítést keresve.

– Nem, valami felrobbant – mondta Basa. Tizenhárom éves volt, csak egy évvel fiatalabb, mint Sara. Magabiztos volt és elszánt, az utcai harcosok erős, edzett megjelenésével.

– Azt hiszem, meg fogunk halni – tette hozzá tárgyilagosan. – Ne légy hülye! – szólt rá Sara.

– Nem vagyok! Te vagy hülye! – Basa meglökte Sarát, aki magasabb volt, hosszú karú-lábú és vékony, finomabb testalkattal, mint az övé. Mindketten, velem ellentétben, kitűnően teljesítettek az iskolában, és mohón tanultak. Basa imádta a történelmet, újságíró akart lenni, míg Sara a csillagászatért rajongott. A legtöbbször ők ketten jól kijöttek egymással, órákat töltöttek együtt tanulással és olvasással. Basa azonban versengő természet volt, és rögtön Sarába szúrt, ha fenyegetve érezte magát.

Mama rájuk szólt, hogy hagyják abba.

Bubbe odatotyogott a rádióhoz, és felhangosította. A bemondó hangját el-elnyomták a statikus zörejek. Apró tekerésekkel állítottam a hangológombon, és találtam egy tiszta csatornát. A bemondó lélegzet-visszafojtva beszélt. Elcsukló hangon bejelentette, hogy német harci repülőgépek bombázzák Varsót, német csapatok és tankok lépik át Lengyelország nyugati határát. De nem erősítettek meg semmit.

Papa a rádió mellett járkált, sűrű fekete bajuszát simogatta, ez idegesítő szokása volt, ha aggódott.

– Lev? – Mama karba tette a kezét. – El kell mennetek Reuvennel az üzletbe, és haza kell hoznotok a könyvelést és minden mást a széfből, ha a boltot találat érné.

A széfben készpénz, elefántcsont, drágakövek, ezüst- és aranyszalagok voltak, amelyeket az esernyők fogantyúira használtunk.

Papa meglepettnek tűnt.

– Szerintem együtt kellene maradnunk, amíg a bombázás véget nem ér, nem?

– Már csend van. Talán vége. Siessetek, menjetek oda, és gyertek haza azonnal! Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítsük, ami a széfben van.

Papával ellentétben Mama rendíthetetlen volt. Jó tábor- nok lett volna belőle. Küldetést teljesített. Ha egyszer dön- tött, nem volt visszaút.

Bubbe megrázta a fejét:

– Nem, várniuk kell.

– Egyetértek Mamával. Mennünk kell – szóltam bele. De nem terveztem, hogy egyenesen a boltba megyek. Előbb a folyóhoz kellett mennem, hátha Zelda ott vár rám. Biztos akartam lenni benne, hogy biztonságban van. De tudtam, hogy ha ezt Mama meghallaná, közölné, hogy a családom mellett van a helyem, Zeldáé pedig az övé mellett. Ezt a vitát nem nyerhetném meg. Így hát hallgattam, ebben jó voltam, ha Mamával volt dolgom.

Mama és Bubbe gyakran vitatkoztak, hevesen, mint anya és lánya, akiknek a múltból még maradt befejezetlen ügyük. Mi már hozzászoktunk. Mindketten keményfejűek voltak, és gyakran egy másik családtagnak kellett diplomataként közvetítenie, hogy segítsen a tárgyalásban, és megoldja a nézeteltéréseiket.

– Rachelnek igaza van – mondta Papa nyugodtan Bubbé- nak. Általában ő vállalta ezt a szerepet, mindig ő volt a közvetítő. – Ha elveszítjük a könyveket és a széfben lévő összes értéket, az komoly érvágás lenne. Úgy tűnik, vége a bombázásnak.

– Egyetértek – ismételtem.

– Mindannyian mesügék vagytok! Bolondok! – közölte Bubbe, és beletömörült a széke plüss ráncaiba. – Itt kellene maradnotok, amíg nem tudjuk, hogy biztonságos kimenni.

Aztán Basa velünk akart jönni.

– Szó sem lehet róla! – mondta egybehangzóan Mama, Bubbe és Papa.

– Ó, szerintem mennie kellene – szúrta oda Sara gúnyosan.

Basa felemelte rá az öklét.

– Ne merészeld! – szólt rá Mama.

Átmentem a szobámba, hogy befejezzem az öltözködést, míg Papa elővette a hátizsákot és a bőröndöt az előszobai szekrényből. Kirohantunk a lakásból, és a háromemeletnyi lépcsőn lesiettünk az utcára. Az emberek óvatosan jöttek ki a házaikból, zavartan és rémülten bámulták az eget és egymást. Az utcán csak néhány kocsi járt. Ahogy elrobogtak mellettünk a gyeplővel csettintő kocsisokkal, láttuk, hogy már mind tele vannak. Az utcán megmondtam Papának, hogy meg kell állnunk a folyónál, hogy megnézzük, Zelda nem vár-e ott rám.

– Nyilván ilyenkor nem lesz ott – vélte, miközben nyugtalanul járkált, szabad kocsit keresve.

– De biztosnak kell lennem benne.

Végül egy bérkocsi megállt. Papa beszállt a nyitott kocsiba, és intett, hogy jöjjek én is. – Gyere, menjünk!

– Nem tehetem – feleltem lassan hátrálva. – Meg kell találnom Zeldát. – Hátat fordítottam Papának, és futva elindultam a folyó felé. Azonnal utánam kiabált, és beleegyezett, hogy először elvisz a folyóhoz.

Ilyen volt a Papa, mindig kompromisszumkész, mindig el akarta kerülni a vitákat és a veszekedéseket, vagy gyorsan meg akarta oldani azokat. Bár tinédzserkorom nagy részében ki tudtam használni ezt a gyengeségét, és élveztem a szabadságot, amit ez biztosított számomra, nehezteltem is rá. Nehezményeztem, hogy Mama irányítja őt, és hogy egyes vásárlók kaptak az alkalmon, és kihasználták a kedvességét. Gyakran meggyőzték, hogy adjon egy esernyőt olcsóbban, néha tíz, tizenöt, sőt húsz százalékkal kevesebbért, mint az árcédulán szereplő ár. Túlságosan is előzékeny volt.

Nem segített, hogy vékony termetű, szerény megjelenésű volt. Átlagos magasságú, keskeny vállú, mélyen ülő szeme merengő és gyakran bizonytalan. Széles homlokát és csontos arccsontjait olajjal szelídített, egyenesre hátrafésült, rakoncátlan fekete hajzuhatag keretezte. Kis, drótkeretes szemüvege, mint egy könyvelőé vagy könyvtárosé, a hegyes orrnyergén egyensúlyozott, szája felett fekete bajusz pompázott, amelynek szélét mindig tökéletesre nyírta a felső ajka lágy íve mentén. Kedves ember volt, jó a munkásaihoz, halk szavú. Olyan, aki néha túlságosan lágy, túlságosan könnyen manipulálható.

Miután beszálltam, a fiatal kocsis a Mostawa utcán hajtotta végig a lovát a folyó felé. Nyitott kocsinkból szemtanúi voltunk, amint a lakóházak ajtajaiból kiözönlő embertömegek eszeveszetten rohannak Kazimierz utcáin.

Meyer, a halkereskedő és Naftoli, a szomszédos szabó kétségbeesetten zárta be az üzletét, míg Jakov, a cipész az utca túloldalán egy hatalmas fadeszkával fedte le a kirakatát. Lejjebb Nagy Ziggi, akinek szakállas arcát és szőrös karját szénpor borította, sietve pakolta le az utolsó szénládákat hosszú szekere hátuljáról, kettőt közülük elejtett, egy halom fekete követ szórt ki a járdára, ahol az emberek próbáltak haladni. Felnézett az égre,

amikor újabb pár repülőgép szállt fölé. Hajtóműveik heves, torokhangú zúgása elhaladt mellettünk, miközben a szárnyukra festett fenyegető vaskeresztek ránk meredtek. Aztán megszólaltak a légvédelmi szirénák, még nagyobb felfordulást okozva az utcákon.

A hosszú szakállas, öreg Smuel, aki hajlott volt, mint egy horgászhorog, úgy tűnt, nem vesz tudomást a zűrzavarról. Folytatta az utcák söprését, miközben az emberek elrohantak mellette. Avrom megpördült egy sarkon, és a vállára emelt fagerendával majdnem a földre lökte az öreg Smuelt, a gerenda két végén lévő vizesvödrökből fröcskölt és kilocsogott a víz. Egy üzletember kikerülte Avromot és az öreg Smuelt, megbotlott és átesett a járdaszegélyen, épphogy megúszta, hogy Lipa lova, amely a tejeskocsit húzta, elgázolja.

A Gazowa utcai piacon a szomszédok egymás ellen küzdöttek, hogy megtöltsék a szatyrokat élelmiszerrel. Baum néni, aki amúgy udvarias volt és kedves, félrelökte Fischer nénit, hogy megragadjon egy kenyeret.

– Tolvaj! – kiáltotta egy öregember, és egy fiú után futott, aki krumplival teli zsebekkel kavargott a tömegben. Egy őrjöngő anya a babakocsiját, amelyben a gyerek és a bevásárlás volt, faltörő kosként használta, hogy félrelökje a többieket az útból. Majdnem elütött egy idős hölgyet, aki úgy támaszkodott a botjára, mintha erős ellenszéllel küzdene. Lassan, apró, óvatos léptekkel haladt a felfordulás közepette.

Az utcákat teherautók és személygépkocsik torlaszolták el, az aggódó sofőrök dudáltak, a kocsisok a helyért küzdöttek, a biciklisek ki-be kanyarogtak a forgalomban. A városon túli gazdaságokból érkező szekerektől – megpakolva zsákokban gabonával, ketrecekben csirkékkel, fadobozba, széna közé csomagolt tojásokkal és fém tejestartályokkal – a forgalom csigalassúsággal haladt.

Sofőrünk végül leért a Visztulához, és befordult a part menti Podgórska utcába. A hídnál szóltam neki, hogy álljon meg.

– Mindjárt jövök – mondtam Papának.

– Siess, és légy óvatos! – intett az eget fürkészve.

Miközben Zeldát keresve kiáltoztam, a bokrokon és sövényen át a folyóval párhuzamosan futó ösvényre küzdöttem át magam. Gulyamadarak szökdécseltek, ahogy kétségbeesetten néztem északra és délre, kutatva Zelda göndör, rézvörös haját. De egy lelket sem láttam. Mamának és Papának igaza volt: biztos otthon van a családjával. De biztosra kellett mennem.

Visszarohantam a kocsihoz, és megmondtam Papának, hogy Zelda nincs itt, és a boltban találkozunk, előbb elmegyek Zeldáékhoz. Csak négyutcányira laktak a folyótól.

– Nem, elég volt! Most azonnal velem jössz. Visszafelé majd megnézzük. – Az ülés korlátjába markolt, az ujjbegyei elfehéredtek. – Szállj be rögtön, Reuven! – Ritkán láttam apámat ilyen dühösnek.

– Sajnálom, Papa, de mennem kell. – Elindultam a Krakówska utca felé, ahol Zelda lakott a családjával. Papa utánam kiáltott. Nem álltam meg. Ahogy futottam, elborított a bűntudat. Talán hiba volt, de nem tudtam fékezni magam. Tudnom kellett, hogy Zelda biztonságban van.

A HOLOKAUSZT IDEJÉNEK LEGSZEBB SZERELMI TÖRTÉNETE
AZ ESERNYŐKÉSZÍTŐ FIA
„Erőteljes, szívfacsaró.” –Heather Morris
Az auschwitzi tetováló #1 bestseller szerzője
TOD LENDING
SCOLAR

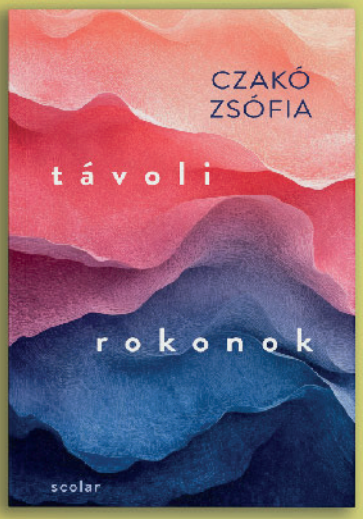
ÚJDONSÁGOK A SCOLAR KIADÓ SZÉPIRODALMI KÍNÁLATÁBÓL

JANNE TELLER:
BÜSZKE VAGY RÁM, JOANNA?

A 30. Budapest Nemzetközi Könyvfesztivál díszvendégének, a *Semmi* világhírű szerzőjének új regényében egy párizsi véletlen találkozás kétségbeesett kutatásra indít egy dán ENSZ-diplomatát. Férje halálát követően lánya, Joanna elvesztésének igazságát keresi: mi történt a közel-keleti békedemonstráción? A *Büszke vagy rám, Joanna?* megrendítő történet a gyászról, bosszúról, igazságtalanságról és arról, meddig mehet el egy ember, ha az igazság fájdalmasabb, mint a hazugság.

CZAKÓ ZSÓFIA:
TÁVOLI ROKONOK

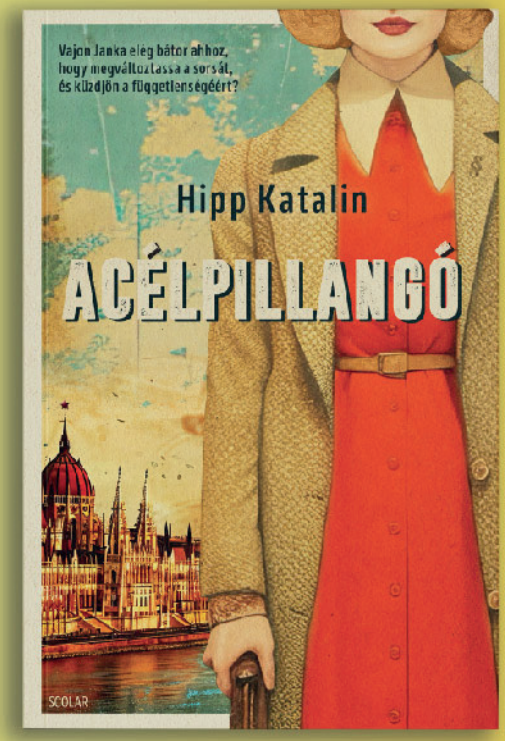
„Hidd el, a mi életünk egyáltalán nem különbözik másokétól, akkor sem, ha szeretjük azt hinni, hogy igen."
Egy régi vidéki ház, három generáció és egy nő, aki megpróbálja kibogozni, honnan is jön valójában. A *Távoli rokonok* finoman szarkasztikus, mégis mélyen emberi regény családi titkokról, női sorsokról és a múlt elengedésének nehézségéről.
A *Szívhang* és a Margó-díjra jelölt *Nagypénteken nem illik kertészkedni* című kisregény után ezúttal az elfojtásokkal teli családi szálak állnak a középpontban. Ha néhány szóban kéne jellemezni a regényt, akkor a szerző így tenné: kék, szorongás, visszatartott lélegzet, és az áradó Duna.

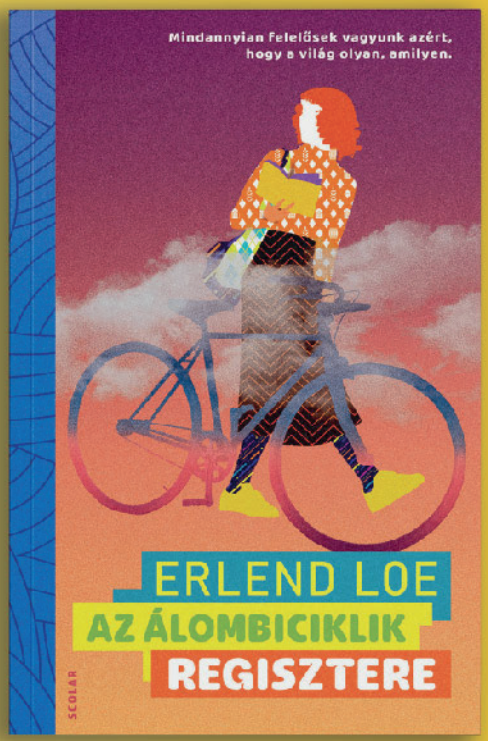
TONIO SCHACHINGER:
VALÓS IDŐK

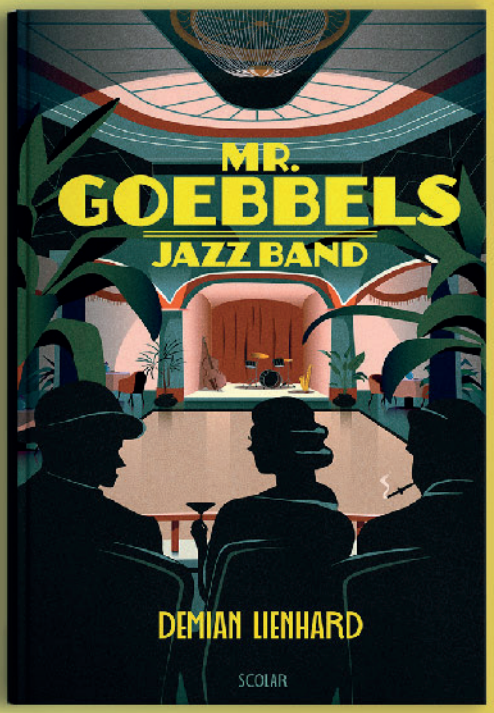

2023-ban Német Könyvdíjat nyert, azóta több mint 200 000 példány kelt el Tonio Schachinger regényéből. A történetben egy bécsi elit gimnázium falai közé nyerünk betekintést. A Marianum egy nagy múltú, elitista bécsi iskola, itt tanul Till Kokorda. Osztályfőnöke egy régimódi és despotikus figura. Till sem a megkövetelt kánonnal, sem a sznob környezettel nem tud mit kezdeni. Szenvedélye a számítógépes játékok, konkrétan egy valós idejű stratégiai játék, az *Age of Empires 2*. Anélkül, hogy bárki is tudna róla a környezetében, tizenöt évesen már hírességnek számít a gamerek között, ő a világ legfiatalabb top 10-es játékosa. De vajon az online sikerek számítanak az offline világban is?
Apja halálának feldolgozása, és az első szerelem keserédes átélése mellett igazi társadalmi látleletet kapunk, amely görbe tükröt tart a kortárs bécsi politikai és kulturális elit elé. A Valós idők egy kíméletlenül pontos, szellemes és empatikus történet a 21. századi fiatalokról.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

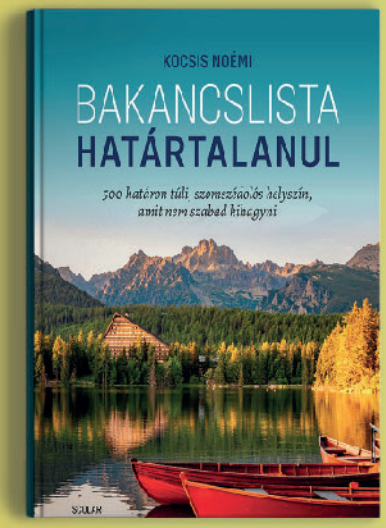

ÚJDONSÁGOK A SCOLAR KIADÓ ISMERETTERJESZTŐ KÍNÁLATÁBÓL

KOCSIS NOÉMI:
BAKANCSLISTA HATÁRTALANUL

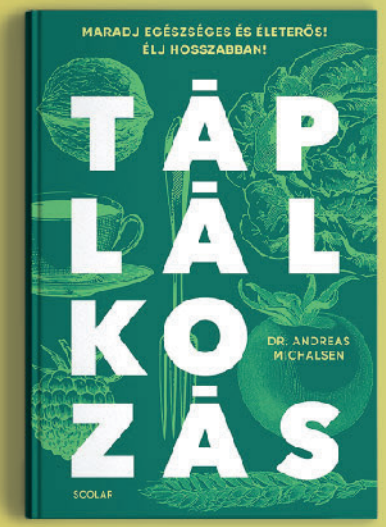
Határok csak papíron léteznek – különösen nálunk, ahol a határon túl is közösek a gyökereink, a nyelvünk, a kultúránk. Kocsis Noémi nagysikerű *Bakancslista*-sorozatának új részében ezúttal Magyarországon túlra hív: kerékpárral, autóval, kenuban vagy gyalog fedezhetjük fel a magyarság történelmi tájait. 500 izgalmas helyszínen járhatjuk be Burgenland borvidékeit, a Felvidék és Kárpátalja várait, Erdély szurdokait, a Vajdaság városait és Fiume kikötőjét, ahol a magyar múlt ma is él.

JOE BAGLEY:
HOGYAN TEGYÜK BOLDOGGÁ NÖVÉNYEINKET?

Elpusztult már nálad is egy növény, pedig mindent megtettél érte? Joe Bagley, azaz a *The Houseplant Doctor* könyve segít kideríteni, miért. Megtanítja, mikor kap elég fényt a növény, hogyan szaporítsd, milyen fajták illenek a lakásodhoz, és miként azonosíthatod a kártevőket. A brit növényszakértő praktikus tanácsai mellett inspiráló ötleteket is ad: függőkosarak, florárium, futónövénnyel befuttatott fal – mindent, amivel zöld, élettel teli otthont teremthetsz.

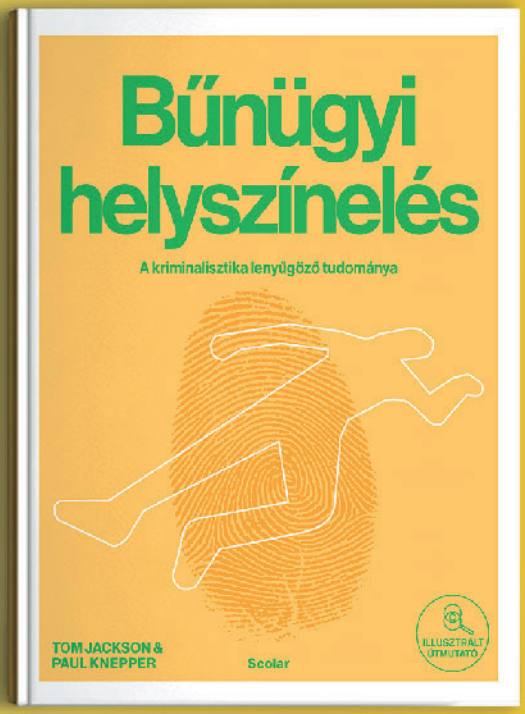
DR. ANDREAS MICHALSEN:
TÁPLÁLKOZÁS

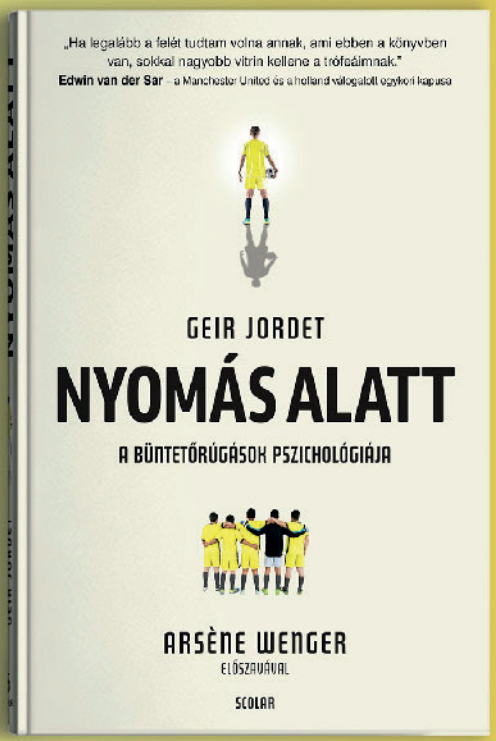

Nem, ez nem egy újabb könyv, ami meg akarja mondani hogyan élj. A Táplálkozás című Spiegel bestseller kötetben Németország legismertebb táplálkozástudományi szakembere osztja meg az étkezéssel kapcsolatos legújabb kutatási eredményeket és évtizedes tapasztalatát. A több mint 400 000 példányban eladott kötetben tudományos kutatásokkal alátámasztott ismereteket olvashatunk arról, milyen ételek védik az egészségünket, vagy éppen lassítják az öregedést. Szembesülhetünk a divatos csodaszerek és a felkapott diétás irányzatok hátrányaival, valamint a velük kapcsolatos tévhitekkel. Michalsen könyve nemcsak a helyes táplálkozásról mesél, hanem több hétköznapi példán keresztül azt is megmutatja, hogy fenntartható étkezéssel miként segíthetünk bolygónkon és a klímaválságon is.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

KOLLÁR-KLEMENCZ LÁSZLÓ: *Anyám tenyere*

2025 EGYIK KEDVENCE

NYUGALOM

KAPCSOLÓDÁS

VALLÁS

TERMÉSZET

Aktív olvasóként szeretem azt a fajta megújulást, amikor egy korábban szokatlan stílusú regénnyel találkozom, és az esetleges nehézségek ellenére is maradandó élményt kapok. Ilyenkor rendszerint hosszú időre elkap a flow élmény, és annak ellenére, hogy nem feltétlen találok egyből hasonlót, bizakodó vagyok. Bízom abban, hogy igenis tudnak újat mutatni a történetek, szerzők. Jó, nyilván minden könyv tud újat mutatni, de azért valljuk be, nagyon sok történet eléggé kiszámítható manapság.

Idén januárban ismét egy ilyen könyvre bukkantam. Kollár-Klemencz László *Anyám tenyere* katartikus, különleges élményt nyújtott, ami nemcsak egyedi és emlékezetes marad számomra, hanem feladta a leckét az év hátralevő olvasmányainak is. Így az év vége fele közeledve nem ugrik be más olvasmányom, ami legalább ekkora erővel hatott volna rám, vagy megközelítette volna a hatást.

Kollár-Klemencz László Anyám tenyere a mitikus középkorban játszódik, a Pilis rengetegében, a Duna-kanyar vidékén. Főszereplői egy remete, aki elveszítette családját, és egy királylány. Kettejük kapcsolata, érzései, gondolatvilága rajzolódik ki a regényben, a természet szépségével és hatalmával, az állatok közelségében.

Nem egyszerű olvasmány, de a képi és hangulatvilága teljesen elvarázsolt. Gyönyörű mondatok, páratlan hasonlatok. Minden megszólalás magában rejt egy-egy olyan gondolatot vagy érzést, amely arra ösztönöz csendesedjek el, nézzek magamba egy kicsit.

"A fák látják egyedül a földi igazságot, s közvetítik az ég felé, hogy nincs, növekedés van és elmúlás, az igazságot csak az ember keresi, hogy ne vigye el a sodrás, hogy megkapaszkodjon, de hasztalan.

Olyan regény ez, ami minden alkalommal amikor az ember elolvassa, újabb és újabb rétegek bomlanak le. Kicsit meseszerű és valóságos is egyszerre. Egy regény, ami megköveteli az odafigyelést, de cserébe szerintem hálás lesz az olvasó amint becsukja a végén a könyvet.

Aztán fogjon egy hátizsákot és elinduljon ki a természetbe, akár a történetnek helyt adó Pilisbe. Amikor nem sokkal a regény után elmentem túrázni, a könyv rengetegszer eszembe jutott, másként tekintettem a környezetemre.

Egyértelmű kedvencet találtam, mely mély nyomot hagyott bennem. Ha szereted a természetközeli olvasmányokat, az új, egyedi hangokat, valamint tetszett Irene Solá *Énekelek, s táncot jár a hegy* regénye, akkor mindenképpen olvasd el.

LEV TOLSZTOJ
Feltámadás

2025 EGYIK KEDVENCE

DRÁMA

TÁRSADALOM

FILOZÓFIKUS

BŰNTUDAT

Korábban olvastam Irvin D. Yalom *Szemben a nappal* című kötetét, amelyben megemlíti Tolsztoj művét, az *Ivan Iljics halálát*. A kötet számomra kellemes és emlékeztes olvasmány volt, és utána eldöntöttem, szeretnék még többet olvasni Tolsztojtól. A *Háború és béke*, valamint az *Anna Karenina* terjedelme egyelőre ijesztőnek tűnt, így a rövidebb *Feltámadás*sal tettem próbát.

A regény középpontjában Dmitrij Nyehljudov herceg áll, aki fiatalkorában elcsábította a család egyik szolgálólányát, Katyusát. A lány később nehéz sorsra jut, sőt egy bírósági tárgyaláson gyilkossággal vádolják. Nyehljudov esküdtként találkozik vele újra, és szembesül a saját múltbeli bűnével. Bűntudata hatására elhatározza, hogy megpróbálja jóvátenni azt, amit egykor elkövetett, és segíteni Katyusának az életét.

Bevallom, tartottam tőle, hogy nehéz lesz olvasni, de kellemesen csalódtam. Bár a sok név és azok váltakozó használata okozott némi fejtörést, hamar belelendültem.

A regény három nagyobb részre osztható. A bírósági tárgyalás, amely izgalmas és feszült hangulatot teremtett. A szibériai menetelés, amely lassabb, elmélkedőbb részekkel mélyítette a történetet. Illetve a lezárás, ahol a szerző tanulságokat és erkölcsi üzeneteket fogalmaz meg.

A szereplők közül különösen érdekesnek találtam a herceget. Vajon valódi érzelmek, bűntudat vagy inkább társadalmi kényszer hajtja? Katyusa alakja pedig igazi erős női karakter, minden megpróbáltatás ellenére igyekezett előre tekinteni, és mindig ott volt benne a vágy, hogy jobbá tegye az életét.

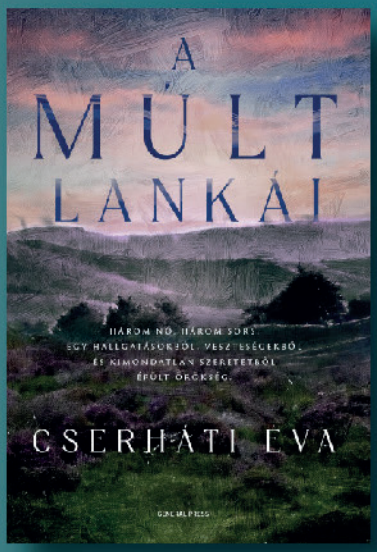
A történetben erősen érződött az ellentmondás: Nyehljudov le akar mondani vagyonáról és rangjáról, mégis sokszor épp a státuszát kellett latba vetnie, hogy segíthessen. Ez a kettősség, valamint a két főszereplő érzelmi dinamikája nagyon emberközelivé tette a regényt.

A *Feltámadás* kellemes meglepetés volt számomra. Rámutatott arra, hogy bár több mint száz éve született, a témái ma is érvényesek: a társadalmi egyenlőtlenségek, a hatalommal való visszaélés, a kiszolgáltatottság és az igazságtalanság mind olyan kérdések, amelyekkel ma is találkozunk. A regény emlékeztetett, hogy az egyéni cselekedeteknek mekkora erejük lehet. Sosem tudhatjuk, hogy egy apró változtatás, egy jó szándékú tett kinek az életére lesz hatással, és milyen folyamatokat indíthat el.

A régi klasszikusok nem avultak el. Sőt, sokszor földhözragadtabbak és valóságosabbak, mint a mai regények. Az üzenetük időtálló, és a mai olvasó is találhat bennük kapaszkodót, tanulságot, inspirációt. Számomra a kötet igazi felfedezés volt. Egy klasszikus, amely a jelenre is reflektál. Bátran ajánlom mindenkinek, aki szeretne elgondolkodni bűnről, bűnhődésről, társadalmi igazságtalanságról és arról, hogyan lehet mégis újrakezdeni.

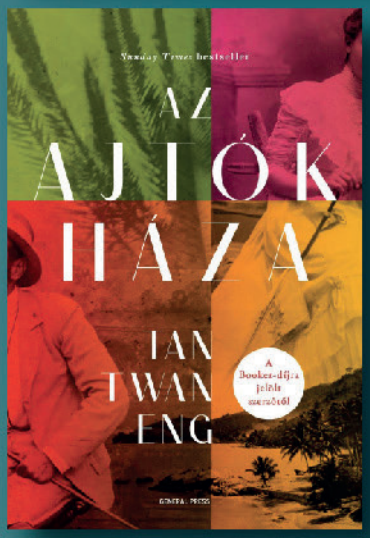
ÚJDONSÁGOK A GENERAL PRESS KÍNÁLATÁBÓL

CSERHÁTI ÉVA:
A MÚLT LANKÁI

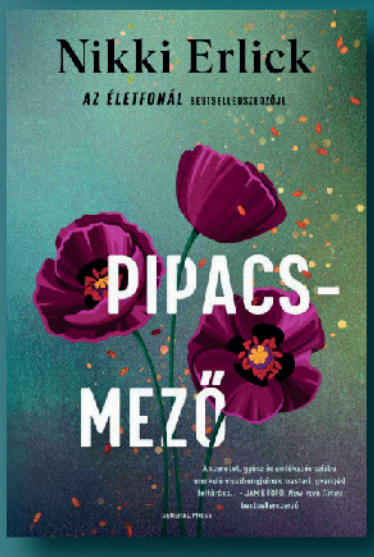
Három nő, három sors, egy kimondatlan örökség. Emese, a fiatal tanárnő, élete mélypontján Angliába utazik, hogy teljesítse nagyanyja utolsó kívánságát. Egy idegen ház csendjében és az angol dombok között lassan újra megtanul lélegezni, érezni, emlékezni. Cserháti Éva A múlt lankái című regénye három generáció történetén keresztül mesél a női örökségről, hallgatásról és újrakezdésről – arról, hogyan találhat utat egy nő, ha a múlt terhét még magával hordozza.

TAN WANG ENG:
AZ AJTÓK HÁZA

1921-ben, a Maláj-félszigeten álló Kazuár Házban Lesley és férje, Robert régi barátjukat, a híres írót, W. Somerset Maughamot látják vendégül. Az érkezés mélyre temetett titkokat hoz felszínre, miközben Maugham új ihletet keres alkotói válsága közepette. Lesleyvel folytatott éjszakai beszélgetéseik során egy történet bontakozik ki, tele szenvedéllyel, árulással és rejtélyes gyilkossággal. A valós eseményeken alapuló regény gyarmati világban játszódó, lenyűgöző utazás a szerelem, az emlékezés és az önkeresés mélyére.

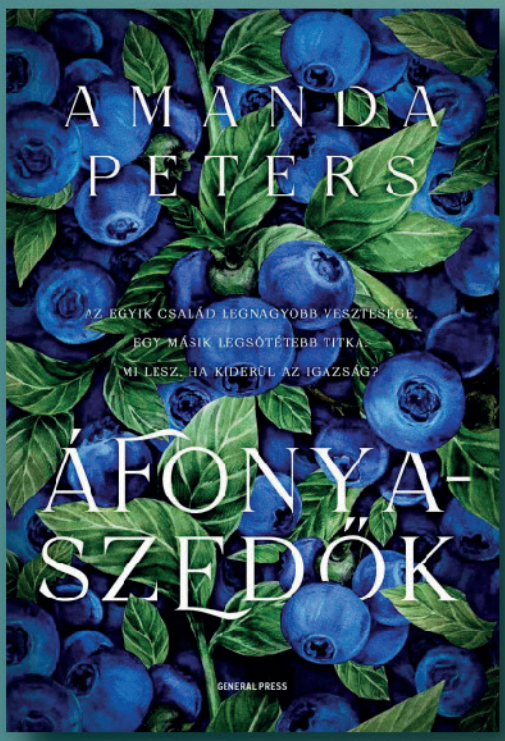
NIKKI ERLICK:
PIPACSMEZŐ

Képzeld el, hogy létezik egy tabletta, amely elmulasztja a gyászt és a szívfájdalmat. A kaliforniai sivatagban működő kísérleti klinika, a Pipacsmező épp ezt ígéri: a betegek átalusszák fájdalmukat, és gyógyultan ébrednek – ha elfogadják a titokzatos mellékhatásokat. Négy idegen indul útnak, hogy eljusson ide: Ava, Ray, Sasha és Sky. Útjuk a veszteség, az önismeret és a remény története, amely megmutatja, hogy a barátság néha többet gyógyít, mint bármilyen tabletta.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

KÖNYVESBOLTI KIRÁNDULÁSOK

KÖNYVESBOLTOK, AMELYEKET FELFEDEZTEM 2025-BEN

Miért keresek mindig könyvesboltot, ha külföldön járok?

Amikor külföldre utazom, akkor minden alkalommal igyekszem beiktatni egy könyvesbolti látogatást az adott városban. Egy könyvesbolt tökéletes lenyomata az adott ország kultúrájának. Nagyon sokszor olyan boltot sikerült meglátogatnom, ami egy régi ikonikus épületben található. Modern és régies boltok egyaránt felkeltik az érdeklődésemet. Mennyire otthonos, mennyire hangulatos vagy éppen melyik funkció van középpontban? A vásárlás, vagy az, hogy az olvasó valóban azt érezze, otthon van. Bátran leülhet egy hangulatos kis olvasósarokban, elmerülhet valamelyik könyvbe.

A helyi bestsellerek, borítók, kiadói stílusok és tematikák sokat elárulnak arról, mi foglalkoztatja az embereket. Szeretem megnézni, milyen a választék, mi van fókuszban, milyen könyvek szerepelnek a sikerlistán. Aztán a nagyobb szerzők és címek esetén izgalmas megnézni, mennyiben különbözik a magyar megjelenéstől. Rendszerint sose térek haza üres kézzel. Egy könyv, vagy valami könyves kiegészítő, leginkább könyvjelző mindig csatlakozik hozzám a hazaútra. Ezek olyan emlékek, amikre ha ránézek, eszembe jut, hogy aznap Canterburyben nagyon jó idő volt, vagy milyen finom kávét ittam könyvesbolt után a Szajna partján.

Press & Books - Bécs

Elsőre pont nem egy kimondott, különleges könyvesboltot szeretnék bemutatni. Bécsi kirándulásom alatt sajnos csak a vasútállomáson található Press & Books üzletébe tudtam betérni. Tipikus üzletközponti bolt volt. Leginkább az ismert, populáris címeket találtam, azokból is főleg azokat, amiket az emberek leginkább azért vesznek meg, hogy kellemesen eltöltsék az utazással töltött órákat. Ami viszont szembetűnő volt, sok könyv nagyobb méretű formátumban jelent meg. Nagyjából, mint az új Stephen Kingek a hazai piacon. Kicsit fura volt, mert nem minden esetben éreztem komfortosnak a könyveket a kezembe fogva.

Martinus – Pozsony

A Martinus az egyik jelentős szereplő a szlovák könyvpiacon. Pozsonyi üzletük az egyik kedvencem. Ha a városban járok, akkor egészen biztos benézek, és legalább egy órát böngészek a sorok között. Az üzlet két hatalmas szinten várja az olvasókat. Elképesztő nagy a választék angol nyelven. És nem csak regények, szakkönyvek, albumok, képregények egyaránt megtalálhatóak. Polcokon belül is rengeteg tematika van elkülönítve, ami megkönnyíti a keresést. Sőt! Több tablet is rendelkezésre áll, ahol megnézheted van –e a keresett könyvből az adott üzletben, és ha van, akkor nagyjából melyik részlegen találod. Nekem eddig minden alkalommal igazat mondott, pillanatok alatt megleltem a keresett könyvet. A bolthoz tartozik egy hatalmas kávézó is, ahol lehet olvasgatni és válogatni a könyvek között. Persze felmerült bennem a kérdés, vajon mennyire biztonságos, mennyi könyv sérül meg a kávézás közben? Erre azt a választ kaptam, az olvasók vigyáznak a könyvekre, szerencsére ritkán fordulnak elő balesetek. Amit még feltétlenül szeretnék megemlíteni, az a rengeteg ülőhely. Szinte minden polc végén kényelmes fotelek voltak, némelyikhez külön olvasólámpa csatolva. Maximális otthoni kényelmi érzet.

Mladinska knjiga, Bookshop Beletrina - Ljubljana

Szlovéniai kirándulásom alkalmával három boltot sikerült beiktatnom a városnézésbe. Az egyik egy inkább ifjúsági és gyerekkönyvekre specializálódott. Hangolatos kis színes kuckó

LJUBLJANA

volt. Nagyon sok gyerekes kiegészítővel. Azonban egyértelmű volt, ez nem az én boltom. A másik egy modern, letisztult nem olyan sok könyvvel rendelkező üzlet volt a sétálóutcában. Ez nagyon tetszett. Az egész bolt stílusa, a polcok, az elrendezés. Pont ideális méretű üzlet volt. A harmadik boltra esti séta közben, véletlenül bukkantam. A folyópart mellett sétálva kis asztalokkal találtam magam szembe, roskadásig pakolva könyvekkel. Mögöttük egy igazi kis kuckó, telis-tele régi kiadású könyvekkel. Meseszerű volt ott este nézegetni a könyveket.

Waterstones, The Crooked House – Canterbury, Walmer Castle

Angliai kirándulásom során a londoni boltok kimaradtak, annyi látványosság volt, nem fért bele könyvesbolt látogatás. Esetemben azért egy-két óra simán eltelik egy bolttal. Szóval könyvesbolti nézelődést Canterburyben iktattam be. Az egyik nagyobb hálózat, a Waterstone háromszintes üzlete volt. A Waterstones egy több mint negyven éve működő könyvesbolthálózat Angliában. A régi épületben modern berendezéssel elképesztő mennyiségű könyvvel találtam szembe magamat. Újdonságok, kiemelések, akciók, tematikus polcok amerre a szem ellátott. Leginkább a lépcsőforduló volt bámulatos. Számos, korábban ottjárt író hagyta a falon a névjegyét, aláírását vagy éppen személyes üzenetét. Sőt, megtudtam, hogy 1992-ben Umberto Eco még egy napot dolgozott is az üzletben. Bár az üzlet hatalmas alapterületű, mégis otthonosság érzetem volt. Azért itt szembesültem vele legjobban, hogy a brit könyvpiac hatalmas és rettentő sokszínű. Amivel nincs is baj, mert megvan hozzá a vásárlóközösség.

A második üzletnek külön története van. Canterbury egyik legtöbbet fotózott nevezetessége egy könyvesbolt. Catching Lives Charity Bookshop egy 17.századi épület, ami egy későbbi kémény átalakítást követően kezdett el dőlni. Szerencsére nem hagyták elveszni, megerősítették az alapokat. Ma főleg önkéntesekkel működő alapítványi könyvesboltként üzemel. Otthonosan éreztem magam a polcok között. Csendes, visszafogott, nyugtató hely. *“A very old house bulging over the road…leaning forward, trying to see who was passing on the narrow pavement below.”* Az idézet a homlokzaton Charles Dickenstől.

WALMER CASTLE

CATCHING LIVES CHARITY BOOKSHOP

Angliában még egy különleges könyves helyet találtam, ami nem kimondottan üzlet. Az anyakirályné, Erzsébet, egyik kedvenc kastélyának, a Walmer Castle alagsorában található. Ez egy használt könyvekkel teli hosszú helyiség, ahol nincs pénztár, hanem becsületkasszaként működik. Rengeteg új, régi könyv volt a polcokon, számos műfajban.

Shakespeare and Company - Párizs

Angliát követően Párizs fele vettem az irányt. A Notre-Dame-tól pár percre, a Szajna partján, a nulladik kilométerkőnél található a Shakespeare & Co legendás üzlete. A bolt eredetileg 1919-ben jött létre, az eltelt idő alatt több helyre is elköltözött már. Az épületbe, mely eredetileg kolostorként funkcionált 1951-ben költözött. Kezdetben kis helyiségű könyvesbolt volt, idővel kezdett bővülni mindig kisebb helyiségekkel. Ez abban is megmutatkozik, hogy a bolt belső tere szabálytalan elrendezésű, mondhatni azt, hogy nincs egy teljesen egyenes felülete. A plafonig érő könyvespolcokon csak angol nyelvű könyvek találhatók. Otthonos, zegzugos olvasósarkokban órákig üldögélhet bárki, akinek olvasni támad kedve. Minden felületet kihasználnak, átadnak a könyveknek. Amikor ottjártam, sorban állás volt az üzlet előtt. Jó érzéssel töltött el, hogy egy könyvesboltra ennyire kíváncsiak az emberek. Hat-nyolc perc várakozás után bejutottam. Ám előtte a bejáratnál egy újabb meglepetés ért, mert felhívták a figyelmem arra, tilos a telefon használata, a kép vagy videó készítése. Kicsit csalódott voltam, mert szeretettem volna megörökíteni a bent tartozkodást. Ugyanakkor rá kellett jönnöm arra is, ez adja meg a hely varázsát. Maximálisan a könyvekre figyeltem, böngésztem, olvastam, feltöltődtem. Ámulatba ejtő volt, amit csak akkor tud átélni az ember, ha saját szemével látja, érzi a dolgokat.

Old Town Bookstore, The Science Fiction Bookstore – Stockholm

Ősszel Stockholm városa következett. Itt is volt szerencsém több könyvesboltba is megfordulni, de kettő volt, amit kiemelnék. Az egyik egy kisebb, otthonos hangulatú kis cuki üzlet volt. Az Old Town Bookstore olyan hely volt, ahol megint csak órákig el lehet üldögélni és olvasni. Nem volt zsúfolt, de nem is volt

SHAKESPEARE AND CO. PÁRIZS

kevés. Ideális méretű üzlet, ahol a könyves kiegészítők is kiemelt teret kaptak. Nehéz volt megállni, hogy ne vegyek meg mindent is.

Amikor előzetesen a boltok listáját nézegettem, a The Science Fiction Bookstore rögtön megfogott.

Külön bolt csak a sci-fi és fantasy rajongóknak? Na, ezt látnom kellett. Azt hittem, egy kis hangulatos kuckó lesz. Hát… nagyobbat nem is tévedhettem volna. Az egész épület a könyvesbolthoz tartozott, három hatalmas szinten. Könyvek, könyvjelzők, puzzle-ök, társasjátékok, mindenféle könyves kincs.

Órákig el tudtam volna bóklászni a polcok között. Félpercenként elhagyta a számat az AZTA felkiáltás. Hatalmas könyvesbolt, mégis olyan otthonos, barátságos hangulatú.

Mondjuk, ha kevesebben lettek volna, még ideálisabb lett volna. Rengeteg tematikus szekció volt, Harry Pottertől Wednesday-en át, egészen a szuperhősökig.

THE SCIENCE FICTION BOOKSTORE STOCKHOLM

Libreria Antica e Moderna Zeno Bandini, Liberia Antiquaria Umberto Saba – Trieszt

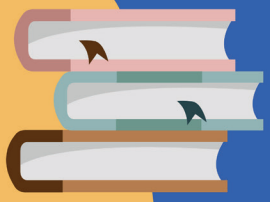
Olaszországi utam során azt terveztem, hogy Trieszt városának egyik hangulatos utcájában, szabadtéren kávézva olvasgatom majd az aktuális könyvemet. Szerencsére az időjárás is segített abban, hogy mindez megvalósulhasson. Triesztben hatalmas meglepetés volt számomra, hogy szinte minden második utcában van egy könyvesbolt. A belváros közepétől számolva legalább egy tucat bolt várt felfedezésre. Az ott töltött napok alatt, ha jól emlékszem legalább nyolc üzletbe sikerült betérnem. Ezek változatos, kisebb nagyobb üzletek voltak.

Az első, Libreria Zeno Bandini egy különleges gyöngyszem, ahol ritkaságok, gyűjtői kiadások is megtalálhatók. Nagyon szerettem a hangulatát. A névválasztás is egyedi, irodalmi utalás két híres szereplőre. Az egyik John Fante *Kérdezd az út porát* regényéből Arturo Bandini, míg a másik az olasz szerző Italo Svevo Zenoja. Sokat hozzá tud adni az élményhez, hogy van háttértörténete a boltnak. Az pedig, hogy a modern és régi dolgok találkoznak, kiegészítve egymást, sokat számít.

A másik üzlet egy antikvárium, az olasz Umberto Sabaról kapta a nevét. Ameddig a szem ellátott, a plafonig könyvek voltak. A hangulata teljesen elvarázsolt. Már amikor beléptem, megcsapta az orromat a kellemes könyvillat, ahogy a polcok között sétáltam nyugodtságot éreztem. Egyszer, ha nyitnék egy boltot, ezt az érzést szeretném én is átadni. Tényleg ott kell lenni, hogy érezze az ember a varázsát.

HA NEM TUDOD MIT OLVASS 2026-BAN!

HAVI 2026 KIHÍVÁS

SVÉD SZERZŐ	EGY SPORTTAL KAPCSOLATOS KÖNYV	LEGALÁBB ÖTVEN ÉVE MEGJELENT KÖNYV
EGY NOBEL -DÍJ NYERTES KÖTET	EGY ÉLETRAJZ	EGY ILLUSZTRÁLT REGÉNY
FANTASY	MURAKAMI HARUKI	ÉLETMÓDDAL, EGÉSZSÉGGEL KAPCSOLATOS
EGY KÖNYV, AMIBŐL FILM, VAGY SOROZAT KÉSZÜLT	ZSEBKÖNYV	EGY KÖNYV AZ AGAVE KIADÓTÓL

TIZENKÉT HÓNAP, TIZENKÉT IZGALMAS KÖNYV. VÁLASZD KI A HAVI TÉMÁT, ÉS ENGEDD, HOGY A KIHÍVÁS ÚJ IRÁNYT, ÚJ INSPIRÁCIÓT ADJON AZ OLVASÁSAIDNAK. KÖNNYED, SZÓRAKOZTATÓ, IZGALMAS ÉS INSPIRÁLÓ.
AHOGY EGY JÓ KÖNYV IS.

ÚJDONSÁGOK AZ ALEXANDRA KIADÓCSOPORT KÍNÁLATÁBÓL

MICHAEL McDOWELL:
AZ ÁRVÍZ - BLACKWATER I.

1919 húsvétján az árvíz sújtotta alabamai Perdido városából kimentenek egy fiatal nőt, aki állítása szerint átaludta az evakuálást. A papírok nélküli tanítónőt a helyi gazdag család fogadja be, majd hamarosan a fiú felesége lesz. Elinor különös, már-már természetfeletti vonzalmat érez a folyó iránt, miközben megmagyarázhatatlan halálesetek rázzák meg a várost. Michael McDowell modern horrorklasszikusa a déli gótika mesterműve: egy család és egy város sötét, évtizedeken átívelő története.

RÉCZEY KATA:
A BOSZORKÁNY LÁNYA

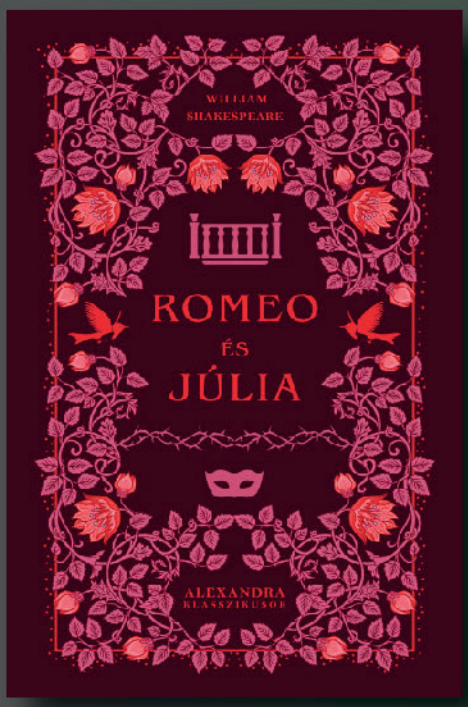
Egy sosemvolt, mégis örökké létező falu mellett, az erdőben él Indraja, a gyógyítóként tisztelt és boszorkányként félt asszony, valamint tízéves lánya, Zohra. A kislány magányos és nélkülöző életet él, mígnem egy nap segíteni próbál két falubeli fiúnak – ezzel sorsa örökre megváltozik. Zohra története a gyógyulás regénye: szerelemről, veszteségről és önmagunk megtalálásáról szól. Réczey Kata pszichológusként szerzett tapasztalataiból varázslatos, mégis valóságos történetet alkotott.

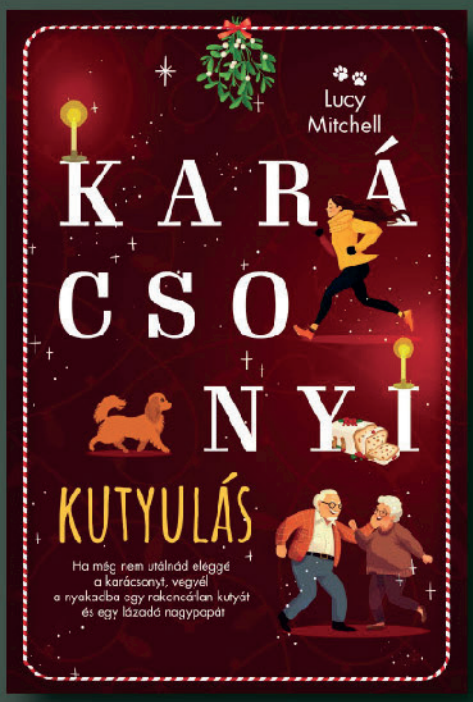
ANITA FAULKNER:
A MÉZESKALÁCS KÁVÉZÓ

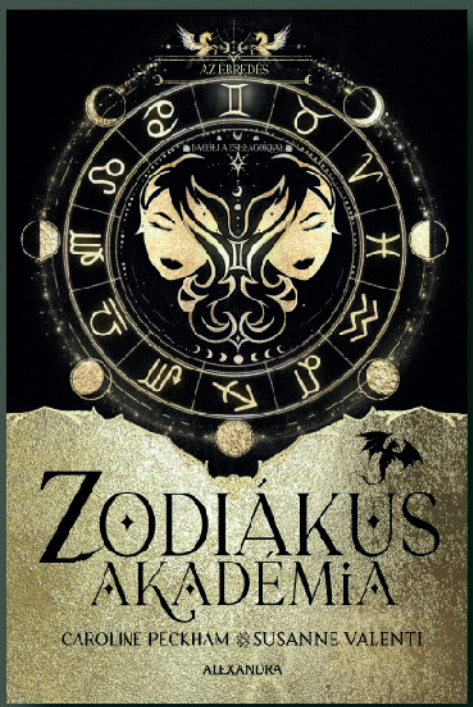
Mistleton falucskájában van egy hely, ahol mindig karácsony van: a Mézeskalács kávézó, ahol fahéj, forró csoki és sütemény illata lengi be a levegőt. Gretel Rosenhart számára ez a kávézó a biztonság és az emlékek otthona – egészen addig, míg tulajdonosa, Nell meghal, és rá nem hagyja a helyet unokaöccsével, Lukasszal, a karácsony-gyűlölő séffel. Két ellentétes világ találkozik, miközben Gretel megpróbálja megőrizni a kávézó varázsát – és talán a saját szívét is.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

MARGINÁLIA:

A KÖNYV VAGY MÁS DOKUMENTUMOK MARGÓJÁRA ÍRT JEGYZETEK, ÉSZREVÉTELEK, VÁZLATOK

SZABAD -E JEGYZETELNI, ALÁHÚZNI A KÖNYVEKBEN?

Pár hete a **Mozinapló** instagram oldalán láttam egy posztsorozatot arról, hogy egy kikölcsönzött könyvtári könyvbe valaki végig megjegyzéseket írt a fordítás kapcsán. Nagyrészük nem éppen hízelgő volt, maradjunk annyiban. A téma elgondolkodtatott, és rájöttem arra is, nagyon megosztó a könyvmolyok körében. Van, aki szerint szentségtörés. Mások szerint az olvasás így sokkal izgalmasabb és személyesebb élmény. A könyvekbe való írás, aláhúzás, margóra jegyzetelés megosztja az olvasókat. Több külföldi oldal esetén viszont azt olvasom, egyre többen fedezik fel újra ezt a régi, mégis meglepően modern szokást.

A jegyzetelés nem egy új találmány, már a 16-17. században is szokás volt jegyzetelni a könyvekbe. Ilyenkor sokszor megjegyzéseket hagytak a szerző számára, kijelöltek fontos részeket. Olyan hatást is keltett, mintha az egész egy párbeszéd lenne. Innen nézve izgalmasnak tűnik. Persze a másik oldal is ott van, hogy a szerző úgyse fogja olvasni, akkor minek összefirkálni az oldalakat?

Mit mond erre a tudomány?

A Scientific American cikke szerint a könyvbe való írás növeli a szövegértést, segíti a kritikai gondolkodást, és mélyebb emlékeket hagy. A kutatások szerint azok az emberek, akik jegyzetelnek olvasás közben, jobban emlékeznek a tartalomra, és több párhuzamot tudnak felfedezni a saját életük és az olvasott történet között.

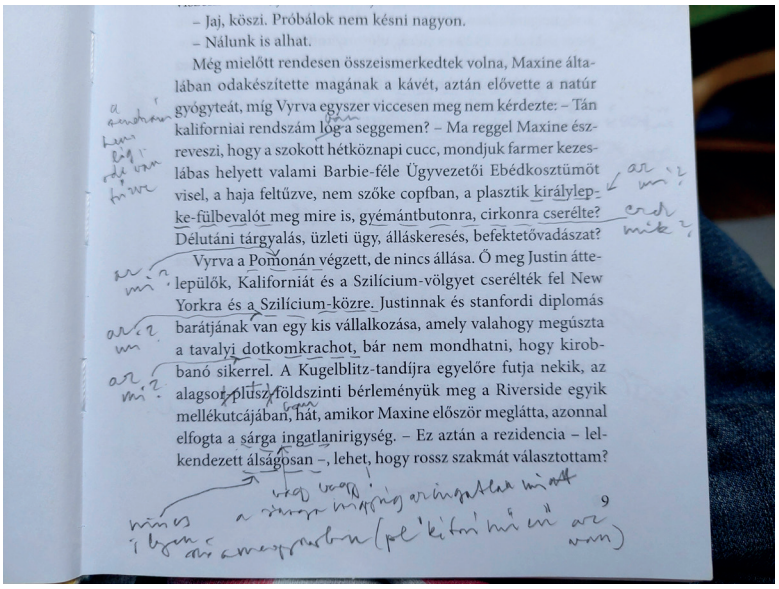
A környezetemben, abban a buborékban, ahol jómagam is elhelyezkedem, ritka a jegyzetelés. Talán két-három embert ismerek, aki ceruzával aláhúzza a fontosabb, neki tetsző gondolatokat. Viszont sokkal többen vannak azok, akik színes post it szerű jelölőket használnak. Mint azt megtudtam, sokszor a színeknek jelentősége van. Kedvenc gondolat, fontos cselekmény, logikai baki, utalás valamire stb. Ez a módszer bizonyos szinten divattá is vált a TikTok-nak köszönhetően, ahol személy szerint egy-egy ilyen kötet esetén előbb jut eszembe a trend, mint a hasznosság.

Ezzel tönkretesszük a könyvet!

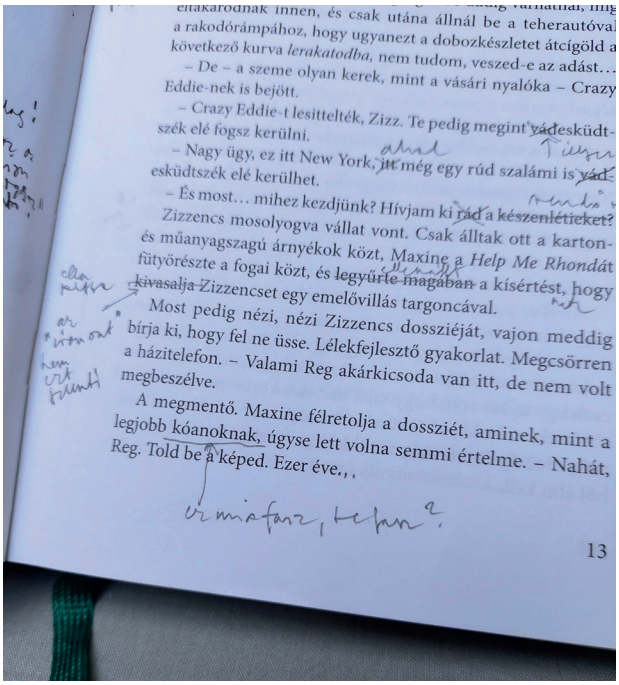
Ez a leggyakoribb ellenérv a jegyzetelés ellen. Sokunk számára a könyv egy fontos és drága tárgy. Az utóbbi napjainkban meg hatványozottan kijelenthető. Ha kifizetnek érte x összeget, akkor miért firkálnák össze? Ha nem nyerte el a tetszést a regény, beleírva még eladni se lehet.

Én nem emlékszem, hogy valaha is jegyzeteltem volna a könyvbe. Olyan előfordult, hogy jelölőt tettem bele, vagy kis pici cetlikre írtam pár gondolatot, észrevételt. Ezek főleg különböző közös olvasmányok voltak, vagy olyan könyvek, amelyekről hosszabban, részletesebben terveztem írni. **Próbálkoztam egyébként olvasó naplóval is, de nem éreztem praktikusnak egy külön füzetet, noteszt fenntartani ezzel a céllal.** Ha mentem valahova, akkor maximum a könyvet vittem magammal.

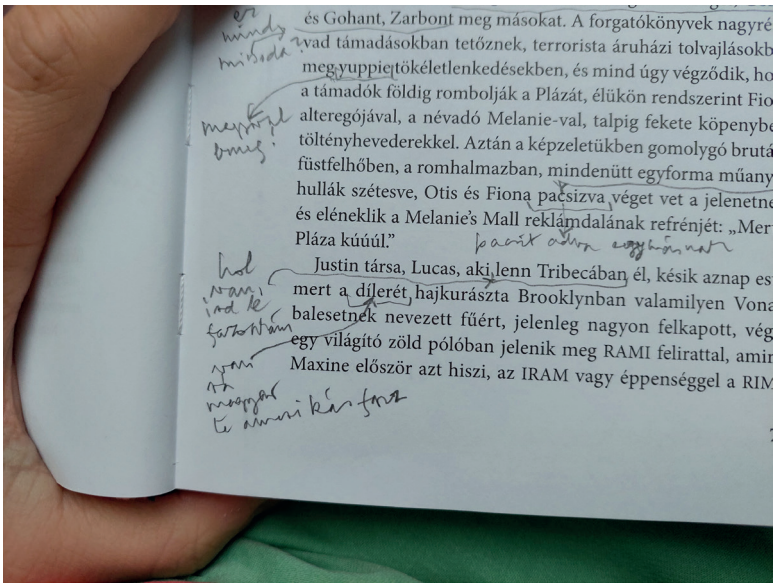
Most, hogy olvastam a témáról azért felébredt bennem a kíváncsiság, vajon milyen érzés lehet? Tényleg hozzá tud adni az élményhez? Azt hiszem eljött az ideje, hogy próbát tegyek. A legközelebbi, mondjuk használt antikvár olvasmányomban szabadjára engedem a kezeimet. Ha beválik, és jobb érzés, különlegesebb olvasásélményt ad, akkor alkalmazni fogom. Ha nem, akkor maximum megmarad az utókornak egy kötet, amit majd, ha kezébe vesz valaki, elolvassa a könyvet és a jegyzeteimet, máris különlegesebb élmény társul majd az olvasáshoz.

– Jaj, köszi. Próbálok nem késni nagyon.
– Nálunk is alhat.
Még mielőtt rendesen összeismerkedtek volna, Maxine általában odakészítette magának a kávét, aztán elővette a natúr gyógyteát, míg Vyrva egyszer viccesen meg nem kérdezte: – Tán kaliforniai rendszám lóg a seggemen? – Ma reggel Maxine észreveszi, hogy a szokott hétköznapi cucc, mondjuk farmer kezeslábas helyett valami Barbie-féle Ügyvezetői Ebédkosztümöt visel, a haja feltűzve, nem szőke copfban, a plasztik királylepke-fülbevalót meg mire is, gyémántbutonra, cirkonra cserélte? Délutáni tárgyalás, üzleti ügy, álláskeresés, befektetővadászat?
Vyrva a Pomonán végzett, de nincs állása. Ő meg Justin áttelepülők, Kaliforniát és a Szilícium-völgyet cserélték fel New Yorkra és a Szilícium-közre. Justinnak és stanfordi diplomás barátjának van egy kis vállalkozása, amely valahogy megúszta a tavalyi dotkomkrachot, bár nem mondhatni, hogy kirobbanó sikerrel. A Kugelblitz-tandíjra egyelőre futja nekik, az alagsort-plusz-földszinti bérleményük meg a Riverside egyik mellékutcájában, hát, amikor Maxine először meglátta, azonnal elfogta a sárga ingatlanirigység. – Ez aztán a rezidencia – lelkendezett álságosan –, lehet, hogy rossz szakmát választottam?
9

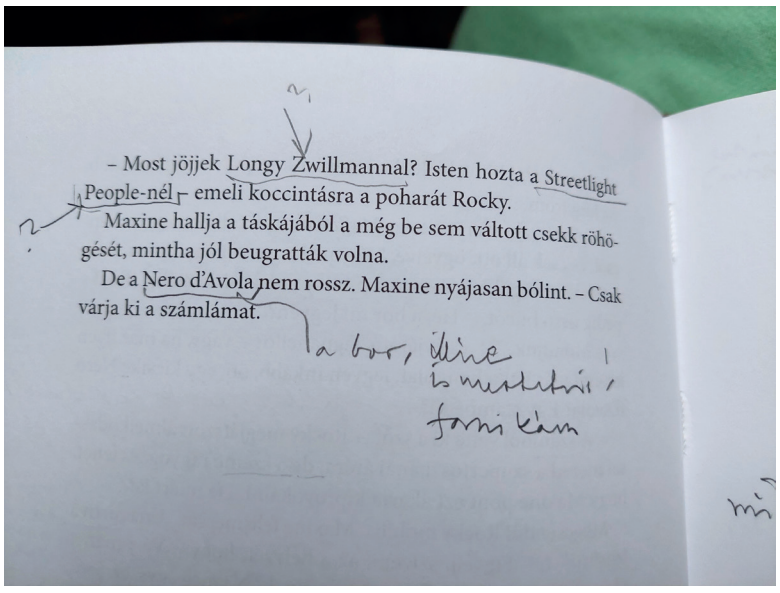

elakarodnak innen, és csak utána állnál be a teherautóval a rakodórámpához, hogy ugyanezt a dobozkészletet átcígöld a következő kurva *lerakatodba*, nem tudom, veszed-e az adást…
– De – a szeme olyan kerek, mint a vásári nyalóka – Crazy Eddie-nek is bejött.
– Crazy Eddie-t lesittelték, Zizz. Te pedig megint vádesküdtszék elé fogsz kerülni.
– Nagy ügy, ez itt New York, itt még egy rúd szalámi is vádesküdtszék elé kerülhet.
– És most… mihez kezdjünk? Hívjam ki rád a készenlétieket?
Zizzencs mosolyogva vállat vont. Csak álltak ott a karton- és műanyagszagú árnyékok közt, Maxine a *Help Me Rhondát* fütyörészte a fogai közt, és legyűrte magában a kísértést, hogy kivasalja Zizzencset egy emelővillás targoncával.
Most pedig nézi, nézi Zizzencs dossziéját, vajon meddig bírja ki, hogy fel ne üsse. Lélekfejlesztő gyakorlat. Megcsörren a házitelefon. – Valami Reg akárkicsoda van itt, de nem volt megbeszélve.
A megmentő. Maxine félretolja a dossziét, aminek, mint a legjobb kóanoknak, úgyse lett volna semmi értelme. – Nahát, Reg. Told be a képed. Ezer éve…
13

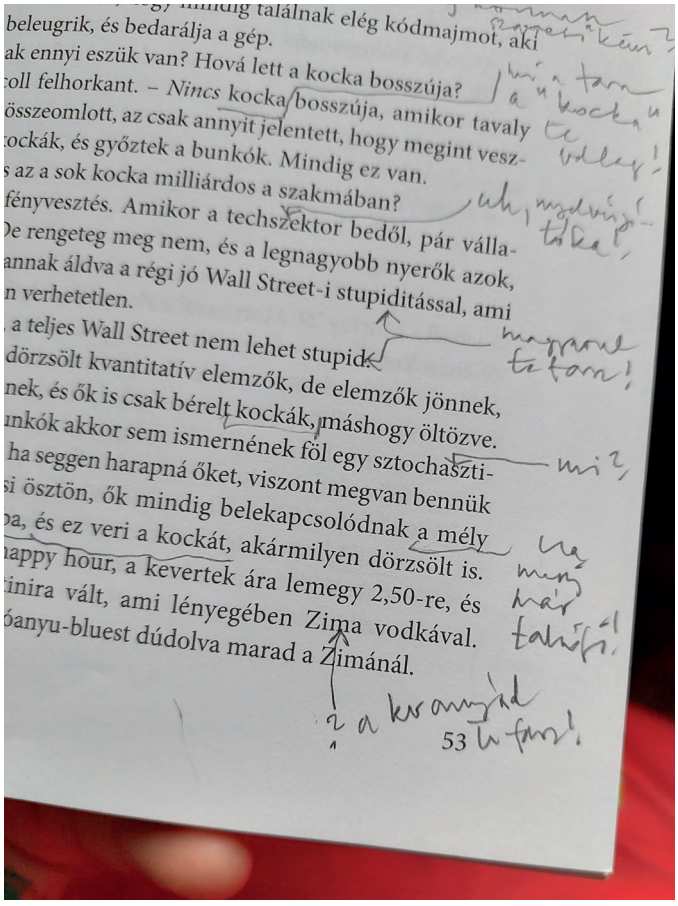

és Gohant, Zarbont meg másokat. A forgatókönyvek nagyré
vad támadásokban tetőznek, terrorista áruházi tolvajlásokb
meg yuppie-tökéletlenkedésekben, és mind úgy végződik, ho
a támadók földig rombolják a Plázát, élükön rendszerint Fio
alteregójával, a névadó Melanie-val, talpig fekete köpenybe
töltényhevederekkel. Aztán a képzeletükben gomolygó brutá
füstfelhőben, a romhalmazban, mindenütt egyforma műany
hullák szétesve, Otis és Fiona pacsizva véget vet a jelenetne
és eléneklik a Melanie's Mall reklámdalának refrénjét: „Mer
Pláza kúúúl."
Justin társa, Lucas, aki lenn Tribecában él, késik aznap es
mert a díjerét hajkurászta Brooklynban valamilyen Vona
balesetnek nevezett fűért, jelenleg nagyon felkapott, vég
egy világító zöld pólóban jelenik meg RAMI felirattal, amir
Maxine először azt hiszi, az IRAM vagy éppenséggel a RIM

KÉPEK FORRÁSA: MOZINAPLÓ

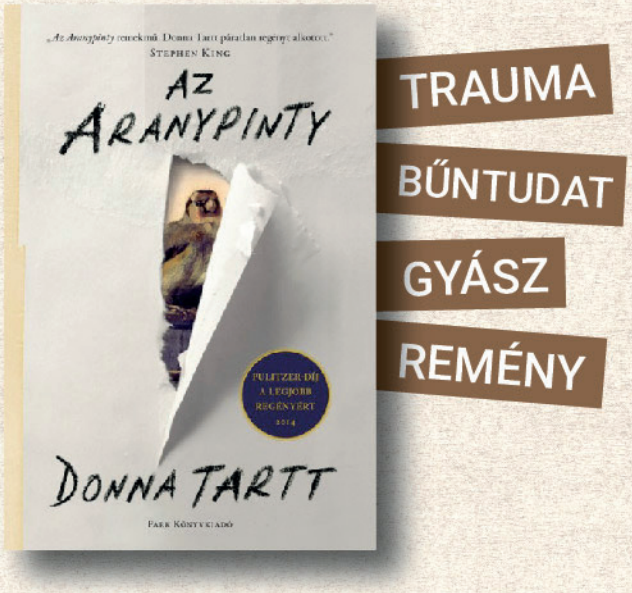
– Most jöjjek Longy Zwillmannal? Isten hozta a Streetlight People-nél – emeli koccintásra a poharát Rocky.
Maxine hallja a táskájából a még be sem váltott csekk röhögését, mintha jól beugratták volna.
De a Nero d'Avola nem rossz. Maxine nyájasan bólint. – Csak várja ki a számlámat.

beleugrik, és bedarálja a gép.
ak ennyi eszük van? Hová lett a kocka bosszúja?
oll felhorkant. – *Nincs* kocka bosszúja, amikor tavaly
összeomlott, az csak annyit jelentett, hogy megint vesz-
ockák, és győztek a bunkók. Mindig ez van.
s az a sok kocka milliárdos a szakmában?
fényvesztés. Amikor a techszektor bedől, pár válla-
De rengeteg meg nem, és a legnagyobb nyerők azok,
annak áldva a régi jó Wall Street-i stupiditással, ami
n verhetetlen.
a teljes Wall Street nem lehet stupid.
dörzsölt kvantitatív elemzők, de elemzők jönnek,
nek, és ők is csak bérelt kockák, máshogy öltözve.
unkók akkor sem ismernének föl egy sztochasztiha seggen harapná őket, viszont megvan bennük
si ösztön, ők mindig belekapcsolódnak a mély
ba, és ez veri a kockát, akármilyen dörzsölt is.
appy hour, a kevertek ára lemegy 2,50-re, és
inira vált, ami lényegében Zima vodkával.
banyu-bluest dúdolva marad a Zimánál.

DONNA TARTT:
Az aranypinty

GYŐRI KÖNYVFORGATÓK KÖZÖS KÖNYV

Őszintén megmondom, ritkán fordul elő velem, hogy ennyire küszködjek egy regénnyel, mint a Győri Könyvforgatók októberi közös olvasmányával, Donna Tartt *Az aranypinty* című regényével. Már az első oldalak, fejezetek után azt éreztem, hogy túlírt, mintha minden gondolat mögött még egy plusz gondolatot illesztett volna a szerző, úgy, hogy lényegében a történet szempontjából nem ad többlet információt. Inkább mintha túl sok lenne a felesleges információ. Többször is félretettem, nehezen vettem rá magam, hogy újra kézbe vegyem.

De nem akartam feladni. Egyrészt azért, mert közös könyv volt, másrészt pedig motoszkált bennem a remény, hogy hátha később mégis megérint majd. Akik korábban olvasták, azok rendre emlegettek fordulópontokat, így vártam arra is, hátha eljutok oda és megváltozik minden.

Ahogy haladtam előre, elkezdett kikristályosodni bennem, hogy ez a történet valójában egy traumaözön. A főszereplővel sorra történnek a kisebb-nagyobb tragédiák, sérülések, veszteségek, és a könyv mintha azt kérdezné tőlem is, fel lehet ezeket dolgozni egyáltalán? Ha nem, lehet-e velük együtt élni? Vagy mindenképp megmérgezik az ember egész életét? Az örökölt minták, vagy a körülmények határozzák meg leginkább az életünket? Vagy a kettő együtt alakítja ki a személyiségünket?

A regény háromnegyedéig főleg ezt a lassú, befelé forduló történetet jártam be, aztán valami részben megváltozott. A vége felé jött egy

"Mert ha a jó cselekedetből néha rossz származhat… hol van megírva, hogy a rossz cselekedetből csak rossz származhat? Talán néha…a rossz út a jó út. Lehet, hogy az ember a rossz ösvényt választja, mégis oda ér, ahol lenni akar. Vagy másképp mondva, néha mindent rosszul csinálsz, a végeredmény mégis jó lesz."

olyan fordulat, ami új színezetet adott az egésznek. Talán nem oldott meg mindent, de egy új nézőpontot nyitott. Ez volt az a pont, amikor már nem csak a szenvedést láttam, hanem valami többet is, egyfajta elmozdulást, izgalmat. Még ha rövid időre is. A végére megint csak bizonytalanságot éreztem. Pozitív a történet vége? Vagy én vagyok előítéletes? Miként alakult a főszereplő sorsa? Fejlődött? Vagy csupán egy látszatot kapunk annak lehetőségéről?

Végül nagyon örülök, hogy nem hagytam félbe. A könyvklubos beszélgetések során egészen új szempontok nyíltak meg számomra, és ezek növelték az olvasási élményt. Ha egyedül olvasom, lehet, hogy csak három csillagot adok rá, de így… talán már négy felett jár nálam. Mert néha nem a könyv változik meg, hanem mi azáltal, hogy közösen értelmezzük.

ANNIE ERNAUX:
A szégyen

Annie Ernaux, a 2022-as irodalmi Nobel-díjas író legutóbb, magyarul megjelent A *szégyen* című regényével kezdtem el a szerző életművének megismerését. A mindössze száz egynéhány oldal elég erőteljes hangot üt meg. Erre mondjuk számítottam is, mert nagyjából ez volt a legfőbb kiemelt dolog vele kapcsolatban, hogy rövid, szikár, de annál fejsúlyosabb közlendője van a regényeiben. Amiről mások hallgatnának, ő nyíltan, őszintén, finomkodás nélkül leírja. Az ö emlékei egyfajta tükröt tartanak az olvasónak.

A szégyen

A történet kiindulópontja egy 1952 nyarán történt esemény, amely Annie Ernaux egész életét meghatározza. Gyermekként végignézi, ahogy az apja megpróbálja megölni az anyját. Ezzel a jelenettel indítja el a visszaemlékezést a szerző. *A szégyen* azonban nemcsak a családon belüli erőszakról szól. Ernaux megmutatja, hogy gyerekként mennyire átitatta életét a társadalmi különbségek, a szegénység, az iskolai közeg és a kisvárosi lét fojtó közege. Milyen érzés fiatal lányként felnőni, úgy, hogy a szégyen tulajdonképpen mindennapi része lesz az életének. Miközben próbál felnőni ilyen súllyal a hátán.

Őszintén szólva személy szerint sokkal erőteljesebb, mondhatni drámaibb hangvételre és történésre számítottam. Ehelyett valóban egy finoman hömpölygő emlékezés része lettem. Inkább elkezdtem visszaemlékezni a saját életemre, párhuzamba állítani az olvasott érzésekkel, észrevételekkel. Az elég hamar biztos lett, hogy férfiként nem tudok úgy azonosulni, kapcsolódni a történethez, mint mondjuk egy női olvasó. De akkor felmerül a kérdés, miért jó, ha én ezt olvasom, mit tud adni számomra a regény?

A szégyen érzete az általános. Számos iskolai példa eszembe jutott, ami arra ösztönzött, gondoljam át, miért maradt meg bennem az emlék. Feldolgoztam? Mélyen nyomott hagyott bennem? Kihatással van a jelenlegi életemre? Majd az jutott eszembe, hogy férfiként könnyebb helyzetben vagyok, mert sokkal kevesebb lehetőségem adódott szégyent érezni. A regény pontosan rávilágít a férfi-női lét különbségeire is.

Befejezve a regényt azt vettem észre, hogy Ernaux könyve nem is annyira róla szólt, hanem rólam és rólunk szól. Azokról a kimondatlan, elfeledett pillanatokról, amelyeket mindannyian magunkkal cipelünk. Lehet, hogy nem ugyanazok a terheink, de a szégyen működését, azt ahogy lassan részünkké válik, mindannyian ismerjük. *A Szégyen* számomra épp ettől vált emlékezetessé. Megmutatta, hogy egy érzés hosszú évekre befolyásolhat minket az életünk során.

ÚJDONSÁGOK A LIBRI KIADÓ CSOPORT KÍNÁLATÁBÓL

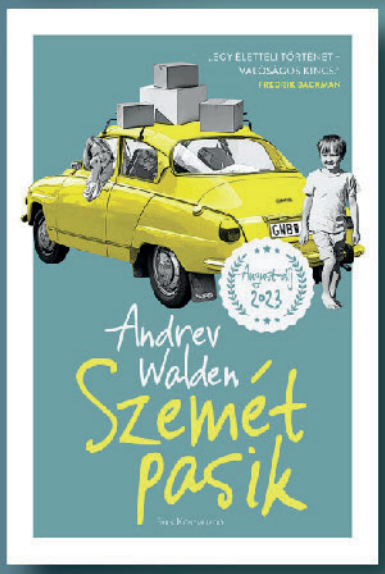
THOMAS SCHLESSER:
MONA SZEME

Ötvenkét hét. Ennyi ideje van Monának, hogy felfedezze a világ szépségét. Ennyi ideje van rendkívül művelt, különc nagyapjának, hogy szerdánként, tanítás után megismertesse egy-egy műalkotással, mielőtt a kislány talán elveszíti a látását. Együtt járják be a Louvre-t, az Orsay-t és a Modern Művészet Múzeumát. Botticelli, Vermeer, Goya, Courbet, Claudel, Kahlo vagy Basquiat tekintetén át Mona felismeri a művészet erejét, megtanulja, mit jelent adni, megtanulja a kételkedés, a melankólia, a lázadás értelmét.

A Mona szeme egy kislány és egy nagypapa szeretetteljes kapcsolatának történetén keresztül az élet és a művészet rejtelmeibe avatja be olvasóját.

ANDREW WALDEN:
SZEMÉT PASIK

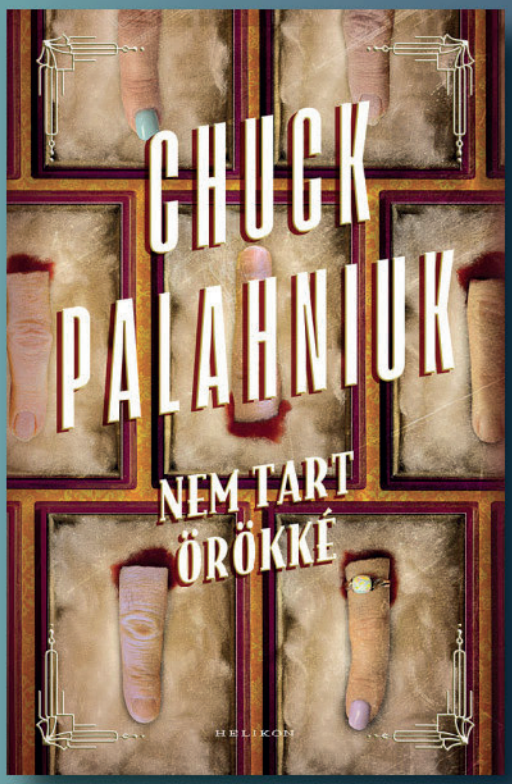
1983 karácsonyán a hétéves Andrev világa a feje tetejére áll. Egy újabb heves családi veszekedést követően megtudja, hogy az, akit az apjának hitt, nem az apja. Ennél jobb nem is történhetett volna vele. Úgy érzi, mintha az a fiú lenne egy könyvben, aki rájön, hogy az apja egy távoli, varázslatos ország királya, és eljön majd érte, hogy magával vigye. Miközben a család egyik helyről a másikra költözik, újabb és újabb apák adják egymásnak a kilincset, váratlanul érkeznek és meglepetésszerűen távoznak. Lehetnek mágusok vagy művészek, tolvajok vagy kenusok, egyvalami azonban közös bennük: kiszámíthatatlan a viselkedésük. A *Szemét pasik* egy apa nélkül felnövő fiú történetét meséli el.

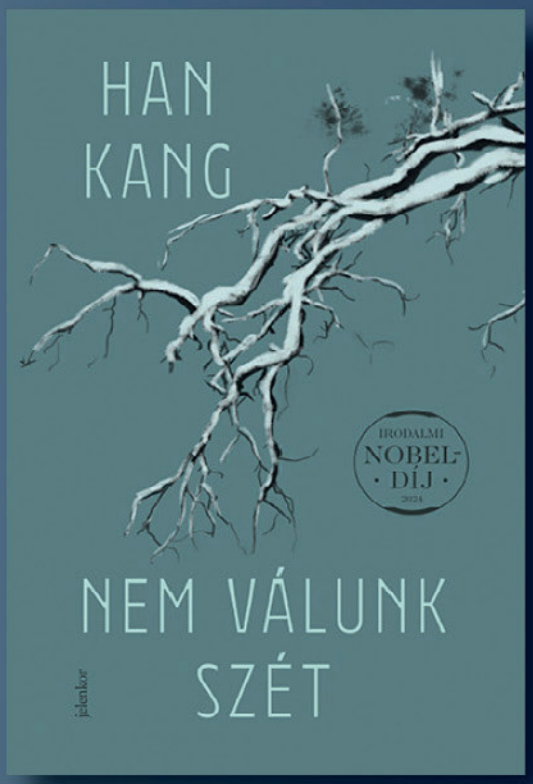
FABRICIUS GÁBOR:
MERRE VAGYOK ARCCAL ELŐRE

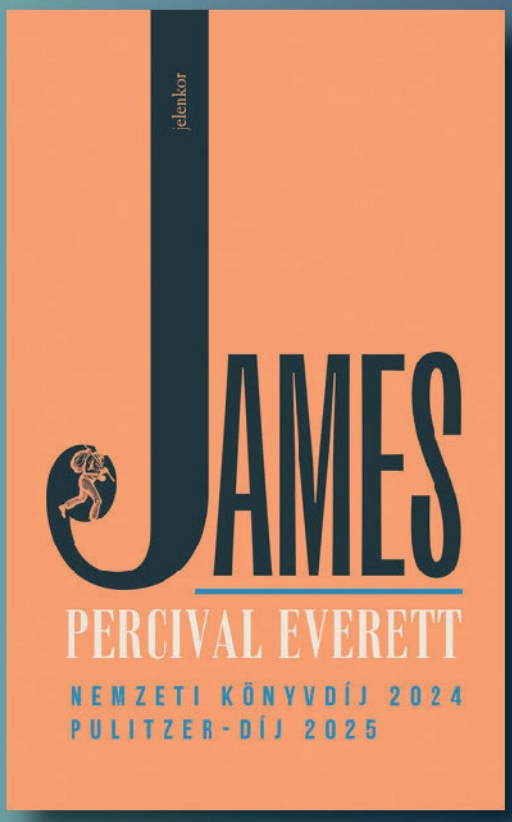

Radikálisan őszinte regény egy kapcsolatról, ahol a szeretet és kötődés bántalmazásba fordul. A férfi túlélte a halál közelségét, újraértelmezi az életét, és készen állna apának lenni, ám új kapcsolata tragikusan félresiklik. Rájön: amíg nem néz szembe gyermekkorának sebeivel, a múlt ismétlődik. Terápiába kezd, hogy megértse önmagát és azt a fiatal nőt is, aki gyermeket szült neki. Felfedezi, hogy a gyógyulás útja az empátián át vezet – saját és két kislánya jövőjéért.

HA TOVÁBBI ÉRDEKES, KÜLÖNLEGES KÖNYVEKRE VÁGYSZ

HÁROM ÚJDONSÁG, A SCOLAR KIADÓ IFJÚSÁGI KÍNÁLATÁBÓL

SABINE BOHLMANN: *TITOKZATOS VARÁZSERDŐ - KÖDTÁNC*

Sabine Bohlmann varázslatos, mozivászonra is került sorozatának negyedik részében új kaland vár Villőre és barátaira. Közeleg a karácsony, ám a varázserdő békéjét felkavarja a hír: náluk rendezik a nagy boszorkánykongresszust. A vendégek között akadnak valódi mágusok is – sötét szándékokkal. Villő mit sem sejt arról, hogy új barátnője, Lumiel nem az, akinek látszik. Gréti, Lotti, Valentina és Villő ismét összefognak, hogy megmentsék az erdőt – és egymást.

DIANA SOTO: KITKA BENCE BUDAPESTEN

Diana Soto Kitka Bence a világ körül sorozatának ötödik részében Budapest szó szerint életre kel. Egy elhamarkodott kívánság után Bence rájön, hogy a vágyaknak ára van, és csak úgy teheti jóvá tettét, ha bejárja a város titokzatos, párhuzamos dimenzióját. Itt a műalkotások – köztük a Kolodko-miniszobrok – megelevenednek, és segítik (vagy akadályozzák) útján. A kaland izgalmas, fantáziadús és tanulságos történet arról, hogyan ismerhetjük meg önmagunkat, miközben új szemmel látjuk Budapestet.

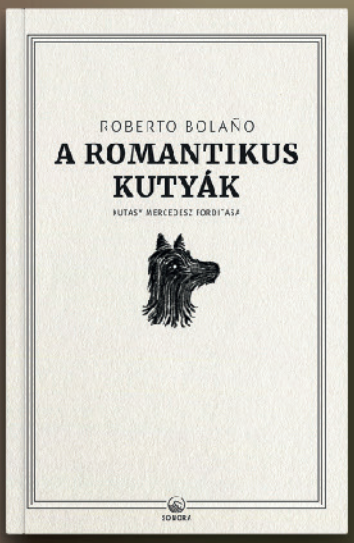
SABINE BOHLMANN: *ZSÁK UTCA 13. - ITT MINDENKI ZAKKANT?*

Mi történik, ha nem az ember kerül a szörnyek közé, hanem a szörnyek költöznek az emberek világába? Sabine Bohlmann új ifjúsági sorozatában Otília szomszédságába egy különös család érkezik, akiknek meg kell tanulniuk, hogyan viselkedjenek „normálisan”, anélkül hogy bárkit megrémítenének. A kislány segít nekik eligazodni az emberek világában, miközben mindannyian megtanulják, mit jelent barátnak lenni, összetartani, és igazán elfogadni a másikat – bármilyen furcsa is legyen.

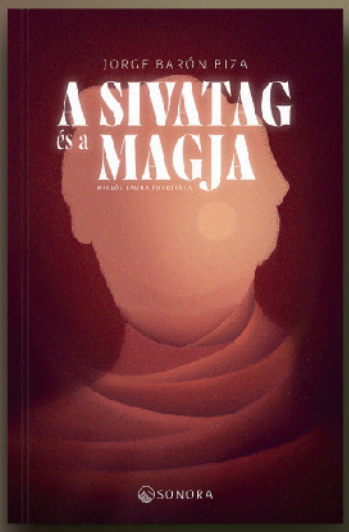
A SONORA KIADÓ KARÁCSONYI AJÁNLATA

ROBERTO BOLAÑO: *A ROMANTIKUS KUTYÁK*

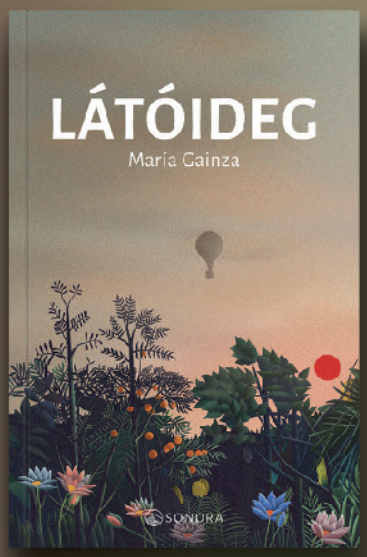
Roberto Bolaño verseinek olvasásakor mintha az álmok labirintusaiban járnánk: melankolikus látomások és nyugtalanító, alkonyi rémálmok között. A főszereplők elveszett költők, gyökértelen és hazátlan alakok, akik egész életükben a legtisztább művészetet kutatják, amely mentes az anyagi befolyástól és a hatalom kísértésétől. A cél azonban elérhetetlen, s vigaszt csupán a vágyak és a törékeny illúziók hajszolásában találnak. Mielőtt a prózaírás felé fordult és megírta világhírű regényeit, Bolaño költőként kezdte irodalmi pályafutását. A romantikus kutyák a chilei szerző első magyarul is olvasható verseskötete.

JORGE BARÓN BIZA: *A SIVATAG ÉS A MAGJA*

Miután házasságuk végleg megromlik, Eligia úgy dönt, elhagyja férjét, Arónt. A férfi azonban nem hajlandó elfogadni a visszautasítást. A válási tárgyalás végén bosszúból kénsavat önt a nő arcába, majd nem sokkal később véget vet saját életének. A történet elbeszélője a pár fia, Mario, aki nemcsak tanúja lesz apja brutális tettének, de a támadás után anyja legfontosabb támaszává is válik. A sivatag és a magja a huszadik század végi argentin irodalom egyik nagy hatású, ünnepelt alkotása. Dermesztően realista, mégis rendkívül érzékeny, meditatív hatású regény.

MARÍA GAINZA: *LÁTÓIDEG*

A Látóideg nehezen kategorizálható mű: egyszerre autofikció, esszé, kritika vagy épp óda Buenos Aireshez. Tizenegy történetén keresztül újra látni tanulunk. Minden fejezetben más-más festő alkotása indítja el a történetmesélést, amely lassan összefonódik a narrátor hangjával. Így találkozhat össze ebben a vékony kötetben Rousseau, Courbet, Foujita, El Greco és Rothko. A különc művészfigurák történeteinek elmesélésén pedig áttetszik María Gainza egyedülálló látásmódja. A Látóideg 2019-ben felkerült a The New York Times Book Review száz legfigyelemreméltóbb könyvének listájára.

ÚJDONSÁGOK A HVG KÖNYVEK KÍNÁLATÁBÓL

KOCSIS DÓRA:
ZERO WASTE KONYHA

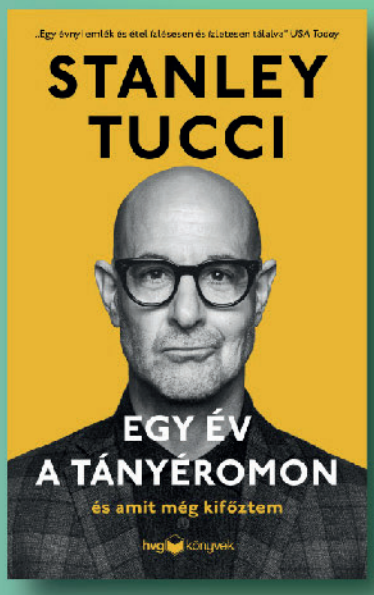
Képzelj el egy könyvet, amely bevezet a konyhai hulladékcsökkentésbe, és megtanít a hazai, szezonális alapanyagokból főzni. Húsmentes ételeket kínál, csomagolt vagy nehezen beszerezhető hozzávalók nélkül. Megmutatja, hogy a környezettudatos táplálkozás finom, változatos és örömteli alkotómunka. Segít abban is, hogyan használd fel az ételmaradékokat és a gyakran kidobott zöldségrészeket. Kocsis Dóra könyve 164 recepttel és számos energiatakarékos, hulladékcsökkentő tippel teszi érthetővé a táplálkozás és környezetvédelem kapcsolatát.

BETÜL TUNC:
A BABKÁTÓL A TACÓIG

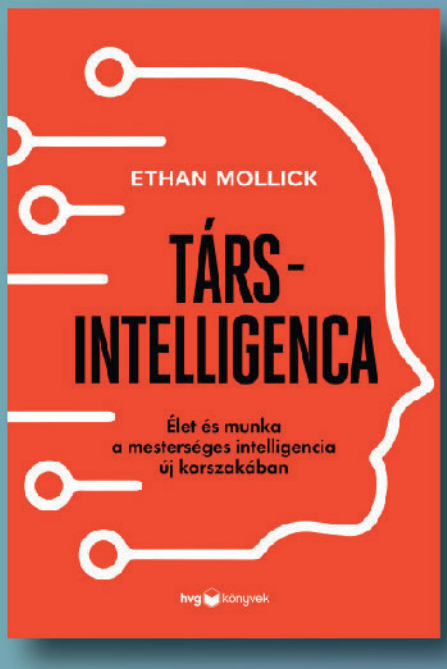
Betül Tunc sütés iránti szeretete nyolcéves korában kezdődött Erzurumban, ahol a hosszú teleken édesanyjával és nővéreivel török finomságokat készített. Az Egyesült Államokba költözve sem hagyta el a tészták iránti rajongása: vintage hangulatú videókat kezdett készíteni, és létrehozta a Turkuaz Kitchen oldalt, amely ma már világszerte népszerű. Első szakácskönyve 85 édes és sós tésztaalapú receptet kínál a török hagyományok és utazási élményei ihletésére. A személyes bevezetők és könnyen követhető leírások kezdőknek és haladóknak is inspirálóak.

STANLEY TUCCI:
EGY ÉV A TÁNYÉROMON

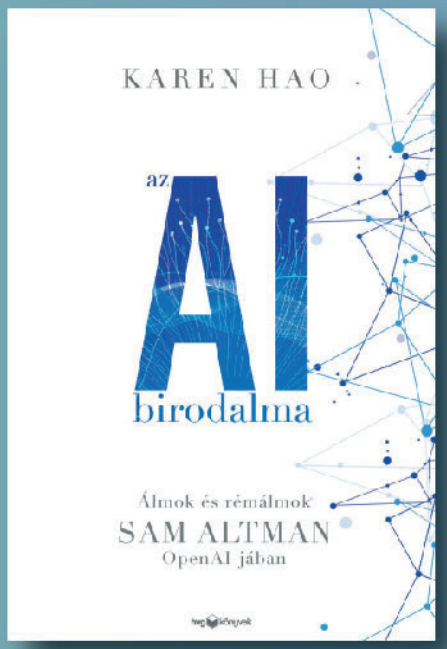
Az *Egy év a tányéromon* egyszerre szakácskönyv, memoár és útinapló. Naplóformában mesél szenvedélyes gasztrokalandokról. Az év minden emlékezetes napját egy-egy étkezéssel idéz fel. Tucci családi vacsorákra, baráti összejövetelekre, munkaebédekre és magányos étkezésekre invitál, ahol az ízek felidézik gondolatait gyászról, színészetről, múltról és megújulásról. Nosztalgikus, finoman fanyar olvasmány, akár egy tökéletes menüsor.

ETHAN MOLLICK:
TÁRSINTELLIGENCIA

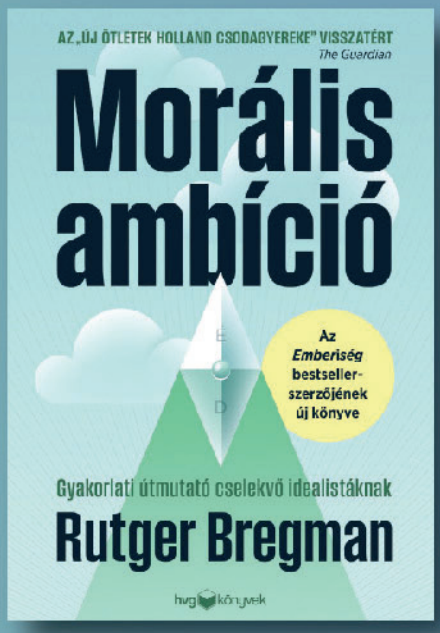
Mit jelent együtt gondolkodni az intelligens gépekkel? Hogyan használjuk ki az MI erejét úgy, hogy közben megőrizzük identitásunkat, és ne vezessen félre?
2022-ben megjelent az első, emberi módon kommunikáló általános MI, amely kreatív és összetett feladatokra is képes. Ethan Mollick, a Wharton professzora felismerte: az ember először teremtett valódi társintelligenciát. Könyvében bemutatja, hogyan alakítja át az MI az üzleti életet és az oktatást, és arra biztat, hogy tekintsünk rá munkatársként és coachként. Meggyőzően érvel amellett, miért létfontosságú megtanulni együttműködni vele, hogy képességeit egy jobb jövő szolgálatába állítsuk.

KAREN HAO:
AZ AI BIRODALMA

A mesterséges intelligencia behálózza az életünket, mégis kevesen mutatják be átfogóan az AI-kutatásokat és a technológiára épülő iparágat. Karen Hao többéves munkával feltárta, kik irányítják az AI-vállalatokat, milyen elvek vezetik őket, és milyen társadalmi hatásai vannak a fejlődésnek. Rámutat az óriási erőforrás-igényre: ritkafémekre, energiára és a globális dél alulfizetett munkásaira, akik az adatokat dolgozzák fel. Több mint 250 interjú és az OpenAI példája alapján teljes képet ad az iparágról, bemutatva a világ különböző pontjain élők tapasztalatait és a Szilícium-völgy döntéshozóit. Könyve szerint azonban az AI jövője alakítható: visszavehetjük az irányítást, és a technológiát ésszerű, emberközpontú célokra használhatjuk.

RUTGER BREGMAN:
MORÁLIS AMBÍCIÓ

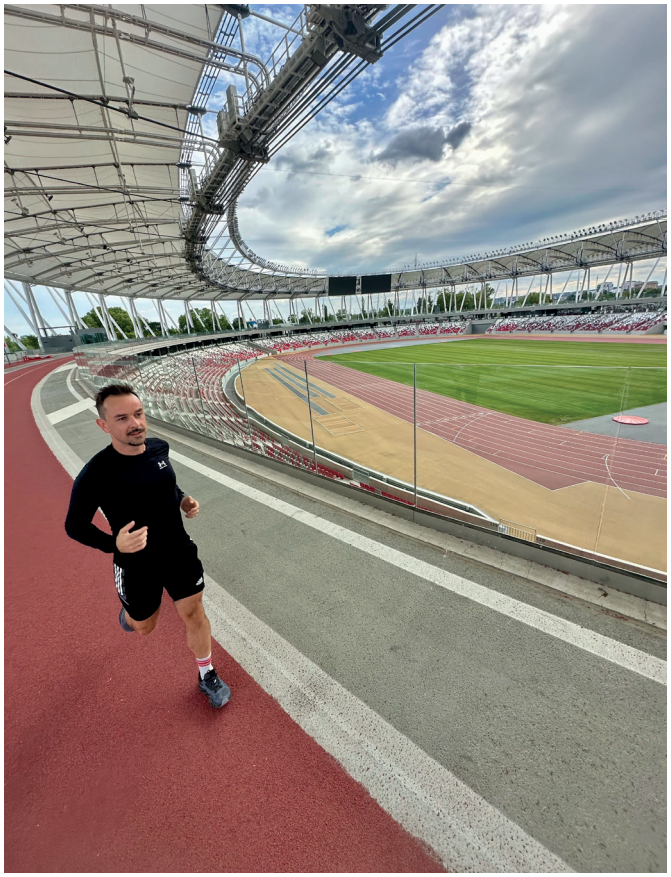

Mit tehetsz akkor, ha érdekel, hová tart a világ - és nem pazarolnád tovább az idődet és a tehetségedet pótcselekvésekre és látszateredményekre?
A nemzetközi bestselleríró, Rutger Bregman, a nagy sikerű Emberiség szerzője legújabb könyvében az egyéni törekvéseknél nagyobb léptékben gondolkodik.
Ha munkál benned a morális ambíció - vagyis az akarat, hogy jobb hellyé tedd a világot, és valóban tenni is szeretnél ezért -, ez a könyv neked szól. A 21. század legsürgetőbb kihívásaira válaszolni kell - a környezetvédelemtől kezdve az állatok jogain át a társadalmi egyenlőtlenségekig -, ha az emberiség élhetőbb bolygót akar örökségként hagyni a jövő generációira.

KILOMÉTEREK, TÖRTÉNETEK, FELISMERÉSEK

MIT TANÍTOTT MEG NEKEM AZ EGY ÉV FUTÁS?

Tavaly szeptemberben, mikor elkezdtem futni nem feltétlen voltak céljaim. Mozogni szerettem volna, frissen tartani magamat. Eltelt pár hónap, új év kezdődött. Már benne jártunk a januárban, amikor megfogalmazódott bennem, 2025-ben fussak 2025 kilométert. Elsőre soknak tűnt, bizonytalan is voltam a sikerességet illetően. Végül a motiváció azért erősebbnek bizonyult és belevettem magam a “kalandba”. Hetente négy - öt alkalommal húztam futócipőt. Hol csak pár kilométert futottam, aztán előfordult olyan, hogy meg se álltam egy félmaratonig.

Ahogy teltek a hónapok kíváncsian szemléltem miként tér magához a természet a hideg szürkeségből. Ahogy elkezdenek a fák kihajtani, egyre többet süt a nap, egészen addig míg a természet, a napfény újra búcsút nem intett. **Belépve az őszbe, a színes levelek között futva eszméltem rá igazán, egy újabb év telt el szempillantás alatt**.

Az összegyűjtött kilométerek és élmények sokat adtak számomra. Még az az egy is, ami miatt teljesen szétcsúsztam a futás során.

Szombat délelőtt, napsütés. Ideális idő a futáshoz. Erre gondoltam, de semmi nem úgy alakult. A kedvem valahol máshol járt, nem tartott velem. Aztán nem sokkal később a fülesem is lemerült. És még rossz nadrágot is vettem fel. A kedvem nem, de problémáim velem futottak. Az út mellett egy mentőautó várakozott. A kapuban egy férfi feküdt, felette egy másik próbálja újraéleszteni. Bűntudatot éreztem az “apróságaim” miatt. Én futok előre, hogy erősebb, jobb legyek. Más meg azért küzd, folytatni tudja egyáltalán az életét. Hiába gyűltek a kilométerek, egy idő után visszafordultam. Reméltem a végére minden rendben lesz. A mentő még ott volt, ahogy a férfi is. De nem vette már körbe senki, csak a fekete fólia. Hazaértem. Később láttam a kapuban a feliratot. Életmentő pont. Hát szomorú.

A futás során a legfontosabb volt számomra fókusz és a flow élmény elérése. Persze ezekhez ugyanúgy hozzátartoznak a negatív érzések is.

Ahogy az olvasás során el tudok merülni az oldalakba, úgy a futás esetén is teret engedtem a gondolataimnak, fantáziámnak. Feltettem az állandó kérdéseket melyek mindig foglalkoztatnak. Persze előfordult az is, az éppen aktuális olvasmányomon gondolkodtam, én hol vagyok a történetben, milyen hatással van rám. Mi lenne az én, saját történetem? Sokkal több a közös vonás a futás és az olvasás között, mint azt elsőre hittem. Mindkét esetben más állapotba kerülök, akár az előttem levő útra, vagy a könyv lapjaira tekintek, haladok előre. **Éljem meg az adott pillanatot, fókuszáljak, legyek jelen.** Mindkettő segít feldolgozni, rendezni, elengedni dolgokat. Mondhatnám azt is, a futással izmot építek, ami valóban igaz, ugyanakkor nagyobb hangsúly van azon, növelem a fegyelmem, türelmem és a kitartásomat. Egy könyv, egy félórás futás kizökkent a hétköznapok morajából, végül pedig ugyanúgy hazatérek, önmagamhoz.

Azzal, hogy ezt leírtam nem akarok semmit másokra erőltetni. Nem szeretnék senkinek tanácsot adni, és nem is gondolom, hogy mindenkinek ugyanaz ad erőt. Csak a saját utamat írom le, mert talán valakit megérint, talán valaki felismeri benne a saját története egy darabját. Ha pedig így lesz, akkor már megérte leírnom.

Most, egy év után már máshogy tekintek a futásra. Nem csak a mozgásról szól, hanem arról a belső útról is, amit közben bejárok, hogy lépésről lépésre jobban megismerem magamat. Van, hogy könnyedén megy, máskor minden lépés egy küzdelem, de mindegyik hozzátesz valamit ahhoz, aki éppen vagyok. Ma már nem is a kilométerek számítanak igazán, hanem az, hogy közben mennyit tanulok magamról. A testem és az elmém jelzéseiről.

A futás és az olvasás számomra ugyanannak a történetnek két fejezete. Az egyikben a test, a másikban a lélek lép előre. Külön utakon járnak, mégis mindkettő ugyanahhoz vezet, közelebb önmagamhoz, ahhoz, aki lenni szeretnék.

FUTÓ INSTAGRAM OLDALAM:
PETER.RUNNERGRAM

OLVASD EL A ZAMAGAZIN KORÁBBI SZÁMAIT

Kövess be valamelyik közösségi oldalon, hogy megtudd:

- mit **olvasok** jelenleg
- hogyan **értékeltem** a könyvet
- mi az aktuális **kedvencem**
- hány könyvet **olvastam** eddig
- **csatlakoztam -e kihíváshoz**
- könyves apróságok, idézetek
- **inspiráló** könyves közössé

MOLY.HU: ZAMA

INSTAGRAM:
@ZAMABLOG
@PETER.RUNNERGRAM

FACEBOOK:
ZAMA.HU - KÖNYVESBLOG

Kérdésed, észrevételed van, a magazin, vagy a blog kapcsán akkor a fenti oldalakon vagy a hello@zama.hu e-mail címen vedd fel velem a kapcsolatot.